

Phong Lưu

Contents

Phong Lưu	1
1. Chương 1: Tá Thi Hoàn Hồn	2
2. Chương 2: Ta Là Đường A Ngưu (thượng)?	4
3. Chương 3: Ta Là Đường A Ngưu (hạ)?	7
4. Chương 4: Lão Tử Muốn Mở Hộp Đêm	9
5. Chương 5: Lôi Mị Mập Mờ	11
6. Chương 6: Tú Bà Mê Chết Người	14
7. Chương 7: Nàng Không Có Lựa Chọn (thượng)	16
8. Chương 8: Nàng Không Có Lựa Chọn (hạ)	19
9. Chương 9:cải Cách Thanh Lâu Chưa Từng Có Từ Trước Tới Nay	22
10. Chương 10:ngọt Ngào Trong Mơ	24
11. Chương 11: Vũ Y Xinh Đẹp	26
12. Chương 12: Quảng Cáo Long Trọng	29
13. Chương 13: Súng Lục Vs Phi Dao (thượng)	31
14. Chương 14: Súng Lục Vs Phi Dao (hạ)	33
15. Chương 15: Võ Công?	36
16. Chương 16: Phí Bảo Hộ	38
17. Chương 17: Quan Lớn Áp Người Chết (thượng)	40
18. Chương 18: Quan Lớn Áp Người Chết (hạ)	43
19. Chương 19: Cửu Phu Nhân Tướng Gia Súng Ái Nhất	45
20. Chương 20: Lễ Vật Thần Bí	47
21. Chương 21: Kịch Độc	49
22. Chương 22: Khai Trương Đại Cát	52
23. Chương 24: Ghen Tuông Đầy Trời	53
24. Chương 25: Mỹ Nữ Tự Tập	56
25. Chương 26: Tâm Ý Mỹ Nữ.	58
26. Chương 27: Nội Y Gọi Cảm	60
27. Chương 28: Điều Kiện Mê Người (thượng).	63
28. Chương 29: Điều Kiện Mê Người (hạ).	65
29. Chương 29	67

Phong Lưu

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dungnhi Nguồn: Vipvandan.vn GIỚI THIỆU: Một thanh niên mạnh khỏe xuyên việt tới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu>

1. Chương 1: Tá Thi Hoàn Hồn

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

GIỚI THIỆU:

Một thanh niên mạnh khỏe xuyên việt tới thời Đường, tán đệ nhất mỹ nữ Dương Quý Phi!

E hèm, thể loại truyện không hẳn lịch sử, cũng không hẳn kiếm hiệp, có phần sắc hiệp. Lâu lâu cả nhà đổi món ăn cho đỡ nhạt miệng

Nét chính của truyện thì, hèm hèm. Ít tu luyện, hậu cung nhiều. Ngắn gọn mà súc tích.

Trong mặt nước trong suốt xuất hiện một gương mặt xa lạ, Đường Tiểu Đông thống khổ rên rỉ một tiếng.

- Ta kháo, cố sự xuyên qua cửa Tầm Tàn Ký dĩ nhiên thực sự ứng nghiệm trên người lão tử rồi? (Tầm Tàn Ký là tác phẩm tuyệt vời của Huỳnh Dị)

Choáng váng nửa ngày, phải tiếp thu chuyện thực xuyên qua tới thời cổ đại, hấn cúi đầu nhìn y phục bằng vải thô rộng thùng thình trên người chính mình, y phục này hình như bị giặt đi giặt lại tới bạc màu vải, khắp nơi là mụn vá, dưới chân là đôi giày rơm rách nát, mặt hấn thiếu chút nữa lệnh sang một bên.

Mẹ nó, tại hiện đại, hấn nghèo tới mức không kiếm được lão bà, thực sự là một tên đen đui mới ra đời, không nghĩ tới xuyên qua tới thời cổ đại càng thêm nghèo khó, vì sao lão tử lại không may mắn như vậy? Ô ô ô...

Ai, việc đã tới nước này, oán trách lão Thiên thì cũng có cái lông dưng? Tốt nhất nên nghĩ biện pháp phát tài mới là vương đạo.

Thấy trong bụi cỏ là một vài thứ rơi lả tả, không khỏi mừng rỡ tới thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Ha ha, một khẩu súng lục!

Đường Tiểu Đông mừng rỡ như điên, nhặt khẩu súng lục lên, yêu thích không muốn buông tay.

Hắc, còn có thể dùng, trong băng đạn còn đầy 8 phát chưa bắn phát nào, vui a.

Hấn không biết khẩu súng lục này là tài sản quốc gia gì gì đó, cũng không biết nó gọi là gì, dù sao có thể sử dụng là tốt rồi.

Nghĩ lại một chút, lúc đó lão đại mang theo bọn họ tới bến tàu giao dịch súng ống đạn dược, đột nhiên cảnh sát xuất hiện, song phương sống mái với nhau một hồi, hấn ôm đầu chui vào trong góc kín, đạn bay tán

loạn, sau đó truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, hắn chỉ cảm thấy thân thể chấn động, con mắt tối sầm, cuối cùng bất tỉnh nhân sự.

Tỉ mỉ nhìn kỹ, không còn vũ khí nào khác.

Đường Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn xung quanh, bốn phía đều là quần sơn liên miên nhấp nhô nối liền với nhau, rừng rậm xanh um tốt tươi, địa phương hắn đang đứng là một khu đất bằng phẳng, cỏ dại mọc thành bụi, chùng ở giữa sườn núi.

Lấy địa phương phát hiện khẩu súng lục làm trung tâm, tìm kiếm trong vòng phương viên một trăm mét xung quanh, quả nhiên không hề thiếu thu hoạch.

Một kiện áo chống đạn đã có chút tổn hại, dù sao mặc lên được là được. Một chiếc cung nỏ có thể gấp lại, ba mũi tên, có thể phóng ra tên và bi sắt, còn có một bộ phận hỗ trợ ngắm chuẩn, quá vui!

Vui vẻ nhất chính là tìm được một khẩu MP5 tự động, bình thường chơi CS thường xuyên được nhìn thấy, vì vậy hắn nhận ra, một hộp đạn, trọn 30 phát, vui tới ngây người.

Thứ đồ này được sản xuất từ Đức, toàn bộ dài 680mm, không đạn nặng 2,45kg, băng đạn có dung lượng 30 viên, tầm sát thương vào khoảng 200m, tốc độ bắn 800 RPM, độ xạ kích tầm gần nhất cao, nếu như mục tiêu bị bắn trúng, ngoại trừ biến thành cái sàng, tuyệt đối không còn khả năng sống.

Tỉ mỉ tìm kiếm một lần nữa, kháo, còn phát hiện ra ba lựu đạn quân dụng!

Hiện tại chính mình có một khẩu súng lục, một khẩu MP5 tự động, ta lựu đạn quân dụng, một cung nỏ có bộ phận hỗ trợ ngắm bắn, còn có áo giáp chống đạn, hơn nữa tất cả những thứ này đều tới từ xa hội xe tăng, máy bay, booom nguyên tử công nghệ cao, nếu như đi ngang trong cái xã hội lạc hậu cũ kỹ này không được, vậy thì đâm đầu vào tường chết cho xong.

Mẹ nó, lão tử muốn hỗn cho ra trò tại cái xã hội cũ kỹ không biết triều đại nào này! Ta thời hiện tại không kiếm nổi một lão bà, đã tới xã hội này rồi, nhất định phải kiếm nhiều hơn mấy người làm bồi thường.

Hiện tại sao, rời khỏi cái địa phương quỷ này rồi nói.

Hắn mặc áo giáp chống đạn lên người, treo khẩu MP5 tự động, thắt lưng buộc khẩu súng lục, ba lựu đạn quân dụng thì móc tại quần trong, cầm cung nỏ đi về phía trước, thấy trong bụi cỏ có một con đường nhỏ, liền đi men theo con đường nhỏ này.

Kháo, ba lựu đạn quân dụng đựng lại trên quần trong quá mức nặng, khiến chiếc quần rộng thùng thình bị kéo xệ xuống, không thể làm gì khác hơn là chỉnh lý một chút. Trong cái xã hội này, dây lưng bằng với miếng vải dài, một lần nữa thắt lại, tiếp tục lên đường.

Dọc theo đường đi tính toán làm cách nào có thể phát tài và nổi bật, còn có, cái xã hội cũ kỹ này rốt cuộc là triều đại gì? Hoàng đế hiện nay là ai?

Đi một đoạn đường rất nhỏ trên con đường quanh co khúc khuỷu, phía trước đột nhiên truyền tới tiếng sắt thép va chạm chói tai, còn có từng đợt hô đánh đánh giết giết, thỉnh thoảng còn vang vọng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Có người đánh nhau?

Đường Tiểu Đông buộc lại chiếc cung nỏ vào đai lưng phía sau, mở chốt bảo hiểm của khẩu MP5 tự động, lặng lẽ tiếp cận địa phương tranh đấu.

Trên đại đạo, một đội quan binh và hơn mười người bịt mặt đánh nhau kịch liệt, trên mặt đất đã nằm rải rác hơn mười thi thể quan binh.

Những quan binh này xếp thành hình tròn, liều mạng bảo hộ một chiếc xe ngựa chính giữa, đám người bịt mặt bên ngoài vòng tròn chiếm hết thượng phong, bọn họ huy vũ đao kiếm, điên cuồng chém giết, thỉnh thoảng có quan binh kêu thảm ngã xuống.

Oa, đây là võ công chỉ thấy xuất hiện trong điện ảnh võ hiệp hoặc là tiểu thuyết nha? Không biết cái gì Hàng Long Thập Bát Chưởng, Cửu Âm Chân Kinh lợi hại hay là đạn của lão tử lợi hại?

Hắc hắc, thử một lần không phải sẽ biết sao!

Đường Tiểu Đông quay về phía một tên bịt mặt bên ngoài vòng tròn bắn tỉa.

Oanh...

Tiếng súng nổ đình tai nhức óc khiến cả hai bên đều bị dọa tới choáng váng, không hẹn đều cùng dừng tranh đấu.

Ha ha, bầu trời một tiếng sét đánh, lão tử lóe sáng gặt hái.

Đường Tiểu Đông ngông nghênh bước tới, học tiếng hét lớn từng xem trong hí kịch:

- Ban ngày ban mặt dám giết người cướp của, các người còn có vương pháp hay không?

Một tên bịt mặt bị trúng đạn ngã gục trong vũng máu, trước ngực còn đang trào máu tươi, một tên bịt mặt khác nghiến răng nghiến lợi lao tới:

- Ghê tởm, cuồng đồ đầu tới, báo danh ra!

Đường Tiểu Đông tà tà cười, trả lời hần là một phát đạn.

Lại ầm ầm một tiếng vang vọng, giống như sét đánh giữa trời quang, tên bịt mặt kia phát sinh một tiếng kêu thảm thê lương, lập tức ngã xuống đất, đã tắt thở tại chỗ.

Nếu như phát sinh đầu tiên quá mức đột nhiên, mọi người còn đang trong mờ mịt, vậy thì phát súng thứ hai tuyệt đối nhắc lên tác dụng uy hiếp cực lớn.

- Ám khí gì?

Có người thất thanh kinh hô, trong giọng nói bao hàm sợ hãi không gì sánh được.

- Kinh Thiên Lô của Giang Lam Phích Lịch Đường?

Đường Tiểu Đông lắc lắc khẩu súng tự động MP5 trong tay, ha ha cười lớn:

- Các người đoán xem, đoán trúng có thưởng...

Khóe mắt một tên bịt mặt trong đó chớp động hàn quang, tiếng ám khí phi hành cực nhanh, xé nát không khí truyền tới, Đường Tiểu Đông cả kinh, né tránh theo bản năng.

2. Chương 2: Ta Là Đường A Ngưu (thượng)?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Phịch một tiếng trầm muộn, hần chỉ cảm thấy trước ngực chấn động, một cỗ lực lượng cường đại chấn hần phải lui một bước.

Liếc mắt nhìn ám khí rơi trên mặt đất, là một thanh phi đao sắc bén không gì sánh được, may mà mặc áo chống đạn, vạn nhất đối phương phóng vào yết hầu hoặc yếu hại thân dưới chính mình, chẳng phải là...

Đường Tiểu Đông không khỏi rùng mình một cái.

Ghê tởm, dám bắn ta?

Hần tức giận vô cùng, ngón trỏ bóp cò súng.

- Đoàn đoàn đoàn...

Khẩu MP5 tự động phun lửa, lập tức xé rách thân thể của tên bịt mặt vừa phóng phi đao, tiếng kêu thê lương thảm thiết không dứt bên tai.

Ám khí khiến kẻ khác kinh khủng như vậy, không trốn mới là đứa ngốc, mấy tên bị mặt còn sót lại vội vàng vàng thoát thân, ngay cả thi thể đồng bạn cũng không để ý.

Chúng quan binh nửa ngày mới hoàn hồn trở lại phát sinh một tiếng hoan hô.

Một nam tử trung niên dáng dấp quan quân cưỡi con ngựa cao to bước tới, Đường Tiểu Đông cảnh giác xoay người, hòng súng còn đang có chút bốc khói ngấm vào đối phương.

Người này mắt tam giác mũi ưng, ánh mắt thâm trầm, khiến người khác nhìn không vui.

- Tráng sĩ...

Tên quan quân kia sợ tới sắc mặt trắng bệnh, hai tay xua loạn.

- Tráng... Tráng sĩ... Bản quan không có ác ý...

Uy lực của thứ màu đen trong tay Đường Tiểu Đông quá mức đáng sợ, hắn đã kiến thức qua, hỏa quang chợt lóe, người còn chưa kịp phản ứng thì đã xong đời rồi.

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Chỉ cần người không có ác ý, thứ này sẽ không bắn loạn.

Vừa rồi giận dữ bắn liên tiếp, bắn ra không ít đạn, thứ này trong cái xã hội hiện tại chính là vật báu vô giá, đạn dùng hết rồi thì súng cũng chỉ là đồ vứt đi.

Gã quan quân kia vẫn ngồi trên ngựa, ôm quyền nói:

- Đa tạ tráng sĩ viện thủ, bản quan Đồng Cương, xin hỏi cao tính đại danh tráng sĩ.

- Đường Tiểu Đông.

Đường Tiểu Đông đối với loại ra vẻ nho nhã nghiền ngẫm từng chữ một này rất không thích thú.

Cảm thụ được vẻ không vui của Đường Tiểu Đông, Đồng Cương cẩn thận nói:

- Đường tráng sĩ, tướng gia đang chiêu lãm đệ tử tài ba, lấy thân thủ của tráng sĩ, ngày sau nhất định đại triển hồng đồ, thăng quan tấn tước, vinh hoa phú quý, hưởng mãi không hết.

Có cái lông dùn, quan lớn hơn nữa thì cũng bị người quản chế? Cái này thì có khác gì so với mã tử dưới trướng người khác?

Đường Tiểu Đông kiên quyết lắc đầu.

Vẻ thất vọng lướt qua trên mặt Đồng Cương, thở dài một tiếng nói:

- Thỉnh Đường tráng sĩ chờ.

Hắn giục ngựa tới bên cạnh xe ngựa, nói khe điều gì đó đối với người trong xe ngựa.

Đường Tiểu Đông sớm chờ lâu không nhìn được, đột nhiên hô hấp bị kìm hãm, trái tim trong lồng ngực ngáy loạn lên.

Màn xe hơi chút nhấc lên, một bàn tay mảnh khảnh xuất hiện, mười ngón tay nhỏ dài xinh đẹp tuyệt trần, da thịt dưới ánh mặt trời chiếu xuống, phiếm quang mang bạch ngọc sáng bóng, phá lệ mê người, vòng tay trên ngọc thủ xinh đẹp cũng phiếm thanh mang nhua hòa, càng làm nổi bật bàn tay trắng xinh tuyệt trần kia.

Kháo, một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại mà mỹ lệ như vậy, nếu như có thể vuốt ve, chắc chắc chắc, nhất định cảm giác sướng khoái tới không thể hình dung được.

Đường Tiểu Đông nhìn mà ngây dại.

Đồng Cương cùng với một binh sĩ bước tới trước mặt hắn, hai tay tên binh sĩ kia cầm một cái bọc nhỏ, cung kính đưa qua.

- Đường tráng sĩ, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đây chỉ là ba trăm lượng bạc, kính mong vui lòng nhận cho.

Đường Tiểu Đông không chút khách khí tiếp nhận, đây chính là số tiền đầu tiên của hắn khi tới xã hội cũ kỹ này, ăn ngủ hoàn toàn phải dựa vào nó rồi, cũng là bút tiền bạc đầu tiên cho hắn xây dựng sự nghiệp sau này, chỉ là không biết ba trăm lượng bạc là bao nhiêu tiền? Quy đổi ra nhân dân tệ rồi cuộc là bao nhiêu? Gần đây nhân dân tệ rất giảm giá nha.

Tên binh sĩ kia lại đưa tới một kim thiếp màu đỏ sẫm.

- Nếu như ngày sau Đường tráng sĩ tới Trường An, nhất định phải tới phủ tướng gia, tướng gia nhất định sẽ đích thân tiếp đãi.

Từ nhỏ học tập chính là chữ giản thể, mà chữ trên kim thiếp lại là phồn thể, rất đau đầu, hắn chậm rãi ừ một tiếng, nhét vào trong người, ngay cả ba trăm lượng bạc cũng cất cẩn thận.

Y phục không có túi, lại không có tay nải các loại, chỉ có thể học cổ nhân, để trước ngực nặng trình trịch, cảm giác rất khó chịu.

Đồng Cường nói xong vài câu khách sáo, nhanh chóng mang theo thủ hạ rời đi, tất cả thi thể trên mặt đất cũng được xử lý.

Đường Tiểu Đông đứng trên con đường lớn, trong lúc nhất thời không biết phải đi hướng nào.

Xoa xoa khuôn mặt, hắn xoay người bước theo phương hướng Đồng Cường vừa đi.

Dọc theo đường lớn thấy không ít thôn dân quần áo mộc mạc qua lại, cũng có chút xe trâu, xe bò chậm rãi lướt qua, ngẫu nhiên còn có vài xe ngựa chạy nhanh, trên xe có mỹ nữ trang phục xinh đẹp, quần áo tiên diễm lớn mật, gần như kéo thấp tương đương với nữ tính thời hiện đại. Nhìn cảnh này trong lòng hắn khẽ động, ăn mặc như vậy, chẳng lẽ là Đường triều?

Đầu óc chuyển động, liền mạng nhớ lại tất cả những từ ngữ thông tin có liên quan tới Đường triều, đáng tiếc ngay cả đại học cũng không lên được, tất cả tri thức lịch sử đều đã trả lại cho các lão sư dạy hắn rồi.

Đại Đường— Uhm, hoàng đế khai quốc hình như là Lý Thế Dân, còn Tây Du Ký kia cũng là ở Đường triều nha. Thơ ca hồi tiểu học, Lý Bạch dường như là thi tiên hoặc là cái gì gì đó, nhớ không rõ nữa rồi.

Đúng, có nhớ ký hồi cấp ba từng xem một bộ phim “nhất đại yêu cơ Dương quý phi”, diễn viên đóng vai Dương quý phi kia rất xinh đẹp, meo meo đủ lớn. Uhm, còn có một Võ Tắc Thiên, dù sao tất cả đều là Đường triều, không biết hiện tại các nàng có đang trong triều đại này hay không?

Phía trước có một thị trấn, người đi đường nối liền không dứt, đại thể đều là họp chợ các loại, cửa hàng hai bên đường kéo dài ngút tầm mắt, tiếng hét to rao hàng, tiếng cò kè mặc cả, tiếng cười, cấu thành cảnh tượng tương đối phồn vinh.

Đi trong dòng người, trong mũi thường xuyên ngửi được mùi hương mê người, cái bụng của Đường Tiểu Đông bắt đầu sôi lên ừng ực.

Theo mùi hương khiến hắn phải chảy nước bọt, lần tới trước một cửa hàng, nhìn những chiếc bánh bao trong lòng hấp hỏa hương thơm nóng hổi ngào ngạt, hắn điên cuồng nuốt nước bọt.

- Tiểu nhị, một lồng bánh bao bao nhiêu tiền?

Tuy rằng cái bụng rất đói, nhưng trước tiên hỏi rõ ràng giá cả rồi nói, miễn cho bị người khác coi thường tiêu tiền như rác.

Tiểu nhị nở nụ cười chức nghiệp đặc thù:

- Một lồng bánh bao có sáu chiếc, năm đồng tiền một lồng, khách quan muốn bao nhiêu lồng?

- Cái này... Mười lượng bạc là bao nhiêu?

Trên mặt tiểu nhị vẫn là nụ cười đơn đả:

- Mười lượng bạc là một trăm quan, một nghìn đồng tiền.

3. Chương 3: Ta Là Đường A Ngưu (hạ)?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Vậy ba trăm lượng bạc chẳng phải là 3 vạn đồng tiền sao?

Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má ngồi xuống:

- Tiểu nhị, một lồng bánh bao, rượu ngon thức ăn ngon cũng lên một chút.
- Được, khách quan trước tiên dùng bánh bao, rượu và thức ăn rất nhanh sẽ mang lên.

Gặm hết bốn chiếc bánh bao nhân thịt, cái bụng không còn kêu gào như trước, rượu và thức ăn cũng mang lên rồi. Đường Tiểu Đông thưởng thức một chút, vị đạo không tồi, xã hội cũ không có bột canh mỳ chính các loại dĩ nhiên có thể làm ra được thức ăn ngon như vậy, không khỏi khiến hắn phải bội phục.

Tuy rằng rượu không tốt như XO thời hiện đại, nhưng cũng rất tinh khiết, mang theo mùi thơm và vị tinh khiết của gạo, vào miệng khá ngọt, độ cồn không lớn.

- A Ngưu ca?

Cảm giác phía sau có người, Đường Tiểu Đông theo bản năng quay đầu.

Là một người thanh niên thân thể khỏe mạnh, quần áo mộc mạc, cái miệng rộng đang ngoác ra nhìn hắn:

- A Ngưu ca, thực sự là huynh, tìm được huynh rồi, ha ha.

Người thanh niên kia vừa kéo tay hắn vừa nhảy, biểu tình vô cùng kích động.

Khụ... Khụ... Khụ...

Đường Tiểu Đông đang uống rượu bị giật tới kho khan kịch liệt, mặt đỏ tới tận mang tai, trợn mắt nhìn ngược lại.

- Ta... Ta... Gội... A Ngưu...

Hắn chỉ vào mũi chính mình, toàn thân choáng váng.

- A Ngưu ca, vì sao huynh? Không nhận ra A Đức ta rồi?

Về mặt người thanh niên lo lắng, cổ sức lay động thân thể của Đường Tiểu Đông.

A Ngưu, kháo, cái tên thực ngưu xoa!

Đường Tiểu Đông rên rỉ một tiếng, bàn tay liều mạng xoa mặt, cười khổ nói:

- A Đức, ta... Ta... Cái gì cũng không nhớ...

Chính mình bắt quá là chiếm dụng thân thể của A Ngưu mà thôi, đối với chuyện của A Ngưu một điểm cũng không biết, không bằng nói mất trí nhớ cho xong.

- A...

A Đức sợ run, giữa ngày mới giậm chân nói:

- Đây... Đây, nên làm như thế nào cho phải? Mẫu thân huynh nghĩ huynh đã chết, mỗi ngày đều khóc...

Liều mạng xoa khuôn mặt, Đường Tiểu Đông cười khổ, kéo A Đức ngồi xuống:

- A Đức, đói bụng không? Trước tiên ăn chút gì.

Nhìn bánh bao nhân thịt thơm ngào ngạt trên bàn, cái bụng của A Đức đã sớm kêu lên ùng ục, không khách khí nắm lấy hai chiếc bánh bao gặm lấy gặm để.

Đường Tiểu Đông gọi tiểu nhị cho thêm một bát, gọi thêm chút rượu và thức ăn, lại phân phó lấy thêm vài món, đợi lát nữa gói mang về nhà.

Hỏi A Đức một lúc lâu, cuối cùng biết được A Ngưu ca thực sự tại ba ngày trước bị một cơn gió không hiểu ra sao cuốn đi, mẫu thân của hắn khóc tới mức chết đi sống lại, năn nỉ hàng xóm xung quanh tìm kiếm.

Rượu đủ cơm no, Đường Tiểu Đông móc từ trong người một thỏi bạc, tiểu nhị đi một lúc rồi trả lại tiền thừa, có hai đồng bạc nhỏ hơn, còn có hơn mười đồng tiền. Đường Tiểu Đông kín đáo đưa toàn bộ cho A Đức, khiến A Đức cho rằng chính mình đang nằm mơ.

Dưới sự dẫn đường của A Đức, Đường Tiểu Đông trở về nhà, một lão phụ nhân tóc tai trắng xóa ôm chặt lấy hắn vừa khóc vừa cười, một vị thiếu phụ tú lệ bên cạnh cũng đỏ hồng hai mắt, thần tình kích động.

Từ trong miệng của A Đức, Đường Tiểu Đông biết được cha Đường Tiểu Đông đã chết nhiều năm trước, vị lão phụ nhân này chính là mẫu thân của hắn, thiếu phụ là tỷ tỷ Tổ Vân, gả cho một vị thư sinh cùng thôn, cuộc sống của hai gia đình thường ngày tương đối khổ sở.

- Con nha, vạn nhất con có chuyện không hay xảy ra, mẫu thân cũng không muốn sống...

- Mẫu thân, không phải hài nhi vẫn tốt hay sao...

Đường Tiểu Đông thở dài, nếu như đã chiếm thân xác của A Ngưu, vậy thì nhận trách nhiệm của hắn. Dù sao thời hiện tại hắn là cô nhi lớn lên trong cô nhi viện, hiện tại có một mẫu thân cũng tốt. Tuy rằng lão tỷ toàn thân mặc vải thô, màu da có điểm đen, nhưng tuyệt đối được xếp vào hàng mỹ nữ, về phần tỷ phu trên danh nghĩa, chỉ mong không phải là thư sinh mở miệng Không Tử, ngậm miệng Không Tử là tốt rồi.

Nhìn nhà một chút, dùng từ ngữ nghèo rớt mồng tơi để hình dung cũng không quá đáng.

- Con a, con trở về là tốt rồi, để mẫu thân tới nhà bên vay chút gạo...

Nhìn lão phụ nhân tóc trắng xóa, trong lòng Đường Tiểu Đông đau xót, nói:

- Mẫu thân, không cần, con có tiền!

Từ trong lòng hắn lấy ra phân nửa bạc trắng, đặt lên trên bàn.

Lão phụ nhân nhìn thấy những thỏi bạc trắng xóa, choáng váng đầu óc, đầu tiên là hai mắt sáng ngời, sau đó lại trầm xuống, lo lắng nói:

- Đại Ngưu...

Đường Tiểu Đông cười nói:

- Mẫu thân yên tâm, bạc này là do con đường đường chính chính kiếm được.

- Tốt tốt tốt, số bạc này mẫu thân thu hồi, tương lai cưới vợ cho con.

Lão phụ nhân vội vàng vàng thu hồi bạc trắng bóng.

Ta kháo, thực con mẹ nó quá nghèo rồi, lão tử muốn trăm phương nghìn kế kiếm tiền.

Người một nhà vui mừng ăn một bữa, lão tỷ cũng gọi tỷ phu tới cùng nhau ăn mừng, nhìn tỷ phu tay trái gà không chặt, chỉ biết đọc sách, cái rắm cũng không làm, Đường Tiểu Đông cười khổ không ngớt, trọng trách trên vai lão tỷ quá mức nặng nề.

...

Sáng sớm hôm sau, Đường Tiểu Đông bước lên đường xá tới Thương Hà trấn, mặc áo chống đạn, súng lục, súng tự động MP5, lựu đạn quân dụng, không ít thứ, cung nỏ thì được vải thô bọc lại, buộc trên người.

Cũng tiện là một trong những loại vũ khí lợi hại thời vũ khí lạnh, bình thường không cho phép dân gian tư tàng hoặc sở hữu, dùng vải bọc lại tránh gây phiền phức không đáng có.

Thời điểm rời khỏi nhà, hắn đã sớm nghĩ lý do, bản thân và người khác kết phường buôn bán kiếm tiền, tương lai muốn cưới vợ cho tốt, lão nương của hắn mừng rỡ gật đầu.

Đường Tiểu Đông đã an bài cẩn thận, tỷ phú là thư sinh cái rắm cũng không làm, chỉ cần cho hắn một chút không gian yên tĩnh đọc sách là được, vì vậy hai phu thê đều chuyển nhà tới ở với lão nương, do lão tỷ quản gia đình, trước khi đi hắn còn lạng lẽ kín đáo đưa cho lão tỷ 100 lượng bạc coi như chi tiêu cả nhà, nếu sử dụng tằn tiện một chút cũng đủ cho chi tiêu một hai năm rồi.

An bài trong mọi người, Đường Tiểu Đông nhẹ nhàng toàn thân, trên người mang theo không tới 50 lượng bạc tung đi ra ngoài tung hoành thiên hạ.

Hắn đã biết hiện tại là tháng sáu năm thứ năm lịch Thiên Bảo, hoàng đế đương thời là Đường Huyền Tông.

Nhớ lại mang máng lão sư lịch sử từng giảng giải qua, Đường Huyền Tông tại thời kỳ khai nguyên vô cùng cường đại phồn vinh, có người nói là “Khai Nguyên thịnh thế”, nhưng tới năm Thiên Bảo, Đại Đường từ từ đi theo hướng suy nhược.

Đường Tiểu Đông cũng mặc kệ những thứ này, hắn muốn thừa lúc còn trẻ, liều mạng kiếm tiền, bắn rơi cơ sở kiên cố cho nửa người dưới được hưởng thụ tốt sau này.

Thương Hà trấn là một thị trấn tương đối gần nhà, hắn muốn quan sát xem có sinh ý gì có thể làm, nếu như thích hợp, lấy Thương Hà trấn làm cứ điểm phấn đấu đầu tiên

4. Chương 4: Lão Tử Muốn Mở Hộp Đêm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một đường phong trần mệt mỏi, đến Thương Hà trấn tiêu tốn mười lượng bạc mua giày và y phục, sau đó tìm một nhà trọ dừng chân, pha nước tắm rửa, thay y phục sạch sẽ, sau đó đi dạo trên đường phố.

Lúc này khí trời nóng bức, áo chống đạn không thể mặc được, thể tích của súng tự động MP5 quá lớn, không tiện mang theo, thắt lưng chỉ có duy nhất một khẩu súng lục, một quả lựu đạn quân dụng.

Lần trước tức giận, MP5 tự động bắn phá một vòng, thoáng cái đã đi đứt nửa băng đạn, hiện tại chỉ còn có mười lăm phát, thứ này chính là vật báu vô giá tại thời đại cổ xưa, dùng một phần hết một phần, súng mà không có đạn thì cũng chỉ là đồ vứt đi.

Tuy rằng Thương Hà chỉ là một thị trấn nhỏ, nhưng vẫn như cũ thể hiện sự phồn hoa hòa bình của Khai Nguyên thịnh thế, mặt hàng buôn bán đa dạng muôn màu, người đi đường như nước chảy.

Nếu như là niên đại chiến loạn, quặng sắt, chiến mã, lương thảo chính là sinh ý mang lại lợi nhuận cực cao, đáng tiếc hiện tại thiên hạ thái bình. Buồn lậu muối cũng là món lãi kékéchù, chỉ là trái pháp luật, để quan phủ sờ đến, chỉ có tội chết.

Mở đồ quán cũng thu tiền, nhưng nhất định phải có lượng tài chính cực lớn chống lưng, còn phải có bối cảnh thế lực sau lưng, cộng thêm đồ thuật cao minh, đồng thời phiêu lưu cũng rất lớn, xem ra không có cách nào khác, chỉ ít hiện tại không được.

Chặn đường đánh cướp? Chiếm núi làm vua? Không tiền đồ, nói dễ nghe là lục lâm hảo hán, nói trắng ra là cường đạo.

Đi dọc đường phố suốt nửa ngày, Đường Tiểu Đông không biết làm sinh ý gì cho hợp.

Trước đây theo lão đại hỗn, mở chính là công ty bảo an, kinh doanh các loại bảo hộ phí hộp đêm các loại...

Chờ một chút, hộp đêm, trung tâm hành nghiệp tiêu khiển này mang tới thời cổ đại không phải là thanh lâu kỹ viện hay sao? Thanh lâu kỹ viện thời cổ đại quá mức đơn điệu, đâu thể so sánh được với thời hiện đại, lấy hộp đêm làm trung tâm, đủ loại chiêu thức phục vụ thiên kỳ bách quái, cái này song phi tam phi, độc long toàn, băng hỏa cứu trọng thiên... Vô cùng đa dạng.

Tách...

Hắn đánh tay một cái, quyết định như vậy rồi!

Mặc dù Thương Hà phồn hoa, nhưng chỉ là một thị trấn nhỏ nhỏ, xem ra phải tới thành phố lớn mới được. Sờ sờ túi tiền chỉ còn lại hơn ba mươi lượng bạc, tài chính khởi động thiếu tới thương cảm, xem ra cần phải kiếm chút tiền.

Thế nhưng kiếm đâu ra tiền? Đây là một vấn đề rất đau đầu!

Dù sao vấn đề tiền không thể vội vã được, trước tiên nhét đầy bụng rồi tính.

Bước vào nhà hàng ăn uống tốt nhất trong trấn, khách hàng đông đúc, thật vất vả mới kiếm được một bàn trống, Đường Tiểu Đông lập tức chiếm giữ, gọi chút rượu và thức ăn.

Rầm một tiếng, một thanh trường kiếm đứt trong bao ném trên bàn, khiến hắn giật mình hoảng sợ.

Ngẩng đầu vừa nhìn, đầu tiên sững sốt, thiếu chút nữa cười thành tiếng.

Là một công tử ca phi thường tuần tú, xác thực mà nói, hắn là một tiểu nương bì mặc giả nam trang.

Răng trắng môi hồng, mày liễu cong con, không có hầu kết, vành tay còn có đục lỗ tròn tròn tương đối dễ thấy, bộ ngực cũng hơi nhô lên, thân thể tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Ngụy trang như vậy cũng quá ác liệt đi?

Xem ra cái gì là dịch dung thuật trong tiểu tuyết võ hiệp thường viết, tất cả đều là tác giả viết vô căn cứ.

Chỉ là tiểu nương bì này chơi kiếm, xác định vững chắc là một con cạp mẹ, ít chọc tuyệt vời.

Chỉ là hắn không muốn gây sự, nhưng đối phương hết lần này tới lần khác lại tìm tới hắn.

- Uy, người cười cái gì?

Tiểu nương môn tìm tới hắn.

- Ách, không có gì...

Đường Tiểu Đông nhún nhún vai, tự rót rượu uống.

Tiểu nương môn trừng mắt liếc nhìn hắn, đặt móng ngồi xuống, vỗ mạnh một chưởng lên bàn.

- Tiểu nhị!

Kháo, thực sự là một con cạp cái!

Đường Tiểu Đông đột nhiên phát hiện trong đại sảnh vốn đang kêu loạn đột nhiên trở nên yên tĩnh, ngẩng đầu nhìn, không khỏi giật mình.

Không biết từ khi nào trong đại sảnh nhiều hơn vài người cao to vạm vỡ, sấn cao tay áo, ngó ngó nghiêng nghiêng, biểu tình giống như tìm người đánh nhau.

Người dẫn đầu để râu quai nón, tướng mạo cực kỳ uy mãnh, ưỡn cái bụng phệ bước tới bàn Đường Tiểu Đông.

- Tiểu tử, đùa giỡn thiếu nãi nãi nhà ta, đã thương người của lão tử, chạy tới đây trốn sao? Hừ hừ, hôm nay đại gia không giáo huấn ngươi thật tốt, tên của đại gia sẽ viết ngược lại.

Phụt...

Ngậm rượu vừa mới vào bụng liền phun ra ngoài, Đường Tiểu Đông liều mạng kho khan.

Một tiểu nương môn đi đùa giỡn tiểu lão bà của người khác, cái này cũng quá có ý tứ đi...

Tiểu nương môn đứng lên, một cước đạp mạnh băng ghế, hai tay chống nạnh, vẻ mặt hi hi ha ha nói:

- Lý Phi, đọc ngược lại chính là phi lễ rồi! (Phi Lý – Chơi chữ).

Khuôn mặt của gã nam nhân vạm vỡ đỏ lên, nổi giận gầm lên một tiếng, quơ nắm tay khổng lồ đập đến.

Quyền phong uy vũ khiến Đường Tiểu Đông hoảng sợ, vội vàng ôm bầu rượu trốn xuống dưới bàn.

Tiểu nương môn nhếch cái miệng nhỏ nhắn:

- Khai Sơn Quyền mới chỉ có ba thành hỏa hậu cũng ra đây bêu xấu? Tốt nhất trở về với sư nương người luyện thêm vài năm.

Đường Tiểu Đông nhìn vào hai ngón tay giống như bạch ngọc của nàng nhẹ nhàng điểm vào nắm tay của gã nam tử cao to, Lý Phi cường tráng giống như một con bò đực kêu lên một tiếng đau đớn, bật lui ba bước, khuôn mặt thô mãnh đỏ sẫm giống như say rượu, vô cùng dọa người.

Công phu gì lợi hại như vậy nha?

Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt, võ công thần kỳ giống hệt như miêu tử trong tiểu thuyết võ hiệp, thực sự quá mức lợi hại.

- Niêm Hoa Tuyệt Hậu Thủ?

Khuôn mặt thô đen của Lý Phi trở thành trắng bệnh, trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi.

- Hi...

Trong phòng đột nhiên truyền tới một tiếng cười khê:

- Niêm Hoa Tuyệt Hậu thủ cái gì? Chỉ là Lưu Vân Phong Huyệt Chỉ tương đối giống Niêm Hoa Tuyệt Hậu thủ mà thôi.

Sắc mặt tiểu nương môn đột nhiên biến đổi, nhảy dựng lên, mở miệng quát lớn:

- Lôi Mị, có gan ngươi ra ngoài đánh một trận!

Đường Tiểu Đông chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt cái ực.

Một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt mỹ đủ khiến người phải ngừng thở dần dần bước tới.

Mây liễu cong cong, đôi con ngươi trong trẻo sâu thẳm sáng ngời như hột xoàn, quả thực chết người không đền mạng, tiểu ý khảm trên hai gò má lúm đồng tiền mê hoặc, môi hơi đầy, càng có vẻ gợi cảm yêu mị. Mặc váy dài trắng như tuyết, càng để lộ da thịt trong suốt như ngọc, eo thon nhỏ nhắn, bờ mông cong vút tuyệt mỹ, thân thể và mị hoặc từ trong xương cốt lay vô cùng phong tình động nhân.

Lôi Mị?

Quả nhiên người cũng như tên, rất mị! Mị mà không yêu!

Đường Tiểu Đông xoa xoa hay gò má, đều nói mỹ nữ là một phong cảnh khiến người thưởng thức phải vui vẻ, lời này quả nhiên không giả.

5. Chương 5: Lôi Mị Mập Mờ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Tiếp xúc tới ánh mắt tràn ngập dịu dàng tiểu ý của Lôi Mị, Đường Tiểu Đông ngẩn ra.

Sẽ không phải là tới tìm bản thân nha?

- Thư Tiếp, tốt nhất ngươi nên đuổi hai người kia đi rồi tiếp tục bàn lại.

Khuôn mặt Lôi Mị cười dài, vắn vẹo vòng eo nhỏ nhắn, giống như đón gió xuân bước tới trước mặt Đường Tiểu Đông.

Ngoài cửa lớn có hai lão giả mặc hắc bào chen chúc tiến vào, Thư Tiệp nữ giả nam trang đột nhiên biến sắc mặt, nắm lấy chuôi thanh trường kiếm đặt trên bàn, hai vai nhoáng lên, đạp chân rời đi, tốc độ cực nhanh, đủ khiến kẻ khác ghen hòng nhìn trần trối.

Hai lão giả vừa mới tiến vào hóa thành hai đạo bóng đen, đồng thời đuổi theo.

Kháo, khinh công trong truyền thuyết?

Lôi Mị thản nhiên cười:

- Đường công tử?

Đường Tiểu Đông không khỏi sờ sờ mũi chính mình một chút, ngượng ngùng cười, trong lòng đã xác định Lôi Mị đến bởi vì chính mình.

Người mị, thanh âm ôn nhu càng thêm mị, khéo, thực sự xứng với cái tên mị a!

- Lôi... Cô... Cô nương...

Ta xxxx, trước mặt mỹ nữ dĩ nhiên cà lăm?

- Uhm.

Lôi Mị nhẹ giọng đáp một tiếng, trong đôi con mắt quyết rũ mang theo vẻ ôn nhu nói không nên lời.

Trong lòng Đường Tiểu Đông đột nhiên kinh hoàng.

Thanh âm của Lôi Mị ôn nhu nói không nên lời, mang theo mấy phần vui sướng, còn có ngượng ngùng nhẹ. Biểu tình e thẹn ngọt ngào trên mặt giống như nàng dâu vừa mới bước vào cửa nhà chồng, kiều mị động lòng người. Đôi con mắt say chết người không đèn mạng rất có một loại mờ ám khiến kẻ khác không khỏi xuất hiện ý nghĩ kỳ quái.

Má của ta ới, nàng sẽ không phải là câu dẫn ta đi?

Đường Tiểu Đông không khỏi sờ sờ mặt chính mình, khuôn mặt của gã Đường A Ngưu này góc cạnh thô ráp, không thể nói là anh tuấn, cũng không tính xấu, chẳng lẽ nữ nhân Đường triều thích nam nhân như vậy?

Lôi Mị là một mỹ nữ mê chết người không đèn mạng, người mị, thanh âm càng mị, thanh âm trên giường nhất định sáng tới ngậy người, rất phù hợp với tiêu chuẩn lão bà trong tưởng tượng của hắn, hắc hắc.

Điều lo lắng duy nhất chính là bản thân không giữ được nàng, vạn nhất hồng hạnh xuất tường, đội cho chính mình mấy cái nong xanh, vậy thì thảm rồi.

- Đường công tử, công tử sao rồi?

Lôi Mị nhắm đôi con mắt to ngập nước, khuôn mặt biểu tình tựa cười như không cười để khuôn mặt Đường Tiểu Đông đỏ lên, cười gượng vài tiếng.

Trận đánh lộn vừa rồi có điểm mạo danh kỳ diệu, Thư Tiệp đã sớm rời khỏi, đám người Lý Phi cũng đã đi, trong điểm lại khôi phục về náo nhiệt ban đầu, chỉ là ánh mắt tất cả mọi người đều không nhìn được đảo qua đảo lại trên người Lôi Mị và Đường Tiểu Đông, tất cả đều có bộ dạng ước ao muốn chết.

Tiểu nhị cần mẫn lấy thêm một bộ bát đĩa cho Lôi Mị, còn tự chủ trương thêm mấy món ăn, tuy rằng số bạc trên người Đường Tiểu Đông không tính nhiều, thế nhưng trước mặt mỹ nữ, đương nhiên không muốn để lại ấn tượng keo kiệt.

Lôi Mị vừa rót rượu vừa gấp thức ăn, biểu tình kia, hoàn toàn là một thê tử ôn nhu hiền lành hầu hạ phụ quân của chính mình ăn uống.

Mặc dù mơ hồ có điểm cảm giác bị chuốc thuốc mê, thế nhưng Đường Tiểu Đông vẫn duy trì được thanh tỉnh như cũ, mỉm cười nói:

- Lôi tiểu thư, không biết nàng tìm ta có chuyện gì?

Lôi Mị mềm mại đáng yêu cười cười:

- Không có việc gì.

Thấy nàng chịu khó gấp thức ăn cho chính mình, điểm cảm giác mơ hồ trong lòng Đường Tiểu Đông càng nặng thêm:

- Ách... Chúng ta đây... Trước đây có quen biết nhau sao?

Lôi Mị gật đầu, rồi lại lắc đầu, trên mặt vẫn là nụ cười mềm mại đáng yêu:

- Hiện tại không phải chúng ta đã quen biết rồi sao?

Kháo, rất mặc danh kỳ diệu, lại rất mờ ám, không phải là một si nữ chứ?

Đã xem qua không ít phim AV các loại, đối với sĩ nữ tiếp cận hệ nữ vương, hần tương đối không thích.

Lại hỏi thêm vài câu, trong lòng Đường Tiểu Đông càng thêm mơ hồ, Lôi Mị này tới rất không hiểu ra sao, hành sự cũng không hiểu, hai người vốn không nhận ra nhau, hỏi nàng tìm mình có chuyện gì, dĩ nhiên nói chỉ là đến xem mà thôi...

Thương Hà không thích hợp phát triển, sau khi cơm no rượu đủ, Đường Tiểu Đông tính tiền rời đi, trở lại nhà trọ thu thập vài thứ, Lôi Mị cũng đi theo bên cạnh, biểu tình muốn đi theo hần cùng trời cuối đất.

- Ách, Lôi tiểu thư, nàng sẽ không nghĩ đi theo ta? Vạn nhất người nhà của nàng nói ta... Câu dẫn nàng... Vậy chẳng phải rất phiền phức...

Lôi Mị ôn nhu cười, tiến thêm hai bước, tựa hồ muốn xâm nhập vào trong lòng Đường Tiểu Đông, thần tình kia, giống như ước gì chính mình bị hần bắt cóc.

Đường Tiểu Đông lui lại một bước, xoa xoa khuôn mặt, hần không biết Lôi Mị tiếp cận chính mình rốt cuộc có mục đích gì?

Mưu tài? Trên người chính mình chỉ còn không tới ba mươi lượng bạc, mà vật phẩm trang sức mang trên người nàng, tùy tiện lấy bất cứ thứ gì cũng không chỉ có giá 50 lượng bạc.

Mưu sắc? Từ xưa có mỹ nhân kế, cũng có mỹ nam kế, chỉ là tướng mạo của Đường A Ngưu này nha, ngay cả anh tuấn cũng không xứng, càng không nói tới mỹ nam.

Mỗi khi nghĩ như vậy, trong lòng Đường Tiểu Đông cũng rất không vui, cũng còn chưa tính, nếu không dễ nhìn, muốn tán gái coi chừng khó khăn nhiều hơn, ai, lão thiên đối với hần thực sự quá không công bằng rồi.

Trong lòng đột nhiên vừa động, chẳng lẽ là đến bởi vì khẩu súng của chính mình.

- Đường công tử, hiện tại chúng ta đi đâu?

Biểu tình Lôi Mị vô cùng chờ mong, tựa hồ Đường Tiểu Đông muốn đi đâu, nàng cũng dự định đi theo tới đó.

- Lôi Châu.

Lôi Mị vui vẻ nói:

- Tốt, chúng ta nhìn xem Lôi Châu có cao thủ gì, thuận tiện gặp bọn họ.

- Cao thủ?

Biểu tình trên mặt Đường Tiểu Đông hiện rõ vẻ không hiểu ra sao.

- Cái gì nha? Không phải công tử đang đi du lịch sao?

Lôi Mị nhăn đôi mày liễu.

- Du lịch cái gì?

Đường Tiểu Đông cho rằng nàng nói chính mình du lịch là ý tứ chơi bời, cười khổ nói:

- Ta muốn đi buôn kiếm tiền, nhà ta nghèo rớt mồng tơi, trên dưới ăn không no, không kiếm tiền, uống gió tây bắc sống sao?

- A...

Trên mặt Lôi Mị tràn đầy biểu tình thất vọng.

- Thế nào?

Đường Tiểu Đông nhú mày, biểu tình thất vọng nồng đậm trên mặt Lôi Mị càng khiến hán thêm mơ hồ không hiểu.

Hai người sóng vai nhau đi trên đường lớn, giống hệt một đôi tiểu tình lữ đang trong giai đoạn tình yêu cuồng nhiệt, dẫn tới ánh mắt chú ý của người qua đường, đáng tiếc tướng mạo của vị kim đồng kia quá mức bình thường, màu da lại có điểm đen, có điểm không xứng với ngọc nữ trong veo như nước, câu hồn nhiếp phách bên cạnh.

Lôi Mị đột nhiên giống như bị câm, không hề nói thêm một câu, biểu tình buồn bực, Đường Tiểu Đông cũng không nói nhiều, hai người yên lặng cất bước, bầu không khí trở nên trầm muộn.

6. Chương 6: Tú Bà Mê Chết Người

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một chiếc xe trâu chở rơm chậm rãi chạy qua trước mặt hai người, hai người đều tránh sang hai bên.

Chiếc xe trâu đi sát qua bên người, Đường Tiểu Đông theo bản năng quay đầu nhìn thoáng qua.

Ngồi trên xe là hai hán tử cao to cường tráng, bao cổ tay màu đen, trên đai lưng còn cắm mấy thanh phi đao, trang phục giống như gia đình.

Ánh mắt rơi xuống đồng cỏ khô trên xe, Đường Tiểu Đông nhú mày, phát sinh một tiếng a nhỏ nhỏ.

- Lại sao nữa?

Lôi Mị quay đầu hỏi, biểu tình quái dị trên mặt Đường Tiểu Đông làm nàng không thể giải thích được.

Đường Tiểu Đông cau mày, thấp giọng nói:

- Hình như ta nhìn thấy đồng cỏ trên xe giật giật một chút...

Ánh mắt của Lôi Mị chuyển sang nhìn xe cỏ vừa đi qua, đồng cỏ khô đích xác có chút động tĩnh, chỉ là do xe trâu chạy trên đường sinh ra rung động.

- Không phải loại rung động này!

Đường Tiểu Đông nói rất khẳng định, vừa rồi hán tử rõ ràng nhìn thấy đồng cỏ khô lay động, giống như có thứ gì đó bên dưới nhúc nhích gây ra.

Lôi Mị nhìn thoáng qua Đường Tiểu Đông, hai vai nhoáng lên, thân hình chuyển động.

Đường Tiểu Đông chỉ cảm thấy con mắt nhòe nhoẹt, chớp mắt đã thấy Lôi Mị đứng trên xe trâu, hai hán tử vạm vỡ vẫn ngồi trên xe không hề nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế ngồi như ban đầu, cánh tay gờ roi thật cao định đánh xuống, hiện tại dừng lại giữa không trung, giống như bức tượng không hề có sinh mệnh.

Khảo, thực sự có điểm hiểm thuật thần kỳ như vậy.

Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt của chính mình, khinh công, điểm huyết đều đã tận mắt nhìn thấy rồi, xem ra mấy thứ miêu tả trong các tiểu thuyết võ hiệp là chuyện thực, một điểm cũng không khoa trương, trong lòng không khỏi may mắn chính mình có sủng, bằng không không có cách nào lẫn lộn.

Lôi Mị điều khiển xe trâu chạy ngược lại, Đường Tiểu Đông leo lên xe, đẩy đồng cỏ ra, bên trong xuất hiện một chiếc bao dài, từ bên ngoài có thể xác định được, bên trong bao khẳng định có người nào đó.

Cởi bao ra, để lộ một nữ nhân bị buộc chặt tay chân, trong miệng còn bị nhét khăn, tuy rằng biểu tình trên mặt của nàng vô cùng kinh hãi, nhưng không thể che giấu được phong tình kích động nam nhân.

Uhm, là một mỹ nữ cùng loại hình so với Lôi Mị, đều rất mịn, mịn mà không yếu, so với Lôi Mị nhiều hơn một cỡ ý nhị thành thực.

Ánh mắt vô cùng gian nan chuyển rời khỏi bộ ngực của nàng, Đường Tiểu Đông nuốt một ngụm nước bọt, mỉm cười an ủi:

- Không có việc gì rồi...

Mỹ nữ lấy được tự do hoạt động tứ chi một chút, luôn miệng nói lời cảm tạ.

Lôi Mị cau mày hỏi:

- Người là ai? Vì sao lại bị người khác trói nhốt trong bao? Vì sao bọn họ bắt cóc người?

Mỹ nữ thấp giọng nói:

- Thiếp thân là Kha Vân Tiên, vốn đi Thiên Lô Tự dâng hương bái phật, ai ngờ đột nhiên trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết...

Đường Tiểu Đông điều khiển xe trâu, quay đầu nói:

- Trực tiếp hỏi hai vị này không phải biết ngay sao?

Lôi Mị vươn hai ngón tay ngọc, chọc chọc vài cái trên người một gã đại hán bên cạnh, trong tay không biết từ khi nào nhiều hơn một thanh tiểu đao rất mỏng, kè sát vào mũi gã đại hán.

- Không muốn cái mũi của mình, có thể tùy ý lừa dối bản tiểu thư!

Trên gương mặt của nàng tràn ngập biểu tình cười khanh khách, thanh âm mềm mại đáng yêu, rất êm tai, nhưng Đường Tiểu Đông đang lái xe lại rung mình một cái, hẳn có thể cảm giác được trên người Lôi Mị tản mát ra một cỗ khí thế khiến trái tim người khác phải giá lạnh.

- Nữ... Nữ hiệp... Tha mạng...

Tiểu đao màu bạc vô cùng sắc bén đặt trên mũi, hàn khí um tùm xuyên thấu qua da thịt, đâm vào trái tim, hán tử vạm vỡ tới hồn lìa khỏi xác, rụi lơ như bùn nhão, thành thành thật thật nói ra nguyên nhân bắt cóc Kha Vân Tiên.

Hai người vốn là lưu manh Lô Châu, bị người sai phái tới bắt cóc lão bản Kha Vân tiên của Di Tình Viện, đưa tới Dương gia trại, sau khi thành công sẽ được thưởng hai trăm lượng bạc.

Mặt hồng của Kha Viên Tiên đột nhiên trắng, âm tình bất định, tựa hồ đã đoán được người muốn bắt cóc nàng là ai.

Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt, thần tình cổ quái, không nghĩ tới Kha Viên Tiên lại là lão bản của Di Tình Viện, vị tú bà mê người như thế này, thực sự nhìn thấy lần đầu tiên.

Bản thân không phải muốn hỗn vào hành nghiệp tiêu khiển kiếm tiền sao? Hiện tại chưa biết quá rõ về thanh lâu thời cổ đại, trước mặt đã có một hành gia, vừa vặn hỏi một chút, lý giải chi tiết, cấp cấp...

Lôi Mị nhăn mày liễu, thần tình cổ quái chuyển mất nhìn hán.

Sau khi đá hai tên hán tử vạm vỡ khỏi xe, Đường Tiểu Đông tiếp tục điều khiển xe trâu chạy chậm, dọc theo đường đi đều là hỏi về cách sự tình kinh doanh thanh lâu các loại.

Kha Vân Tiên đã mất đi vẻ kinh hãi lúc trước, lười biếng nằm trên đồng cỏ khô, vừa hỏi vừa đáp, sau đó cười khúc khích:

- Đường công tử cũng có hứng thú đối với cái nghề này?

Lôi Mị ngồi bên cạnh Đường Tiểu Đông, nghe được lời này tức thì nhảy dựng lên:

- Cái gì, người muốn mở kỹ viện?

Đường Tiểu Đông vội ho một tiếng, nói:

- Không phải... Chỉ là muốn lý giải mà thôi, hắc hắc, nghĩ việc buôn bán nha, loại thị trường nào cũng phải lý giải một chút...

Lôi Mị hừ một tiếng, biểu tình không đồng ý:

- Người không sợ bôi nhọ mặt mũi của Thực trung Đường Môn sao?

Đường Tiểu Đông ngẩn ra, không giải thích được hỏi:

- Cái gì Thực trung Đường Môn?

Lôi Mị ngẩn ngơ, hỏi ngược lại:

- Mẫu thân người không nói với người?

Lập tức lắc đầu, yếu ớt thở dài một tiếng:

- Quên đi, nàng không nói với người, hay là...

Trái tim Đường Tiểu Đông nhảy rộn lên, truy hỏi:

- Nói cái gì? Nàng biết mẫu thân ta?

Lôi Mị chuyển mắt trắng, ngậm miệng không nói gì, thần tình trên mặt rất cổ quái.

Nhất thời không chiếm được đáp án, Đường Tiểu Đông cảm giác tổng lòng lay động, tâm tình không vui, hung hăng quát mạnh roi.

Từ trong lời nói của Lôi Mị, hắn mơ hồ cảm giác Lôi Mị biết được mẫu thân trên danh nghĩa của chính mình, mà tựa hồ mẫu thân có cái gì đó lén lữa gạt hắn.

Sau này phải tìm hiểu kỹ, hay là thực sự Đường A Ngưu có biết, bản thân bất quá chỉ là chiếm dụng thân thể của Đường A Ngưu, tá thi hoàn hồn mà thôi, đối với sự tình Đường gia không biết cũng là chuyện bình thường.

Mặc kệ Đường gia trước đây có phải danh môn thế gia hay không, dù sao hiện tại đã xuống dốc tới mức cơm cũng không đủ để ăn, nói trắng ra chính là nghèo rớt mồng tơi! Vì vậy hắn muốn kiếm tiền, muốn qua ngày lành, hắn đã chán ngấy nghèo khó.

Không để ý tới biểu tình không đồng ý của Lôi Mị, Đường Tiểu Đông với tâm tình không tệ điều khiển xe chạy tới Lôi Châu.

7. Chương 7: Nàng Không Có Lựa Chọn (thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Một chiếc xe trâu rách nát chở theo hai đại mỹ nhân mê chết người, dọc theo đường đi đưa tới không ít ánh mắt và nghị luận sôi nổi, vào thành càng trở thành điểm chú ý của mọi người. Kha Vân Tiên ngược lại

không thành vấn đề, nhưng Lôi Mị cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, may là nàng đã đội mũ che đỉnh đầu, cộng thêm tấm lụa mỏng che mặt, để để lộ đôi con ngươi tinh lượng khiếp người.

Theo như Kha Vân Tiên chỉ dẫn, Đường Tiểu Đông điều khiển xe trâu chạy tới cửa sau Di Tình Viện.

Thấy Kha Vân Tiên, mấy hạ nhân đang quét tước trước cửa đầu tiên là ngẩn ra, lập tức kinh hãi kêu lên.

- Kha đại tỷ đã về rồi, Kha đại tỷ đã về rồi...

Kha Vân Tiên cười mắng:

- Kêu cái gì mà kêu, như nhà có người chết không bằng...

- Kha đại tỷ...

Hơn mười thiếu nữ ăn mặc xinh đẹp từ bên trong dãy hành lang tiến ra, tụ lại bên người Kha Vân Tiên, lúi rúi bắt chuyện không ngừng.

- Đại tỷ a, đại tỷ đã trở về rồi...

- Đúng nha, để chúng ta lo lắng muốn chết.

- Uh, mọi người đều tỏa đi tìm xung quanh, đều không tìm được đại tỷ...

- Đại tỷ, mấy ngày qua tỷ đi đâu?

- ...

- Đều câm miệng cho ta!

Theo một tiếng gầm rú của Kha Vân Tiên, hậu viện đang kêu loạn tức thì lặng yên không tiếng động.

Hắc, quả nhiên là có khí khái của đại tỷ.

Kha Vân Tiên đưa mắt nhìn xung quanh:

- Vì sao không thấy mấy người Ngọc Nhi?

- Ai, đều đi rồi, chỉ còn mấy người chúng ta...

Khuôn mặt của Kha Vân Tiên tức thì tái nhợt không chút máu.

Mỗi một công tử đều có chiêu bài được tỉ mỉ chế tạo huấn luyện các loại, kỹ viện cũng giống như vậy, đều có mấy cô nương xinh đẹp làm hồng bài, hấp dẫn khách nhân bốn phương, xem ra những hồng bài Kha Vân Tiên tỉ mỉ huấn luyện đều bị đập tan rồi.

Đường Tiểu Đông nhìn chúng nữ tụ lại bên người Kha Vân Tiên, không khỏi cười khổ một tiếng, đẹp một chút thì tuổi tác hơi lớn, trẻ tuổi một chút thì tư sắc lại bình thường, xem ra Di Tình Viện muốn khai trương một lần nữa có điểm khó khăn.

Kha Vân Tiên với sắc mặt trắng bệnh không gì sánh được đột nhiên hét lên một tiếng, thần sắc bối rối chạy ào vào trong phòng.

Trên lầu truyền tới thanh âm lục tung, sau đó là tiếng hét chói tai kinh thiên động địa:

- Trời ạ, bạc của ta, trời ơi là trời, không có lương tâm, ô ô...

Chúng nữ dưới lầu một hai mặt nhìn nhau, thần tình cổ quái.

Lôi Mị huých Đường Tiểu Đông một cái, ý bảo hẩn rời đi.

Đường Tiểu Đông lắc đầu, thấp giọng nói:

- Tại lúc Kha đại tỷ đối mặt với khó khăn mà lại rời đi như vậy, hình như có chút không hay lắm?

Lôi Mị nhăn lông mày, vẻ mặt không vui hỏi:

- Người muốn làm gì?

Đường Tiểu Đông nhún nhún vai, nhàn nhạt nói:

- Không làm gì, chỉ là muốn giúp nàng trọng chính Di Tình Lâu.
- Cái gì?

Lôi Mị nhảy dựng lên, khuôn mặt cười trắng bệch:

- Người... Người... Thực sự muốn làm đại công công làm kẻ khác khinh thường?

Đường Tiểu Đông nhún vai một lần nữa, sắc mặt bình tĩnh. Trước mắt chính là một cơ hội tuyệt vời, sao hắn có thể buông tha?

Hơn mười nữ tử vừa nghe được Đường Tiểu Đông có biện pháp trọng chính Di Tình Lâu, nhất thời phật phật, đều chạy tới vây quanh, mồm năm miệng mười hỏi.

- Ai, công tử, công tử có biện pháp gì tốt trợ giúp Kha đại tỷ?
- Đúng a, công tử gia, nói mau đi.
- Uhm, những nữ tử hoan trường như chúng ta ngoại trừ bán thân, còn có thể làm gì? Không có việc gì làm, chỉ có thể ra đường ăn xin mà thôi...
- Đúng nha, ta cần rằng làm việc mấy năm, toàn bộ tiền tích lũy chỉ muốn hoàn lương, muốn cưới một lão công an phận...

Đường Tiểu Đông nhìn Lôi Mị, ha ha cười nói:

- Thấy chưa, vạn nhất Di Tình Lâu sụp đổ thực sự, các nàng sẽ phải chết đói đầu đường.
- Người...

Lôi Mị oán hận giậm chân.

Không để ý tới Lôi Mị nghiêng răng nghiêng lợi phần nộ muốn giết người, sắc mặt Đường Tiểu Đông trầm xuống, chỉnh sắc nói:

- Tất cả mọi người, toàn bộ chờ ở đây!

Nói xong, hắn nghênh ngang bước lên lầu.

Trong gian phòng rộng rãi, trang hoàng bố trí khá lộng lẫy, chỉ là hiện tại rất không trật tự, quần áo và đồ dùng hàng ngày ném đầy mặt đất, một đồng hỗn độn mất trật tự, Kha Vân Tiên tóc tai bù xù ngồi dưới sàn nhà, trên gương mặt trắng bệnh không chút máu còn vương nước mắt.

Đường Tiểu Đông đặt mông xuống chiếc giường mềm mại, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc áo ngủ bằng gấm, nhắc chân bắt chéo, lưỡi biếng nói:

- Tiền tài là vật ngoài thân, đã không thể lấy trở về được nữa!

Kha Vân Tiên bị hắn nói kích thích tới nhảy dựng lên, lớn tiếng kêu:

- Người nói thực dễ dàng, đây là tiền mồ hôi nước mắt bao nhiêu năm của ta, ô ô...
- Được rồi!

Đường Tiểu Đông hét lớn một tiếng, để Kha Vân Tiên đang khóc lóc um tởm tới sợ tới run cả người.

Hắn trầm giọng nói:

- Nếu như nàng tin tưởng ta, không tới ba năm, ta đảm bảo Di Tình Viện của nàng sẽ trở thành thanh lâu lớn nhất Đại Đường.

Kha Vân Tiên mở lớn miệng, hồi lâu mới phản ứng lại, vui vẻ nói:

- Người... Nói là sự thực?

Nhìn biểu tình thông dong tự tin của Đường Tiểu Đông, nàng bước tới gần giường, mềm mại hỏi:

- Đường công tử, công tử có biện pháp gì?

Vừa rồi còn sắc mặt trắng bệch, biểu tình điên điên khùng khùng cực kỳ bi thương, chớp mắt đã biến mất, mặt mày ảm đạm, trở mặt thực sự nhanh nha.

Đường Tiểu Đông tự tin cười:

- Chỉ cần người hoàn toàn nghe theo an bài của ta, Di Tình Viện muốn không trở thành thanh lâu đệ nhất Đại Đường cũng khó, cấp!

Kha Vân Tiên nhẹ nhàng ngồi xuống, còn xoa bóp đùi cho hần, mê hoặc nói:

- Chỉ cần Đường công tử có thể trợ giúp Vân Tiên trọng chấn Di Tình Lâu, Vân Tiên nhất định thâm tạ.

Đường Tiểu Đông ha ha cười:

- Khẩu vị của ta rất lớn!

Nhìn hần vươn bàn tay ra, sắc mặt Kha Vân Tiên khẽ biến, rên rỉ một tiếng:

- Năm... Năm nhìn lượng bạc...

Đường Tiểu Đông lắc đầu, nghiêm mặt nói:

- 50% cổ phần công ty!

- Cái gì... Cổ phần công ty?

Về mặt Kha Vân Tiên mờ mịt không giải thích được, chỉ là 50% cổ phần, trong lòng nàng đã mơ hồ suy đoán được cái gì đó, khuôn mặt cười lại trắng bệch, toàn bộ trái tim nho nhỏ đều run lên.

Kháo!

Đường Tiểu Đông nhẹ giọng rửa một câu, miệng tùm tùm cười giải thích:

- Nói chính xác là 50% lợi nhuận thu được.

- Phân chia năm năm?

Kha Vân Tiên hút một ngụm khí lạnh, một lúc sau mới thống khổ rên rỉ một tiếng:

- Đường công tử, công tử... Sư tử ngoạm này không tránh khỏi quá lớn...

Đường Tiểu Đông thoải mái mái nằm trên chiếc giường lớn mềm mại thơm ngào ngạt của nàng, chân bắt chéo:

- Vân Tiên đại tỷ a, những cô nương hồng bài xếp đầu của nàng đã chạy hết, muốn bồi dưỡng người mới một lần nữa cần bao lâu? Chưa kể tới cần bao nhiêu tiền tài cho đủ?

8. Chương 8: Nàng Không Có Lựa Chọn (hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Cho dù nàng có thể bồi dưỡng ra được, chỉ sợ cũng khó có thể lấy lại phong cảnh trước kia, hơn nữa, vạn nhất có người đổi đầu cướp đoạt người, tâm huyết của nàng chẳng phải là uổng phí toàn bộ rồi sao?

Kha Vân Tiên làm sao không biết những đạo lý này, muốn bồi dưỡng một người mới, không có một năm hai năm tuyệt đối không thể làm được, dung mạo tư thái không nói, cầm kỳ thi thư họa chí ít phải tinh thông một môn, ca vũ càng phải tinh thông, còn nữa, muốn làm nổi một người mới càng không dễ dàng, thời gian và tiền tài cần phải đổ vào tuyệt đối không phải nàng có thể chịu đựng được.

- Vân Tiên đại tỷ, nàng thử tính xem, thời gian ba năm, Di Tình Viện của nàng trở thành thanh lâu đệ nhất vương triều Đại Đường, không nói tới mặt mũi của nàng có bao nhiêu phong cảnh, ha ha, ngấm thu nhập khi khách hàng chen lấn muốn phá cửa, chặc chặc chặc...

Phân năm năm, cái này cũng quá độc ác, khuôn mặt xinh đẹp của Kha Vân Tiên vừa trắng vừa hồng, âm tình bất định, ngây người một lát, cuối cùng thở hổn hển, bất an hỏi:

- Đường công tử, trước tiên công tử nói thử xem?

Đường Tiểu Đông cười ha ha:

- Vân Tiên đại tỷ, nói ra sẽ không linh nữa rồi.

- Ai, nếu công tử không lộ ra một chút, người ta làm sao biết được biện pháp của công tử mất linh?

Kha Vân Tiên giãy dựa vòng eo, toàn thân hầu như muốn xâm nhập vào trong lòng Đường Tiểu Đông:

- Người ta có già như vậy sao?

Thanh âm ôn nhu mị mị mang theo điệu bộ làm nũng, vị đạo khiêu khích mờ ám, trong mũi ngửi thấy mùi hương cơ thể yếu ớt, trong lòng Đường Tiểu Đông rung động, đầu choáng mắt váng, không khỏi vươn tay, muốn nắm lấy vòng eo nhỏ xinh kia.

Một tiếng hừ lạnh đột nhiên từ bên ngoài truyền tới, khiến toàn thân Đường Tiểu Đông chấn động, đầu óc cũng bị tiếng hừ này làm thanh tỉnh lại.

Kháo, mị công của Kha Vân Tiên thật lợi hại.

Hắn nháy con mắt, giả vờ thần bí cười cười:

- Được rồi, ta nói cho biết một điểm, phương pháp sao, có thể nói là cách tân lớn nhất từ xưa tới nay của hành nghiệp thanh lâu, cấp!

- Cách tân lớn nhất từ xưa tới nay?

Kha Vân Tiên vẻ mặt u oán oán hận liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa:

- Là loại cách tân như thế nào?

Đường Tiểu Đông lắc lắc chân bắt chéo:

- Nói chung, ta bao Di Tình Lâu của nàng trở thành đệ nhất thanh lâu Đại Đường là được, chỉ là, giai đoạn trước cần phải đầu nhập một ít tài chính tu sửa nhà cửa...

Còn chưa nói xong, khuôn mặt của Kha Vân Tiên lập tức nhăn lại thành mướp đắng.

- Nghìn vạn lần đừng nói với ta là nàng không có tiền!

Đường Tiểu Đông biết tiền của nàng đã bị các tiểu thư lúc rời đi cuỗm sạch rồi, nhưng đó hẳn là một bộ phận ngoài ánh sáng, còn có một bộ phận trong bóng tối hẳn là khế đất bất động sản các loại giấu tại địa phương bí mật.

- Đường công tử...

Kha Vân Tiên giãy dựa thân hình giống như rắn nước, đột nhiên nghĩ tới Lôi Mị vẫn còn đang ở ngoài cửa, thoáng thối lui lại một chút.

- Tiền, người nàng phải ra, vì vậy ta mới chiếm phân nửa, nếu như ta ra tiền, vậy thì không có phần của nàng nữa rồi!

Đường Tiểu Đông cười tủm tỉm nhìn vào Kha Vân Tiên, ánh mắt rơi vào bộ ngực cao vút của nàng, nuốt một ngụm nước bọt.

- Ai, Đường công tử, công tử cũng quá độc ác...

Kha Vân Tiên yếu ớt thở dài một tiếng, vẻ mặt u oán.

Đường Tiểu Đông ha ha cười nói:

- Ta độc ác? Ta độc ác mà nói...

Ánh mắt liếc nhìn ngoài cửa, cuối cùng lại rơi vào người nàng, loại biểu tình này không cần phải nói cũng biết, nếu như hắn độc ác, không chỉ chiếm đi toàn bộ Di Tình Viên, ngay cả người cũng nuốt luôn.

Ra tiền, xuất lực, lại ra người, còn phân năm năm, Kha Vân Tiên đau lòng vô cùng, thế nhưng muốn trọng chấn Di Tình Lâu, nàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành nghe theo lời an bài của Đường Tiểu Đông. Tuy rằng không biết cải cách xưa nay chưa từng có của hắn có thành công hay không, nhưng cũng chỉ có thể đánh bạc mà thôi.

Mà những cô nàng đã lỡ thì biết được Đường công tử có biện pháp tốt trọng chấn Di Tình Lâu, tất cả đều mừng rỡ vạn phần, vây quanh hắn, mị nhãn đưa loạn, chỉ là khiếp sợ khí thế lạnh lẽo trên người Lôi Mị, ai cũng không dám ăn đậu hũ của Đường Tiểu Đông.

Rất không hiểu quan hệ kỳ diệu giữa Đường Tiểu Đông và Lôi Mị, Lôi Mị ôm hai cánh tay, tựa tại một góc tường thờ ơ lạnh nhạt, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy biểu tình bất mãn và không đồng ý, giống như một thùng hỏa dược lúc nào cũng có thể bạo tạc, ai cũng không dám chọc vào nàng.

Đường Tiểu Đông bận tới mờ mắt như tấm, hắn quan sát Di Tình Lâu từ trước tới sau, để Kha Vân Tiên tìm tới thợ mộc và công nhân, trực tiếp dỡ xuống một phần phòng ở tại tiền viện, thay đổi cấu trúc đại sảnh, trung gian còn để một đài cao có thể khiêu vũ, đồng thời kiến tạo một số phòng nhỏ riêng biệt.

Múa diêm tình tự nhiên phải có âm nhạc theo nhịp, Đường Tiểu Đông gọi tới khá nhiều nhạc sĩ, để bọn họ diễn tấu khúc nhạc điên cuồng kích động nhất, cảm thấy không hài lòng, hắn liền hát một vài khúc nhạc thoát y vũ còn nhớ kiếp trước, để nhạc sĩ chỉnh lý thành phổ khúc mới, sau đó luyện tập, mặc kệ dùng loại nhạc khí gì, chỉ cần có thể tấu ra được loại nhạc dành cho thoát y vũ là được.

Tuy rằng lời ca trong miệng Đường Tiểu Đông gián đoạn không hoàn chỉnh, thế nhưng cuồng dã mười phần, tựa hồ muốn dẫn người nghe vào trong một loại cảnh giới điên cuồng nào đó, Kha Vân Tiên, nhạc sĩ, các tiểu thư lỡ thì đều rung động trong lòng, Lôi Mị cũng bắt đầu lấy một loại ánh mắt khác nhìn hắn.

Tiếp theo chính là huấn luyện các cô nương rồi, Đường Tiểu Đông thực không ngờ tới những cô nàng lỡ thì có thể thoải mái cởi quần áo sạch sẽ trên người đối với khách làng chơi, đồng thời còn thoải mái chiều các loại tư thế tình ái khó khăn nhất, nhưng muốn cởi quần áo trước mặt bao nhiêu người, dĩ nhiên không có người nào muốn làm.

Ta kháo, khiêu vũ thoát y không cần cởi sạch, thế nhưng bọn họ đều khuôn muốn, thực con mẹ nó bực mình.

Đường Tiểu Đông tức giận tới nổi giận lôi đình, cảm giác Kha Vân Tiên đang kéo kéo y phục của hắn, tâm tình không vui tự nhiên không có lời nào tốt.

- Làm gì?

Kha Vân Tiên thấp giọng giải thích:

- Đường công tử, trần truồng trước mắt bao nhiêu người, bảo cách nàng sau này lập gia đình như thế nào?

Thì ra là thế, Đường Tiểu Đông hiểu rõ nguyên nhân lập tức nói lời xin lỗi, để Kha Vân Tiên và các tiểu thư xung quanh đều động dung, trong mắt Lôi Mị ở góc phòng cũng tỏa ánh sáng kỳ dị liên tục.

Tại xã hội nam tôn nữ ti này, một nam nhân có thể xin lỗi đối với những kỹ nữ đệ tiện nhất, thực sự là hành động vô cùng kính người, càng nói rõ nam nhân này tuyệt không giống người thường.

9. Chương 9:cải Cách Thanh Lâu Chưa Từng Có Từ Trước Tới Nay

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cảm giác được hơn mười ánh mắt là lạ nhìn chăm chăm chính mình, Đường Tiểu Đông vội vàng ho một tiếng, xoa xoa khuôn mặt suy nghĩ, thời điểm múa thoát y không chỉ là nhấn mạnh giây dựa vòng eo, động tác cởi quần áo, biểu tình trên mặt cũng vô cùng quan trọng, chỉ là nếu không muốn để người khác thấy mặt thật của tiểu thư thoát y, vậy không thể làm gì khác hơn là để các nàng mang khăn che mặt lên sân khấu rồi, dù sao các nàng đã sớm là hoa tàn ít bướm, coi như có thể miễn cưỡng qua loa được.

Để Đường Tiểu Đông có chút giải sầu chính là tuy những nữ nhân này có tướng mạo không tốt lắm, thế nhưng chỉ riêng vóc người tuyệt đối thuộc hàng thượng phẩm, chỉ bằng điểm này đã đủ hấp dẫn người.

Ai, vì bạc trắng bóng, không thể làm gì khác hơn là làm mẫu vài động tác thoát y vũ một lượt.

Bằng vào ký ức không gì rõ ràng hơn qua những đêm chơi bởi cùng lão đại, Đường Tiểu Đông giãy dựa vài cái, chọc đám nữ nhân Kha Viên Tiên không nhìn được, cả đám đều ôm bụng cười ha ha, còn thiếu chút nữa là ngã lăn xuống đất.

Đường Tiểu Đông nóng bừng mặt, cuối cùng phải khò cổ giải thích các loại, kỳ thực hẳn đối với phương diện này cũng không quá mức rõ ràng, chỉ bất quá là nhìn qua vài lần mà thôi.

Hắn để các tiểu thư lỗ thì tùy ý giãy dựa cởi quần áo, chỉ cần biểu hiện yêu mị, tươi đẹp, cuồng dã đặc thù của thoát y vũ, đạt tới mục đích câu hồn nhiếp phách là thành công.

Kiểu váy rộng thùng thình không thích hợp với khiêu vũ diễm tình, mấy tiểu cô nương không được Đường Tiểu Đông chọn thì dựa theo sơ đồ phác thảo đơn giản của Đường Tiểu Đông may các loại vũ y, vài vóc thời cổ đại đã sớm không phải là hiếm, chỉ cần nhuộm đủ loại màu sắc là được.

Chế tác các loại đèn màu càng đơn giản, để thợ mộc làm mấy đèn hình tròn, thông sáng tối đa, có thể để nền, bốn góc có bốn lỗ nhỏ, có thể buộc bốn loại vải vóc màu sắc khác nhau, thời điểm xoay tròn sẽ tạo thành các loại đèn màu đủ chủng loại.

Trước khi Di Tình Viện khai trương trở lại, diễm vũ, vũ y đều thuộc về cơ mật thương nghiệp, từ may vu y tới huấn luyện diễm vũ đều được huấn luyện một cách đơn độc, cửa Di Tình Viện luôn luôn có tay chân hộ viện thủ hộ, nhân viên tạp vụ không được phép tiến vào.

Thay đổi Di Tình Lâu, thuê nhạc dĩ đã tiêu tốn không ít tiền, Kha Viên Tiên không có lựa chọn nào khác, nhưng coi như con bạc khát nước mười phần, để một điểm tiền vốn cuối cùng cũng ném vào.

Liên tiếp hơn mười ngày, Đường Tiểu Đông bận tới mức đầu tắt mặt tối, tựa hồ tất cả mọi chuyện đều phải qua tay hắn, đau đầu nhất chính là các cô nương múa thoát y, tuy rằng nói là tùy ý phát huy, thế nhưng phải có một bộ động tác tương đối hoàn chỉnh, như vậy mới có thể thể hiện được nóng bỏng hương diễm của thoát y vũ, kích thích thị giác cảm quan của người xem.

Các tiểu thư lỗ thì nhần nhần nhó nhó để hắn cảm giác rất không vui, hơn nữa vũ y chế tạo gấp gáp còn chưa làm ra được, ăn mặc loại quần áo rộng thùng thình của Đường triều lên múa, luôn luôn có cảm giác là lạ.

Trong Di Tình Viện, mọi người đều bận rộn, duy nhất chỉ có một mình Lôi Mị ôm cánh tay ngồi một bên, thần thái hoàn toàn không liên quan, chỉ là đôi con mắt câu hồn đoạt phách thường xuyên bởi vì những cử chỉ kinh người của Đường Tiểu Đông hiện lên tia sáng kỳ dị nhẹ nhàng.

Đối với quá trình tiếp cận không hiểu ra sao của nàng, trong lòng Đường Tiểu Đông vẫn cảm thấy rất kỳ quái, lúc đầu Lôi Mị vẫn kiên trì phản đối hắn liên quan tới hành nghiệp thanh lâu, hiện tại không lên tiếng nữa, hoàn toàn là biểu tình hiếu kỳ.

Đường Tiểu Đông không để ý nhiều như vậy, hiện tại đối với hắn mà nói, tuyệt đối là cơ hội phát tài tốt, vì vậy đầu nhập toàn bộ tinh lực, trợ giúp Kha Viên Tiên trọng chấn Di Tình Lâu.

Hắn có dự định của chính mình, chờ khi có tiền, tự mình mở một tổng hội họp đêm lớn nhất Đại Đường, cái gì giao tế vũ, kẻ mặt vũ, cường quân vũ, thoát y vũ đều phát triển lên, hơn nữa còn tiến quân vào hành nghiệp trang phục, dựa vào các loại nội y gợi cảm, hắn không tin không thịnh hành trong toàn bộ nữ sĩ Đại Đường.

Lại bận rộn một đêm, Đường Tiểu Đông trong tình trạng kiệt sức ngâm nước tắm, vừa mới trở về phòng của chính mình, Kha Vân Tiên mang theo làn gió thơm mê người tiến vào, trong tay còn cầm theo một bình rượu và hai chiếc chén màu trắng.

Nhìn dáng người ẩn hiện dưới lớp vải tơ tằm gần như trong suốt, Đường Tiểu Đông không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

- Đường công tử, những ngày gần đây thực sự khổ công tử rồi, Vân Tiên kính công tử một chén.

Kha Vân Tiên bưng chén bạch ngọc ngồi trên giường, áo tơ tằm trong suốt thùng thình căn bản không thể che được cảnh xuân vô hạn.

Cũng không biết là bởi vì mùi rượu tinh khiết hoặc là mùi hương thơm ngát trên cơ thể Kha Vân Tiên, Đường Tiểu Đông liền mạng nuốt nước bọt, ánh mắt thỉnh thoảng đảo qua đảo lại trên cảnh xuân câu hồn tiết lộ dưới lớp áo mỏng manh.

Cảm giác thân thể phát nóng, nơi nào đó đã sớm kiêu chỉ nam thiên, hắn rên rỉ một tiếng:

“Kháo, đây không phải câu dẫn ta đi?”

- Đường công tử, công tử nói... Chúng ta sẽ thành công sao?

- A... Sẽ thành... Nhất định...

Đường Tiểu Đông đã thật lâu không chạm qua nữ nhân hiện tại đứng ngồi không yên, toàn thân sôi sục máu nóng, giống như núi lửa lúc nào cũng có thể phun trào, mà Kha Vân Tiên lại là môi giới dẫn phát phun trào.

Tựa hồ cảm giác được dị dạng của hắn, vẻ mặt Kha Vân Tiên cười quyết rũ, động dậy thân thể kề sát hắn:

- Đường công tử...

Cảm giác cánh tay bị đè bởi hai luồng ôn nhu mềm mại, trái tim Đường Tiểu Đông vọt tới cổ họng:

- Yên tâm đi, ta sẽ tận lực, ngu ngốc mới không qua được cửa này...

Kha Vân Tiên vỗ vỗ bộ ngực sữa:

- Người ta vẫn rất lo lắng nha...

Đường Tiểu Đông biết nàng đã ném vào bút tiền dành dụm cuối cùng của chính mình, nếu thất bại tuyệt đối không có cơ hội xoay người, ha ha cười, an ủi nói:

- Nàng và ta đã sớm ngồi chung một thuyền, nàng xong đời ta cũng xong đời.

Nghiêm mặt, nói tiếp:

- Yên tâm, giao cho ta đi, chờ khi các cô nương nắm giữ được vũ kỹ, chúng ta lại quảng cáo, tuyên truyền một chút là ok rồi.

Biểu tình trên mặt Kha Vân Tiên rất mờ mịt.

Đường Tiểu Đông cười ha ha giải thích, trước mấy ngày Di Tình Viện khai trương một lần nữa, do nàng dẫn theo các cô nương lên đường phổ phát truyền đơn tuyên truyền các loại, ok sao, chính là ý tứ được rồi.

- Từ ngữ thực kỳ quái...

Kha Vân Tiên cười khanh khách không ngừng, hai vú rung động không ngừng ma sát với cánh tay của Đường Tiểu Đông, khiến khuôn mặt của hắn phải sai lệch.

Đây không phải là muốn câu dẫn lão tử hay sao?

10. Chương 10:ngọt Ngào Trong Mơ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đường Tiểu Đông đang nhiệt huyết sôi trào, dũng khí nâng cao, vươn tay, ôm lấy vòng eo mềm mại kia, bỗng nhiên kéo mạnh vào trong lòng, uhm một tiếng hô thấp, Kha Vân Tiên ngoài ý muốn giãy dụa kịch liệt.

- Đại tỷ, đại tỷ...

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng hô to.

Kháo!

Giống như bị dội một bát nước lạnh vào đầu, Đường Tiểu Đông ngập tràn dục niệm cuồng quýt buông tay, Kha Vân Tiên nhảy dựng lên vội vã chỉnh lý lại quần áo, giận dữ trừng mắt liếc nhìn hắn, theo gió rời đi.

Nữ nhân...

Đường Tiểu Đông rên rỉ một tiếng, kéo chăn mỏng quá đầu ngủ vùi.

- Đại tỷ, toàn bộ vũ y đã chế tạo xong rồi...

Một cô nương mang theo một đồng y phục quần áo lót các loại để lên trên bàn, đủ mọi màu sắc khiến kẻ khác lóa cả mắt.

Kha Vân Tiên cầm lấy một bộ nội y nho nhỏ màu hồng, ướm thử trên người, sợ hãi than thở nói:

- Loại y phục như thế này, thực mệt cho hắn có thể nghĩ ra được...

Cô nương kia ha ha cười nói:

- Những y phục này thực sự là quá... Quá... Yêu mị rồi, mặc ở trên người, đám nam nhân không phát rồ mới lạ...

Kha Vân Tiên thật sâu chấp nhận, tưởng tượng hình ảnh các cô nương mặc đủ loại y phục này khiêu vũ thoát y, những nam nhân phát rồ liều mạng ném bạc lên đài, trong lòng không khỏi mừng rỡ.

Bạc trắng bóng phảng phất như rơi vào trong tay, nàng hưng phấn nói:

- Thu Hồng, xem ra Đường công tử thực sự có biện pháp a.

Thu Hồng gật đầu, thấp giọng cười nói:

- Đúng nha, Đường công tử thực sự là một kỳ nhân, khúc nhạc vũ đạo đều hiểu, lại biết săn sóc người, thực sự là một đẳng lang quân tốt.

Kha Vân Tiên ửng hồng hai má, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thu Hồng.

Thu Hồng ha ha cười nói:

- Đại tỷ, người tốt như vậy, không vững vàng nắm chặt trong tay, để hắn bay đi mất nhất định hối hận cả đời, đại tỷ không thấy Lôi Mị kia nhìn chằm chằm theo dõi hắn, muốn hạ thủ phải sớm một chút a...

Kha Vân Tiên trắng mắt liếc nhìn nàng, nhú mày hỏi:

- Mọi người, Lôi Mị kia có quan hệ gì với hắn.

Về mặt Thu Hồng tràn đầy không giải thích được, lắc đầu:

- Không rõ ràng lắm, nghe Đường công tử nói, hắn cũng không nhận ra Lôi Mị kia, dù sao đi nữa nàng rất không hiểu ra sao theo đuôi hắn, chỉ là cách ăn mặc của Lôi Mị kia, hắn là thiên kim tiểu thư con nhà giàu...

Kha Vân Tiên có chút suy nghĩ gật đầu, thảo nào quan hệ giữa hai người rất kỳ quái, chỉ là từ nhãn thần của Lôi Mị nhìn Đường Tiểu Đông, nhiều ít có mang theo ý tứ kia, càng nhiều là hiểu kỳ, nói rõ nha đầu này có chút hảo cảm đối với Đường Tiểu Đông, nếu tiếp tục phát triển thì khó nói rồi.

Thu Hồng đột nhiên yếu ớt thở dài một tiếng:

- Ai, nữ nhân chúng ta muốn cái gì? Không phải là một đức lang quân như ý chăm sóc hay sao?

Toàn thân Kha Vân Tiên chấn động, hai gò má càng hồng, đôi mắt đẹp sáng lên liên tục.

- Đại tỷ, đại tỷ cần phải nắm thật chặt, đầu năm nay, nam nhân tốt không dễ tìm, ai!

Thu Hồng cười nhẹ rời đi, Kha Vân Tiên nhìn nàng rời khỏi, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, đôi mắt đẹp chớp chớp.

Trong thời gian nửa tháng ở chung, Đường Tiểu Đông thỉnh thoảng có cử chỉ kinh người khiến phương tâm của nàng kinh ngạc vô cùng, bề ngoài tục tũn, tuy rằng không phải rất anh tuấn, nhưng có một loại khí chất kỳ lạ khó nói nên lời, có đôi khi lãnh khốc vô tình, có đôi khi nhẹ nhàng ôn nhu như gió xuân, chỉ thỉnh thoảng để lộ nụ cười, có một loại gần như tà ác, để tim của nàng phải đập bình bịch, rồi lại cảm giác chân thành đa tình không nói nên lời.

Nói chung, hắn là một nam nhân tràn ngập mị lực thần bí kỳ lạ.

Rốt cuộc hắn là loại nam nhân như thế nào?

Kha Vân Tiên nhăn mày liễu suy nghĩ, trong lòng đột nhiên nảy lên, trên khuôn mặt đỏ ửng một mảnh.

Mặc kệ rồi, nam nhân tốt phải giành trước, phải vững vàng nắm trong lòng bàn tay, miễn cho bị nữ nhân khác nhanh chân đến trước, còn có Lôi Mị thân phận thần bí đứng một bên nhìn chăm chăm, tiên hạ thủ vi cường!

Trong lòng hạ quyết tâm, nàng giật cửa phòng, nhìn xung quanh, uh, lối đi nhỏ không có ai.

Nàng nghĩ các cô nương luyện tập múa thoát y cả ngày, đã sớm mệt mỏi ngủ say rồi.

Kha Vân Tiên nhẹ nhàng bước tới trước cửa phòng Đường Tiểu Đông, đang muốn đẩy cửa.

- Khụ!

Một tiếng ho nhẹ để nàng cả kinh nhảy dựng lên.

- A...

Kha Vân Tiên sợ tới mức trắng mặt không còn chút máu, vỗ vỗ ngực:

- Lôi tiểu thư, tiểu thư... Tiểu thư dọa chết người...

Lôi Mị mặc quần áo màu trắng không biết từ lúc nào dựa tại vách tường lối đi nhỏ, hai tay khoanh trước ngực, thần tình cổ quái nhìn nàng.

- Kha lão bản không phải mắc chứng mộng du sao?

Kha Vân Tiên cười gượng vài tiếng:

- A... Có lẽ... Khả năng... Như vậy...

Cười khổ trở lại gian phòng chính mình, rầm một tiếng đóng lại cửa phòng, oán hận đá một cước:

- Nữ nhân quỷ này...

Con mắt đột nhiên sáng ngời, bản thân lại ha ha nở nụ cười:

- Muốn ngăn cản bản cô nương, không có cửa đâu!

Nàng vào trong phòng, nhắc lên bức cung nữ đồ treo trên tường, tại nơi nào đó xoay một cái, tiếng kẹt kẹt nhẹ nhàng vang lên, vách tường rời đi, để lộ một cửa ngầm.

Đường Tiểu Đông đang ngủ say có một giấc mộng xuân rất ngọt ngào, một mỹ nữ gần như nửa thân trần nhẹ nhàng tiếp cận hắn, tiến vào trong lòng hắn, vận vẹo lên xuống, còn chủ động đưa lên đôi môi đỏ mọng, mười ngón tay nhỏ xinh và dài càng ôn nhu thay hắn cởi thắt lưng của hắn...

Mộng xuân không hề dừng lại...

Đường Tiểu Đông tỉnh lại để lộ biểu tình cực kỳ cổ quái, trong lòng chính mình có một thân thể mềm mại ôn nhu, nói như vậy, cảnh đẹp ngọt ngào trong giấc mộng đêm qua hoàn toàn là chân thực.

Cuộn tròn trong lòng hắn chính là Kha Vân Tiên, đầu của nàng tựa vào cánh tay của hắn, hai gò má tròn bóng không tỳ vết còn lưu lại xuân ý nồng đậm, lộ ra vẻ mệt mỏi rã rời và thỏa mãn cực độ.

Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt chính mình, cực lực hồi tưởng lại ngọt ngào tiêu hồn ngày hôm qua, một tay xoa xoa thân thể trơn truột như tơ lụa, thân thể lại bắt đầu phát nóng.

Tự mình đưa tới cửa, không ăn thì thực ngốc, đêm qua không hưởng thụ thật tốt, hiện tại cần phải bồi thường, coi như là bữa sáng đi, hắc hắc...

Kha Vân Tiên đang ngủ say không chịu được khiêu khích, thân thể giãy dụa, phát sinh tiếng rên rỉ khó nhận:

- Oan gia... Chàng còn muốn sao... Người ta đã mệt rồi... A...

Chiếc giường run run rất có tiết tấu truyền tới tiếng rên rỉ tiêu hồn thực cốt...

...

Kha đại tỷ và Đường công tử dĩ nhiên chậm chạp rời khỏi giường, các cô nương đều tự luyện tập múa thoát y trong phòng, Lôi Mị ngồi tại một góc lại cau mày, đang muốn lên trên lầu, thấy hai người một trước một sau tiến đến, mày liễu cong cong càng nhăn thật chặt.

11. Chương 11: Vũ Y Xinh Đẹp

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Ai, đại tỷ, ngày hôm nay dung quang tỏa sáng, chuẩn bị có hi sự gì nha...

- Cái gì là dung quang tỏa sáng, là mặt mày hàm xuân, đại tỷ có người trong lòng rồi...

- Đúng nha, nữ nhân trong thời gian yêu say đắm đều là xuân tình nhộn nhạo, không biết nam nhân nào có bản lĩnh như vậy, có thể để đại tỷ yêu thương nhưng nhớ?

- Ngẫm lại không biết có bao nhiêu vương công quý tộc vì đại tỷ tranh giành lẫn nhau, nếu như không phải hắn rất có bản lĩnh, làm sao có thể để đại tỷ vui vẻ? Hi hi...

Cảm giác được ánh mắt là lạ của Lôi Mị nhìn chằm chằm chính mình, lại thỉnh thoảng chuyển qua nhìn Kha Vân Tiên, Đường Tiểu Đông không để ý nàng, cũng không nhìn Kha Vân Tiên cười tủm tỉm bên dưới, đốc xúc các cô nương gia tăng luyện tập.

Lúc này đây, các cô nương đã mặc vũ y chế tạo gấp gáp luyện tập, những y phục lót mặc trên người này, ngoại trừ che khuất được hai bộ vị yếu hại nhất, so với xích lỏa căn bản không có gì khác biệt.

Tuy rằng thanh lâu rất thịnh hành tại Đường triều, văn nhân mặc khách lấy việc trà trộn trong đó làm thú vui phong nhã, thế nhưng ăn mặc như vậy, quả thực có chút kinh thế hãi tục.

- Ôi, xấu hổ chết người rồi...

Mấy cô nương vốc người tốt xấu hổ che mặt.

- Chắc chắc chắc, mặc vũ y như vậy, nam nhân không điên cuồng mới là lạ.
- Thực sự quá yêu mị rồi, cái này là khẳng định... Hi hi...
- Ngày khác, ta cũng muốn tự mình may vài món, tương lai ha, cũng cho phu quân gia thương yêu nhiều hơn... Hi hi...
- Mai tỷ phong tao a...
- Tới địa ngục đi...

Lôi Mị một bên má ngọc ửng hồng, trái tim không hiểu ra sao nhảy loạn, y phục đồ lót này quả thực yêu mị nói không nên lời, nếu như giữa phu thê với nhau, thê tử mặc trang phục như vậy, trong khuê phòng, không biết tăng lên bao nhiêu tình thú.

Ai, trong đầu hẳn rất cuộc làm cách nào nghĩ ra được nhiều thứ ngạc nhiên cổ quái như vậy? Còn thỉnh thoảng có cử động ngôn ngữ kinh người?

Theo điều tra, trước đó hẳn bị một cơn gió thần bí thổi đi, biến mất mấy ngày, bá mẫu vì vậy khóc ròng suốt bao nhiêu ngày, người người đều cho rằng hẳn đã chết, không nghĩ tới hẳn còn sống một cách kỳ tích.

Nếu như không phải có người nhìn thấy hẳn sử dụng ám khí độc môn của giang hồ Phích Lịch Đường — Kinh Thiên Lôi, lại có ai nghĩ tới hẳn ẩn giấu sâu như vậy.

Dường như hẳn rất tham tiền, vì tiền tài dĩ nhiên không sợ bôi nhọ thanh danh Thực trung Đường Môn, tiến vào hành nghiệp thanh lâu, chẳng lẽ có mục đích gì hay sao?

Chung quy mà nói, trên người hẳn tràn ngập khí tức thần bí.

Các cô nương nhỏ giọng nghị luận, khuôn mặt Kha Vân Tiên trầm xuống:

- Những vũ y này chính là vũ khí bí mật trọng chấn Di Tình Lâu chúng ta, ai cũng không được phép tiết lộ ra ngoài, cũng không cho phép may riêng, chỉ ít trước khi khai trương không được phép, bằng không đừng trách ta vô tình!

Đường Tiểu Đông trầm giọng nói:

- Di Tình Viện thành bại tại nhất cử này, hi vọng mọi người tuân thủ quy củ, sau khi buôn bán lời tiền, mọi người muốn ở lại hay đi tùy ý, diêm vũ là bán nghệ không bán thân, các người coi trọng, muốn bán cũng tùy các người.

Lời hẳn nói đưa tới hơn mười đạo ánh mắt tròn tròn, bao hàm cả Kha Vân Tiên, Lôi Mị má ngọc ửng đỏ hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, trong ngưỡng ngưỡng mang theo trách cứ.

Trong thiên hạ có bao nhiêu người nguyện ý đắm mình, bán thân vào thánh lâu? Những nữ tử thanh lâu này trên cơ bản đều là cùng đường, hoặc là bị người lừa ta gạt, sinh hoạt bi thảm mỗi ngày phải giữ gương mặt cười, qua đêm thay đổi không biết bao nhiêu người.

Biết chính mình nói sai lời, Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt, cười gượng che giấu.

Hiện tại mặc y phục gợi cảm mê người luyện tập, lúc đầu các cô nương còn xấu hổ nhún nhún nhó nhó, rất lâu sau mới buông khăn che mặt ra, giây dựa vòng eo, ứng với nhịp điệu khúc nhạc, lấy kỹ thuật nhảy cực kỳ khiêu khích cõ từng chút từng chút y phục vốn đã ít ỏi trên người, hương diêm tới mức ngay cả Kha Vân Tiên cùng mấy nữ xung quanh đều cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, khó có thể giữ mình.

Vũ đạo kích thích hương diêm như vậy, kích thích thị giác vô cùng cường liệt, ngay cả nam nhân còn như vậy, càng không nói tới nam nhân.

Mọi người tin tưởng mười phần, tin tưởng vững chắc dựa vào loại vũ đạo hương diêm này, Di Tình Lâu nhất định có thể quật khởi một lần nữa, nghĩ muốn kiếm chút tiền, sau đó lập gia đình, các cô nương đều phi thường nỗ lực chăm chú, để Đường Tiểu Đông cảm thấy rất thỏa mãn.

Vào đêm, ngâm nước tắm thoải mái, Đường Tiểu Đông với tâm tình rất tốt hừ hừ khúc nhạc trong miệng, trở về gian phòng của chính mình, ngã xuống giường chờ đợi Kha Vân Tiên.

Nghĩ tới thân thể trắng trẻo ôn nhuận của Kha Vân Tiên, tiếng gọi sàng khiến kẻ khác phải sôi sục máu nóng, toàn thân hần trở nên kích động.

Y, là hương vị gì?

Đường Tiểu Đông cố sức hít hít, uhm, trong gian phòng xác thực có chút hương vị son phấn nhàn nhạt, chỉ là không phải loại hương vị của Kha Vân Tiên hay dùng, cổ hương vị này rất nhẹ, như có như không rất dễ chịu, cũng có chút quen thuộc.

- Lôi Mị?

Hắn cả kinh nhảy bật dậy từ trên giường.

Dưới tia sáng âm u, Lôi Mị ngồi trong góc, trong tay thưởng thức một thứ gì đó, tung lên tung xuống.

- Cần thận!

Đường Tiểu Đông sợ tới hồn phi phách tán la hoảng lên:

- Cô nãi nãi, cần thận, chơi đùa sẽ nổ đó...

Lôi Mị cười khúc khích, thứ trong lòng bàn tay vẫn tiếp tục lên lên xuống xuống, nhưng lại không hề va chạm với nhau, có thể thấy được công phu của nàng vô cùng cao minh.

- Đây là cái gì?

Hai quả lựu đạn quân dụng cấp tốc chuyển động trong lòng bàn tay của nàng, đột nhiên bắn lên, ném thật cao giữa không trung.

Đường Tiểu Đông cả kinh hồn phi phách tá, luống cuống tay chân tiếp nhận, cần thận từng chút một để bên cạnh gối:

- Cô nãi nãi, không thể chơi đùa được, sẽ chết người đó...

- Đây là thứ gì?

Thấy khẩu súng lục loay hoay trong tay của nàng, Đường Tiểu Đông sợ tới mặt cắt không còn chút máu, vội vội vàng vàng tránh khỏi họng súng đen ngòm:

- Ách, Lôi tiểu thư a, những thứ này không thể chơi đùa được.

- Ai, người còn không nói cho ta biết, những thứ này là cái gì?

Không để ý tới biểu tình bất mãn của Lôi Mị, hắn cầm lấy súng lục, MP5, cả quả lựu đạn còn lại, lúc này trái tim sắp vọt ra khỏi cổ họng của Đường Tiểu Đông mới hạ xuống.

- Cái này... Là... Ám khí...

Đầu lông mày nhíu chặt của Lôi Mị xòe ra, nhưng vẫn tràn ngập hiếu kỳ:

- Có thể cho ta kiến thức uy lực một chút hay không?

Đường Tiểu Đông từ chối phất:

- Không được!

- Quý hạp hỏi!

Lôi Mị hừ một tiếng.

12. Chương 12: Quảng Cáo Long Trọng

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thoáng nhìn con người loạn chuyển của nàng, trong lòng Đường Tiểu Đông căng thẳng, súng lục, lựu đạn quân dụng có thể tùy thời mang theo bên người, chỉ là khẩu súng tự động quá lớn, cả ngày mang theo rất không tiện, mà tiểu nữ này có võ công cao minh, không cần thận bị trộm mất thì phiền phức rồi.

Ho nhẹ một tiếng, hần dụ dỗ nói:

- Mấy thứ này dùng một lần thiếu một lần, trên đời này phi thường trân quý, vì vậy... Vì vậy, không tới lúc vạn bất đắc dĩ không thể dùng...

Lôi Mị trợn mắt trắng, sáng giọng:

- Có thể chế tạo sao?

Thấy đầu lông mày của nàng xòe ra, trong lòng Đường Tiểu Đông rộng rãi:

- Cái này... Không thể chế tạo được...

Lôi Mị hừ một tiếng, nhắc cao cái miệng nhỏ nhắn, biểu tình trên mặt vô cùng khong tin:

- Bằng vào tài nghệ Lôi gia Giang Nam ta, còn có thứ gì không chế tạo được?

Trong lòng nàng lại thở dài, mấy thứ nàng vừa thưởng thức, từng chi tiết nhỏ nhất đều tinh xảo phi thường, tựa hồ muốn dốc hết lực lượng của Lôi gia cũng không thể làm ra được một thứ giống y đúc mấy thứ kia.

Tay nghề như thế này, thực sự là xảo đoạt thiên công, không biết xuất phát từ thần thủ đại sư phương nào?

Đường Tiểu Đông không dám làm trái, tốn hết sức chín trâu hai hổ mới có thể lừa được Lôi Mị rời đi, cảm giác yếu hầu khô khốc, một hơi uống sạch nửa bình nước.

Nghe được âm thanh lách cách rất nhỏ, hần không khỏi vui vẻ.

Góc tường chỗ tủ quần áo đẩy ra, Kha Vân Tiên với má ngọc ửng đỏ chui ra ngoài, như con chim nhỏ nép vào trong lòng của hần.

Có lần đầu tiên, Đường Tiểu Đông tự nhiên khong khách khí, ôm chặt lấy nàng, không bao lâu sau đã khiêu khích Kha Vân Tiên tới xuân tình nhộn nhạo, thở gấp rên rĩ, xụi lơ giống như đồng bùn.

- Oan gia nha... Chỗ này của người ta còn đau đớn... Tạm thời tha cho người ta lần này đi...

Rõ ràng cảm thấy được sôi sục của Đường Tiểu Đông, nàng không khỏi xin khoan dung, trên gương mặt mê người hiện rõ biểu tình vừa thương vừa sợ.

- Vì sao?

Đường Tiểu Đông nhất thời không giải thích được.

Kha Vân Tiên xấu hổ cười gượng nói:

- Người ta... Người ta... Đã rất lâu không có cái kia rồi... Chàng... Đêm qua chàng thô bạo như vậy...

Đường Tiểu Đông nhin không được cười ha ha, Kha Vân Tiên đỏ bừng mặt vội che miệng của hần, một tay chỉ chỉ bên ngoài, ý bảo tai vách mạch rừng.

Gian phòng của Lôi Mị ngay đối diện, lỗ tai của nàng rất thính nha.

Đường Tiểu Đông cười hắc hắc, sau đó vẻ mặt đau khổ:

- Ta đây làm sao bây giờ?

Kha Vân Tiên má ngọc ửng đỏ trợn mắt trắng nhìn, hàm răng khê cắn đôi môi đỏ mọng, thấp giọng nói:

- Hay là... Để Tiểu Vân tới...

Lông mày của Đường Tiểu Đông nhấc lên, ôm nòng cười nhẹ nói:

- Điều này sao có thể? Ta chỉ thích thân thiết với Vân Tiên tỷ...

Trong lòng Kha Vân Tiên vô cùng ngọt ngào, trợn mắt trắng nhìn, sáng giọng:

- Ba hoa...

Đường Tiểu Đông nói nhỏ vài câu bên tai nàng, Kha Vân Tiên mắc cỡ cúi đầu.

Đường Tiểu Đông ngã chổng vó nằm trên giường, Kha Vân Tiên bất đắc dĩ thở dài:

- Oan gia nha, kiếp trước của người ta thiếu chàng?

- Đây là duyên phận, ha ha...

Đường Tiểu Đông từ từ nhắm mắt hít thở, hừ hừ hằm hằm hưởng thụ khẩu kỹ có chút đông cứng của Kha Vân Tiên, thỉnh thoảng dạy cho nàng vài điều, thẳng cho tới khi tới đỉnh phong.

Trải qua hơn mười ngày huấn luyện khắc khổ, vũ kỹ của các cô nương đã càng ngày càng thành thạo, ba ngày sau chính là thời điểm Di Tình Viện khai trương một lần nữa, là lúc bắt đầu tổ chức quảng cáo.

Dựa theo an bài của Đường Tiểu Đông, Kha Vân Tiên thuê mấy thớt ngựa, chở theo chiếc xe, trải vải lụa các màu sắc sỡ, các cô nương thì mang theo khăn đen che mặt, mặc vũ y gợi cảm mê người, bên ngoài còn khoác thêm một lớp áo dài mỏng manh xinh đẹp, phía trước một đội nhạc sĩ mở đường, khoa chiêng giống trống đạo phổ tuyên truyền.

Khoa chiêng giống trống đạo quanh phố như vậy, lập tức oanh động toàn bộ Lôi Châu Thành, sóng người theo đó bắt đầu khởi động, một lần khiến giao thông vô cùng bế tắc, đám người Kha Vân Tiên không để mất thời cơ càng sức tuyên truyền, đáng tiếc lúc đó không có máy móc in ấn hàng loạt, thủ đoạn tuyên truyền thiếu thốn, trong lúc phân phát càng bị xé bỏ một ít, may mà thanh lâu chính là nơi tiêu tiền của người có tiền, đối tượng phân phát hầu như đều là người có tiền, coi như thu hẹp một bộ phận.

Một số người đoạt được tờ giấy tuyên truyền thối lui tới một góc, đứng ra đọc toàn bộ nội dung tuyên truyền cho mọi người nghe, trong lúc nhất thời toàn thành tràn ngập tiếng nghị luận, khen chê không đồng nhất.

Đường Tiểu Đông đi theo phía sau nhìn xung quanh vô cùng thỏa mãn, đây chính là hiệu quả mà hắn cần, chỉ cần chuyện này truyền rộng rãi, nhất định khiến mọi người vô cùng hiếu kỳ, khó tránh khỏi muốn tới Di Tình Viện xem xét một chút.

Tưởng tượng tới hình cảnh nóng nảy khách nhân muốn phá nát cửa Di Tình Viện tiến vào trong, từng bó từng bó bạc trắng thật lớn giáng xuống, hắn nhin không được nở nụ cười.

- Tất cả đều là đăng đồ tử!

Lôi Mị một mực yên lặng đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nàng vẫn luôn đi theo bên người Đường Tiểu Đông, tuy rằng nàng lấy khăn đen che mặt, nhưng vóc người yếu điệu vẫn đưa tới không ít ánh mắt si mê.

Đường Tiểu Đông muốn cười lại không dám cười, chỉ có thể cảm thán thời hiện đại và thời cổ đại khác biệt quá mức to lớn, nữ nhân hiện đại lấy khuôn mặt xinh đẹp, vóc người yếu điệu làm cao ngạo, để khoe khoang, mà nữ nhân thời cổ đại lại hoàn toàn ngược lại, nam nhân liếc nhìn một chút đã bị coi là đăng đồ tử.

Hành nghiệp tình dục thời hiện đại thực sự quá mức đa dạng đủ chủng loại, tất cả đều là phi pháp, chịu sự đả kích phi thường nặng của chính phủ, nếu như có chuyện bị bắt giữ khẳng định bị phạt tiền không nhỏ, chuyện này mà để lộ ra còn bị đơn vị kỷ luật nặng, không may sẽ bị khai trừ.

Mà thanh lâu thời cổ đại lại hoàn toàn hướng về phía quang vinh, chỉ cần tới nha môn đăng ký, theo đó nộp một phần bạc thuê má là được, văn nhân mặc khách quan to quý nhân còn lấy trà trộn thanh lâu làm thú sự phong nhã, nhiều ít danh thi hảo thi đều từ thanh lâu hoàn thành.

Thời Đại Đường thịnh hành thi ca, đã xuất hiện rất nhiều danh nhân thi thư họa, nếu như có thể xuyên qua trở về, đoạt được những bộ tranh chữ các loại kia trở về bán đấu giá, như vậy phát đạt rồi, đáng tiếc chuyện này chỉ là mơ mộng.

- Ta trước kia không có nửa đồng quần thân, nghèo tới mức không kiếp được cả lão bà, dù sao đã trở về rồi, lão tử nhất định sẽ hỗn ra trò tại Đại Đường này!

- Người trợ giúp Kha Vân Tiên trọng chấn Di Tình Viện như vậy, mục đích chỉ là vì tiền?

Lôi Mị đột nhiên hỏi.

13. Chương 13: Súng Lục Vs Phi Dao (thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Có thể cảm giác được con mắt to đẹp bên trong hắc sa nhìn chăm chú vào chính mình, Đường Tiểu Đông ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói:

- Thế đạo này, tuy rằng tiền tài không phải vạn năng, thế nhưng không có tiền trăm triệu không thể!

Thân thể mềm mại của Lôi Mị chấn động, lại một câu vô cùng kinh người.

- Ăn, mặc, ở, đi lại nào tách rời được khỏi tiền? Không có tiền, khuê nữ nhà ta nguyện ý gả cho tên nghèo hèn như ta?

- Thiết!

Lôi Mị học theo khẩu ngữ của hắn, hừ một tiếng, trong lòng lại dâng lên một ý niệm kỳ quái.

Hắn thực sự thiếu tiền? Người của Thực trung Đường Môn sẽ thiếu tiền sao? Có khả năng sao? Nhất định có mục đích gì đó, nhất định phải nhìn chặt hắn, nhìn xem hắn đùa thành trò gì!

Hiệu quả của cuộc khoe khoang giống trống quảng cáo lần này so với tưởng tượng còn vượt quá rất nhiều lần, kết quả ngoài dự đoán như vậy thực sự quá mức vẹn toàn tâm ý, Đường Tiểu Đông nuốt thắt lưng một cái, ha ha cười nói:

- Tất cả đều ok!

Trên đường cái người qua lại tấp nập, muốn đi một bước cũng khó, Đường Tiểu Đông chỉ có thể mang theo Lôi Mị tiến vào trong một ngõ nhỏ vắng người.

- Người muốn đi đâu?

Lôi Mị không giải thích được hỏi, Đường Tiểu Đông ở phía trước đẩy người mở đường cho nàng, để trong lòng nàng có một chút tư vị khác lạ, bề ngoài tục tằn nhưng lại tinh tế cẩn thận như vậy, thực sự rất hiếm thấy nha.

Lấy lời nói của tỷ tỷ, nam nhân thận trọng tinh tế như vậy mới làm đức lang quân tốt được...

Ai, bản thân mình sao rồi?

Nàng cảm giác được hai má của chính mình nóng bừng như lửa, may mà có hắc sa che mặt, bằng không mắc cỡ chết người rồi.

- Trở về Di Tình Viện a...

Đường Tiểu Đông xoa xoa khuôn mặt, lẽ nào đi lầm đường? Trong ấn tượng, Di Tình Viện ở phía tây thành, chỉ cần đi thẳng về phía tây, hẳn là không sai.

Lôi Mị cười phì một tiếng, nói:

- Hiện tại chúng ta đang ở thành đông!

Kháo, trống đánh xuôi, kèn thổi ngược rồi!

Hẻm nhỏ quanh co khúc khuỷu, bốn phương thông suốt, giống như mê cung, xem ra đã đi lắm đường.

Đường Tiểu Đông cười gượng vài tiếng:

- Ách, lần đầu tiên tới Lôi Châu, hắc hắc...

Lôi Mị trợn mắt trắng nhìn, sáng giọng:

- Cứ để ta tới dẫn đường.

Đường Tiểu Đông thành thành thật thật đi theo phía sau nàng, thường thức phong tư động lòng, eo nhỏ đón gió, không khỏi nuốt nước bọt ừng ực.

Nàng tiếp cận chính mình, rốt cuộc là vì mục đích gì? Vì tiền tài? Không có khả năng, bản thân một nghèo hai trắng, nếu như chính mình lớn lên đẹp trai, mặt trắng mềm mại còn có thể, chỉ là bộ dáng của Đường A Ngưu này thì miễn đi.

Rốt cuộc là vì cái gì?

Trong lòng Đường Tiểu Đông rất mơ hồ, chỉ là dung mạo đáng người của Lôi Mị tuyệt đối là cực phẩm, nếu như có thể ở rể, hắc hắc, nhất định rất sáng khoái!

Trong lúc miên man suy nghĩ đột nhiên cảm giác được Lôi Mị phía trước dừng cước bộ, vội vàng theo sát dừng lại, thiếu chút nữa là đụng phải thân thể của nàng, mồ hôi.

Thấy phía trước có ba nam nhân xếp thành chữ bài ngăn cản lối đi, hắc không khỏi ngần ra.

- Các người muốn làm gì? Rõ như ban ngày chặn đường đánh cướp?

Đường Tiểu Đông chắn trước mặt Lôi Mị, mở rộng song chưởng, bộ dáng anh hùng khí khái hộ hoa sứ giả.

Cử động của hắn để trong lòng Lôi Mị vui vẻ, mong chờ võ công của ba người chặn đường có thể cao một chút, để Đường Tiểu Đông có thể thi triển công phu ám khí lợi hại chân chính.

Đường Tiểu Đông híp mắt quan sát ba tên ngăn cản lối đi, một già hai trẻ, trên người đều mang theo chút sát khí giết người cướp của, có một tên còn cầm đầy phi đao bên hông, vừa nhìn qua đã biết quen sử dụng phi đao.

Cả ba đều lạnh lùng nhìn hắn, toàn thân tỏa ra một cỗ khí thế lạnh lẽo chấn động nhân tâm.

Sát khí thực đáng sợ!

Đường Tiểu Đông co rút thân thể một chút, cánh tay phải cho vào trong áo rộng thùng thình, y phục này chính là do Kha Vân Tiên tự mình may cho hắn, mặc ở trên người, ngược lại có vài phần khí thế đại tài chủ.

- Người, chính là Đường A Ngưu?

Lão giả dẫn đầu hừ lạnh một tiếng, tinh quang trong con mắt hơi híp lập lòe, để lộ sát khí nồng đậm.

Kháo!

Thấy Lôi Mị đã thối lui tới sát vách tường, hai tay khoanh trước ngực, tư thái bộ dáng chỉ muốn nhìn kịch hai, Đường Tiểu Đông không khỏi chửi bới một tiếng.

Hắn biết võ công của Lôi Mị không kém, còn có thể điểm huyết, nếu nàng xuất thủ hắn hẳn là có thể đứng chơi, ai biết nàng dĩ nhiên khoanh tay đứng nhìn, thực sự ghê tởm a! May mà lúc rời khỏi nhà đã mặc áo chống đạn, súng lục không rời thân.

- Chúng ta có quen nhau sao?

Đường Tiểu Đông tựa hồ không chịu nổi sát khí ba người tỏa ra, liên tục thối lui lại ba bước.

- Tốt, lần trước người giết không ít người của chúng ta, ngày hôm nay chúng ta tới đòi nợ máu!

Con mắt híp lại của lão giả càng thêm lóe sáng, phóng ra sát khí dày đặc.

- Gian tặc người người có thể tru, đại ca, để cho ta tới!

Người thanh niên cầm đầy phi đao bên hông tiến lên một bước, vẻ mặt bi phẫn và sát khí.

Gian tặc? Ta kháo!

Đường Tiểu Đông lại lui thêm một bước.

Sát khí của người này quá mức sắc bén, thẳng bức vào tâm thần của hắn, may mà trong tay có nắm súng lục, không thì thảm rồi.

Xem ra ba tên này chính là đồng đảng của đám người bịt mặt vây công quan binh, hôm nay tới trả thù, quân hắn là ai, muốn giết lão tử, trước tiên phải hỏi súng trong tay lão tử có đáp ứng hay không.

Người thanh niên cầm đầy phi đao bên hông lạnh lùng nói:

- Đường A Ngưu, người cũng dùng ám khí, ngày hôm nay xem ám khí của người nhanh hay phi đao của ta nhanh!

Người này rất tự tin?

Ánh mắt của Đường Tiểu Đông rơi vào tay phải của đối phương, nhú mày.

Năm ngón tay nhỏ dài, móng tay cắt tỉa rất chỉnh tề sạch sẽ, giữa ngón trỏ còn kẹp theo một thanh phi đao sắc bén, để lộ sức sống vượt xa người thường.

Kháo, uống cho người đã lớn, vậy mà có một đôi tay nữ nhân như vậy.

Ánh mắt của Lôi Mị cũng rơi vào người thanh niên kia, đôi mày liễu như trăng rằm liền nhíu sát lại.

Nàng là cao thủ cấp tông sư chơi đùa ám khí, rõ ràng nhìn được người thanh niên kia có một đôi bàn tay tinh xảo, mười ngón tay để lộ sinh lực vượt xa người thường, sợ rằng không có mười năm tu luyện mới lạ, trong lòng không khỏi lo lắng cho Đường Tiểu Đông.

- Ám khí của người đâu?

Người thanh niên lạnh lùng nhìn Đường Tiểu Đông, sát khí lạnh lẽo trên người tỏa ra càng lúc càng đậm.

Đường Tiểu Đông nhếch miệng cười:

- Ám khí của ta lúc cần xuất hiện tự nhiên sẽ xuất hiện, vừa thấy tất gặp máu.

Nhân thần của Lôi Mị sáng lên, trong lòng cười vui vẻ, trẻ như vậy đã có được phong phạm của một đại tông sư, quả nhiên là thâm tàng bất lộ, hại nàng lo lắng vô ích.

14. Chương 14: Súng Lục Vs Phi Đao (hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Con người của người thanh niên co lại:

- Người rất cuồng!

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Cũng vậy.

Hai người giằng co, khí cơ liên tiếp đề cao.

Đường Tiểu Đông có thể cảm giác được sát khí lạnh lẽo của đối phương giống như di sơn đảo hải ập tới, áp bách tới mức khí huyết trong cơ thể hắn không hiểu sao cuộn cuộn bốc lên, khó chịu muốn phun máu.

Kháo, giống hệt như miêu tả trong các tiểu thuyết võ hiệp, bằng vào khí thế cũng có thể lấy mạng người.

Đường Tiểu Đông có chút cơ linh, biết đối phương sắp xuất thủ.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương, hần dĩ mạnh cò sủng.

Một tiếng nổ vang điếc tai cùng tới tiếng kêu thảm thê lương vang lên, người thanh niên kia giống như bị một cỗ lực lượng vô hình cường đại đánh mạnh, thân thể cao lớn bỗng nhiên bật ngược phía sau, thanh phi đao kẹp nơi tay không biết đã ném đi nơi nào.

Ám khí thật nhanh, uy lực thực đáng sợ.

Lão giả mất một lúc mới hồi phục lại tinh thần, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người giết hần?

- Kháo, hần muốn giết ta, lão tử đương nhiên...

Đường Tiểu Đông còn chưa nói xong, đột nhiên cảm giác con mắt hoa lên, trong kinh hải cảm giác được một cơn gió mạnh thổi tới, theo bản năng xoay người né tránh.

Phịch một tiếng trầm muộn, hần chỉ cảm thấy trước ngực chấn động, lực lượng cường đại đẩy văng hần đi, theo sát đó là tiếng thét chói tai, Lôi Mị vẫn khoanh tay đứng nhìn nổi giận quát một tiếng, thân thể lóe lên vài điểm hàn tinh, thả người nhào lên, ngón tay ngọc co lại, bắt thẳng mặt lão giả.

Đường Tiểu Đông bịch một tiếng rơi xuống phát sinh một tiếng thống khổ rên rỉ, ngũ quan đều vận vẹo thành một đoàn, bất chấp cảm giác khó chịu muốn nổ ngực, hần giãy dụa đứng lên, súng lục chỉ thẳng vào lão giả, chỉ là hần và Lôi Mị cuộn lại thành một đoàn, làm hần sợ ném chuột vỡ đồ, không dám nổ súng, người thanh niên còn lại thì ôm chặt cánh tay trái, biểu tình trên mặt vô cùng thống khổ.

Mẹ nó, lão giả chết tiết này dám đánh lén, may mà mặc áo giáp chống đạn, Đường Tiểu Đông nổi giận lòi đình, súng lục vẫn chỉ về phía đối phương, chỉ cần hai bên tách nhau ra, lập tức nổ súng bắn chết.

Đột nhiên kêu khê một tiếng, bàn tay như ngọc của Lôi Mị đột nhiên trở nên đỏ bừng như máu, ầm một tiếng đánh trúng ngực lão giả.

Lão giả kia kêu thảm một tiếng, bật người văng đi thật xa.

- Phích Lịch Luyện Hồn chuông! Người... Là Giang Nam Phích Lịch Đường... Lôi gia...

Hần giãy dụa ngồi dậy, phun ra một ngụm máu tươi, biểu tình trên mặt thống khổ, thấy Đường Tiểu Đông cầm một thứ gì đó, hống đen xì chỉ thẳng về phía chính mình, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Lôi Mị hừ một tiếng, quay đầu nhìn Đường Tiểu Đông, bất an hỏi:

- Người... Không có chuyện gì sao...

- Không có chuyện gì... Khụ khụ...

Đường Tiểu Đông phun ra một ngụm máu tươi, ngược lại cảm giác muốn nổ ngực đã đỡ hơn rất nhiều.

Đôi lông mày của Lôi Mị giãn ra, thấp giọng nói:

- Quên đi, giết người như vậy không võ...

Đường Tiểu Đông hung hăng trừng mắt liếc nhìn lão giả, thở phì phì thu hồi súng.

Lôi Mị xoay người nhìn lão giả, trầm giọng nói:

- Giang Nam Thiết Chuông Bang tự hào là bang phái hiệp nghĩa, Liễu Thanh Hồng Liễu lão gia tử càng là danh hiệp một đời, lẽ nào trong bang đều là một đám chuột nhất đánh lén?

Gương mặt tái nhợt của lão giả đỏ đậm, lung lay đứng lên, trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Đường Tiểu Đông nói:

- Việc hôm nay không liên quan tới Thiết Chuông Bang, tất cả do một tay lão phu gây nên, muốn tính sổ cứ tìm lão phu!

Lôi Mị hừ lạnh một tiếng, hướng về phía người thanh niên té ngã trên mặt đất, biểu tình thống khổ, tung hai viên được hoàn, nói:

- Hồng uống, đen bôi ngoài.

Sau đó quay về phía lão giả lạnh lùng nói:

- Dưỡng thương cho tốt, sau này tới báo thù, nhưng các người cũng chuẩn bị đối mặt với trả thù thảm liệt của Thục trung Đường Môn đi!

- Thục trung Đường Môn?

Trên mặt lão giả và người thanh niên trắng bệch không máu, trong mắt lộ rõ thần sắc sợ hãi.

Thục trung Đường Môn?

Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má, Lôi Mị đã nhắc qua vài lần, mấy chữ này dường như có điểm quen thuộc, tựa hồ đã thấy qua ở đâu, hần vất hết óc tìm kiếm, uhm, nhớ ra rồi, thời điểm trung học từng đọc một ít tiểu thuyết võ hiệp không phải có viết hay sao, Tứ Xuyên có một gia tộc họ Đường, là một võ lâm thế gia, am hiểu độc được ám khí, phi thường lợi hại.

Sao lại nhắc lên quan hệ với Thục trung Đường Môn rồi? Tuy rằng Đường A Ngưu cũng họ Đường, thế nhưng mấy cây sào cũng chọc không tới, thiên hạ trùng tên trùng họ không thiếu, mồ hôi.

Trở lại Di Tình Viện, Lôi Mị cởi khăn che mặt xuống, nói:

- Cởi y phục cho ta nhìn.

Thấy vẻ mặt của nàng vô cùng lo lắng, Đường Tiểu Đông theo lời cởi y phục.

Trước ngực của hần đã chuyển thành màu hồng, không có chướng ấn Thiết Sa Chưởng, lúc này Lôi Mị với má ngọc đỏ bừng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, hiểu kỳ vuốt vuốt chiếc áo chống đạn kia. Chướng lực của Thiết Sa Chưởng cương mãnh bá đạo, tám phần mười là do áo chống đạn này cản trở lại đại bộ phận chướng lực, Đường Tiểu Đông mới không có thụ thương.

Kiện đoản giáp này vô cùng kỳ quái, nhìn qua rất bình thường, không hề mềm mại giống như chí bảo hộ thân kim ti nhuyễn vị giáp, càng không cứng rắn giống như tượng thiên ma thần giáp.

- Theo như thân thủ của người, vì sao không tránh thoát một chưởng kia?

Nàng nói ra nghi hoặc tận đáy lòng, lấy thân thủ phóng ra ám khí của Đường Tiểu Đông, nhanh tới mức mọi người không hề nhìn thấy hần xuất thủ như thế nào, theo lý phải là cao thủ cấp bậc tông sư, ngay cả bản thân nàng cũng tự nhận không bằng, sao có thể không tránh được một chưởng của lão giả kia? Tuy rằng Thiết Sa Chưởng của lão giả kia rất cao minh, thế nhưng chỉ miễn cưỡng xếp vào hạng cao thủ nhất lưu mà thôi.

- Ta không biết cái gì là võ công...

Đường Tiểu Đông cười khổ không ngớt, không phải hần không muốn trốn, chỉ là lão giả này xuất thủ quá nhanh, hần chỉ dừng lại ở mức hơi né tránh theo bản năng, kết quả cuối cùng vẫn phải ăn một chưởng.

- Người không có võ công?

Lôi Mị trừng to mắt, trừng mắt nhìn giống như quái vật, biểu tình dù đánh chết cũng không tin tưởng.

Thủ pháp phóng ám khí cao minh tới mức mọi người không thể nhìn ra được xuất thủ như thế nào đã đã thương được địch thủ, phần công lực như vậy, tin tưởng trong thiên hạ không tìm được bao nhiêu người, ai tin tưởng hần không có võ công.

Người giả bộ thì cứ giả bộ đi, sau này bản cô nương tìm mấy cao thủ lợi hại tới, nhìn người còn giả bộ như thế nào, hừ hừ.

Lôi Mị hừ một tiếng, biểu tình không đồng ý.

Đường Tiểu Đông cười khỏ, đầu năm nay rốt cuộc là sao? Nói thực thì chẳng ai chịu tin tưởng, muốn nói dối với chịu tin sao?

15. Chương 15: Võ Công?

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Cúi đầu nhìn xuống ngực, đưa tay sờ sờ, đau tới mức nhe răng nhếch miệng, vẻ mặt quái dị.

Lão già chết tiết này, hạ thủ ngoan độc như vậy, nếu chọc vào lão tử một lần nữa, nhất định thưởng cho hần một quả lựu đạn.

- Người luyện võ, một chút ngoại thương cũng không chịu nổi?

Lôi Mị cau mày, vẻ không đồng ý trên mặt càng thêm nồng đậm.

- Người luyện võ cái rắm, lão tử không biết rõ công chó má gì đó!

Đường Tiểu Đông vốn không thoải mái trong lòng, đột nhiên rống lên, ảnh hưởng tới bộ ngực, không khỏi hít sâu mấy hơi.

- Người...

Cái miệng nhỏ nhắn của Lôi Mị trương lên, đôi mắt đẹp ửng đỏ, ả ả có chút nước mắt lưng tròng.

Trong lòng Đường Tiểu Đông mềm nhũn, ôn nhu nói:

- Xin lỗi, a... Thực sự ta không có võ công!

Lôi Mị tức giận trừng mắt nhìn hần, đưa tay nắm lấy lòng bàn tay hần, hai ngón tay như ngọc trực tiếp đặt vào mệnh môn cổ tay.

Người luyện võ mặc kệ là tu luyện nội công hay ngoại công, trong cơ thể nhất định có cơ sở khí công, thử một lần là biết, muốn lừa dối người khác cũng không được, trừ phi là cao thủ thần tiêu siêu cấp mới có thể ẩn giấu được toàn bộ công lực của bản thân tu luyện thành.

Nhìn biểu tình cổ quái của nàng, Đường Tiểu Đông ha hả cười:

- Thế nào, lần này tin rồi sao?

- Lẽ nào... Lẽ nào bá mẫu không truyền thụ cho ngươi nửa điểm công phu?

Biểu tình của Lôi Mị phi thường cổ quái, nàng không hề cảm nhận được một chút dấu hiệu tồn tại của công lực, nói muốn ẩn dấu công lực của bản thân, lấy tuổi tác của hần, tuyệt đối không thể có loại cảnh giới thần tiên siêu cấp như thế này.

Đường Tiểu Đông nhíu mày:

- Nàng nói mẫu thân ta là một cao thủ võ lâm?

Từ trong lời nói của nàng phỏng đoán, lão nương trên danh nghĩa của hần dường như là một cao thủ võ lâm.

Điều này có khả năng sao?

Khuôn mặt của lão nương xanh xao vàng vọt, thân thể yếu đuối nhiều bệnh, đi một bước ho một ngụm, thấy thế nào cũng không giống như người luyện võ.

- Lẽ nào nàng... Thực sự muốn thoát ly Thực trung Đường Môn...

Lôi Mị giống như đang hồi hẩn, lại giống như đang lấm bầm, trên mặt Đường Tiểu Đông hiện rõ biểu tình mờ mịt, mà nàng càng thêm mê man không giải thích được.

Trầm mặc một lúc lâu, Lôi Mị mới yếu ớt thở dài một tiếng, từ trong người lấy ra một bình bạch ngọc nhỏ, đổ bốn viên dược hoàn màu hồng, một cho Đường Tiểu Đông ăn vào, ba viên còn lại nghiền nát, không ngờ chỉ cho thêm một chút nước trong liền biến thành dịch thể như keo dán, nhẹ nhàng bôi lên ngực hẩn.

Từng đợt cảm giác mát mẻ truyền khắp cơ thể, cảm giác sảng khoái nói không nên lời, đau đớn trước ngực chốc lát đã biến mất không còn tung tích. Đường Tiểu Đông mừng rỡ không ngớt, khuôn mặt đỏ bừng của Lôi Mị giống như con chim nhỏ nép vào người khiến hẩn mạnh mẽ nuốt nước bọt, ngón tay như ngọc bôi thuốc vào da thịt càng khiến hẩn sảng khoái hít thở không thông.

Lôi Mị đỏ bừng mặt không dám tiếp xúc tới ánh mắt nóng cháy của hẩn, liều mạng cúi đầu, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nửa thân trần của nam nhân, hơn nữa lại gần như gậy, càng khiến lòng nàng khấn trương giống như con nai nhảy loạn, hô hấp gấp gáp, toàn bộ thân thể căng thẳng tới run lên từng đợt.

- Khụ khụ...

Hai tiếng ho khan truyền tới, Lôi Mị vốn khấn trương tới mức toàn thân căng thẳng lập tức giống như con thỏ nhỏ nhảy vọt sang một bên, giơ tay ngón tay dính đầy thuốc cao, co quắp bất an đứng thẳng, hai gò má giống như ánh mặt trời vừa mới mọc.

Thấy biểu tình cổ quái của Kha Vân Tiên đứng ngoài cửa, Đường Tiểu Đông vội ho một tiếng:

- Đã trở về...

- A, chàng... Vì sao lại bị thương?

Kha Vân Tiên hô thấp một tiếng, bước nhanh tới bên người Đường Tiểu Đông, biểu tình kia, giống hệt như thê tử ôn nhu hiền lành hầu hạ phu quân của chính mình, khiến Lôi Mị một bên cảm thấy rất không tự vị.

- Xảy ra chuyện gì?

Kha Vân Tiên vẻ mặt lo lắng ôn nhu giúp hẩn thay nội y, trộm liếc mắt nhìn sang Lôi Mị, trong lòng vui vẻ, may là bản cô nương tiên hạ thủ vi cường, hì hì, tiểu nha đầu muốn đấu với ta, còn kém một chút.

- Không có gì, chỉ là đụng phải vài tên lưu manh mà thôi...

Hiện tại là thời kỳ phi thường, khoảng cách Di Tình Viện khai trương một lần nữa còn có ba ngày, Đường Tiểu Đông không muốn nàng phân tâm, vội hốt nói một câu cho qua.

Kha Vân Tiên vô cùng đau lòng, ôn nhu nói:

- Sau này rời khỏi nhà, nhớ kỹ dẫn theo đám người lão Trương, Tiểu Lục.

Lão Trương, Tiểu Lục chính là bảo tiêu hộ viện của Di Tình Viện, là hai người có võ công cao nhất trong sáu tay chân hộ viện, còn đồ bình thường, năm sáu người cùng tới cũng không thành vấn đề, có bọn họ cùng đi, một là bảo hộ, hai là có phái đoàn, một đại lão gia rời khỏi nhà, bên người làm sao có thể không có một hai người cùng đi.

Lôi Mị đứng một bên giật giật khóe môi, cuối cùng không nói ra, Đường Tiểu Đông thụ trọng thương, nàng nhất định có trách nhiệm, chỉ là không thể trách được nàng, Đường Tiểu Đông lúc đó giằng co với gã thanh niên, hoàn toàn là khí phách của một đại tông sư ám khí, ai lại nghĩ tới hẩn không hề có nửa điểm võ công?

Người không có võ công, sử dụng ám khí bình thường đều dựa vào cơ quan bắn ra, Đường Tiểu Đông sử dụng chính là ám khí loại hỏa dược, lúc phóng ra, trong không khí tràn ngập mùi vị khói thuốc súng, uy lực so với ám khí độc môn Kinh Thiên Lôi của Lôi gia nàng không biết mạnh mẽ hơn bao nhiêu lần.

Cùng là dùng hỏa dược giết người, Kinh Thiên Lôi là loại ném đi, không thể quá xa, sau khi bạo tạc xong tạo thành lửa hoặc sóng xung kích giết người. Ám khí của Đường Tiểu Đông tựa hồ là lấy lực lượng cực mạnh trong nháy mắt hỏa dược nổ ra đẩy viên đạn nào đó, cuối cùng đạt tới hiệu quả kinh người, về phần tầm mắt xa hay không, nàng không thể phán đoán được.

Lúc đó nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Tiểu Đông xuất thủ như thế nào, lỗ tai chỉ nghe được tiếng sét đánh kinh thiên động địa, người thanh niên kia gã vào trong vũng máu, tốc độ bắn của viên đạn kia nhanh tới mức mắt của cao thủ võ lâm như nàng cũng không nhìn thấy, ngấm lại uy lực và tầm mắt của nó, thực là nghe mà rợn người.

Trong đầu đột nhiên thoáng hiện cấu tạo đồ của một bộ hỏa khí, Lôi Mị kích động tới mức nhảy dựng lên, giống như điên cuồng chạy vội lên lầu.

- Nàng... Thế nào?

Đường Tiểu Đông nhất thời mờ mịt không giải thích được.

Kha Vân Tiên ha ha cười nói:

- Hay là... Chịu kích thích chẳng...

Đường Tiểu Đông không rõ ý tứ của nàng, vội ho một tiếng:

- Nàng nghìn vạn lần không nên chọc vào nàng ta, nàng ta vô cùng lợi hại.

16. Chương 16: Phí Bảo Hộ

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Kha Vân Tiên cười rất mềm mại đáng yêu, ngọt ngào nói:

- Người ta biết mà, nàng ta có võ công, người ta làm sao dám chọc vào nha...

- Một mỗi sao, trước tiên lên lầu nghỉ tạm.

Nàng đỡ Đường Tiểu Đông lên lầu, vốn định dìu hắn vào trong phòng của chính mình, lại lo lắng Lôi Mị bị kích thích quá lớn, vạn nhất chọc nàng nóng nảy, trong lúc ghen tuông dữ dội đâm mình một đâm thì thảm rồi.

Kỳ thực điểm này cũng không tính là thương thế gì gì đó, chỉ là đau đớn giống như đi đường bị va chạm vào góc bàn hay là bức tường nào đó mà thôi, còn nữa, có Lôi Mị bôi thuốc cho hắn, đã sớm không còn đau đớn, Kha Vân Tiên lại muốn hắn nằm trên giường nghỉ ngơi, ăn thêm một bát cháo gà thơm nồng, cẩn thận tỉ mỉ một ngụm một ngụm bón cho hắn, lại thêm vuốt xe xoa bóp.

Rõ ràng cảm nhận được nhu tình của nàng, Đường Tiểu Đông mừng rỡ nhắm mắt hưởng thụ, thỉnh thoảng còn động tay động chân, khiến xuân tâm của Kha Vân Tiên nhộn nhạo khó có thể giữ, nghĩ tới Lôi Mị rất có khả năng tùy thời tiến đến, nàng chỉ có thể cố nén xuân triều đang lan tràn.

Sau mấy ngày triền miên, nàng phát hiện chính mình rất không tự giác được đã yêu người nam nhân nhìn tư tục tăng không cẩn thận, nhưng thực tế vô cùng tỉ mỉ ôn nhu này, trong xã hội nam tôn nữ ti hiện tại, nữ nhân chỉ là trang sức của nam nhân, là công cụ tiết dục mà thôi.

Tất cả các nam nhân, trước khi lên giường thì đồ ngon đồ ngọt, xong việc thì nhắm mắt ngủ vùi, mà Đường Tiểu Đông sau khi xong việc vẫn ôn nhu mềm giọng với nàng, để nàng hưởng thụ cao trào cao nhất chưa bao giờ có, cũng cảm thụ được hạnh phúc ngọt ngào được nam nhân thương yêu che chở.

Xác thực đúng như lời các tỷ muội, nam nhân tốt thì nên sớm giữ chắc trong lòng bàn tay, để tránh khỏi nữ nhân khác nhanh chân tới trước. Nàng tự cảm thấy may mắn tự mình tiên hạ thủ vi cường, giành trước Lôi Mị một bước, trong lòng cũng rất khâm trọng, chính mình chẳng qua là chủ động đưa tới cửa, lo lắng Đường Tiểu Đông sẽ khinh thường nàng, càng lo lắng hắn chỉ là gặp dịp chơi đùa một chút mà thôi.

Luận dung mạo khí thể, Lôi Mị mạnh hơn nàng trăm nghìn lần, càng khiến nàng lo lắng là Lôi Mị có thân thể thuần khiết, là thiên kiêu danh môn danh đứng với thực, là khuê nữ hoa cúc chính quy. Tự mình xuất thân thanh lâu, từ sớm đã là thân tàn bại liễu, làm sao có thể so sánh được với Lôi Mị.

Lúc này nàng không dám nghĩ có danh phận gì đó, chỉ ngóng trông vào một điểm giữ lấy nhỏ nhoi trong lòng Đường Tiểu Đông, như vậy mới có hi vọng xa vời vào thân phận kia.

Điểm ưu thế duy nhất của nàng chính là đã có chút quan hệ phụ thê với Đường Tiểu Đông, có danh nghĩa phụ thê, có thể toàn diện thi triển ôn nhu đặc biệt của nữ nhân, để mị hoặc Đường Tiểu Đông.

Mấy ngày qua, nàng có thể nói là nữ nhân ôn nhu hết mức trong bận bịu, giống như thê tử hiền lành sẵn sàng, cẩn thận tỉ mỉ quán xuyến cuộc sống hàng ngày của Đường Tiểu Đông, nếu như không phải e ngại Lôi Mị ở một bên, từ lâu nàng đã quang minh chính đại ở cùng một phòng với Đường Tiểu Đông.

Đường Tiểu Đông ôm Kha Vân Tiên giả trò, nhiệt hỏa bùng lên dữ dội, thấy nàng mị nhãn như tơ, xuân triều lan tràn, đang muốn cởi quần áo của nàng, phía trước đột nhiên truyền tới tiếng nhốn nháo, tựa hồ có người tranh cãi âm ỉ, còn có vẻ động tay động chân.

Chết tiệt!

Hắn đây đầu dục niệm lập tức tiêu tán, oán hận chửi bới một tiếng, mặc áo giáp chống đạn, súng lục cài thắt lưng, mở khóa khẩu súng tự động MP5, nổi giận dùng dùng chạy xuống lầu, Kha Vân Tiên từ lâu đã chỉnh lý xong quần áo, cũng bước theo.

Dưới cửa lớn có hơn mười người, tay chân hộ viện lão Trương và Tiểu Lục đều có mặt, hai người đều là người có võ công cao nhất, lúc này một người ôm bụng, một người ôm cánh tay, vẻ mặt biểu tình thống khổ, vừa nhìn đã biết là bị người đánh rồi.

Ghe tởm, người nào kiêu ngạo như vậy, dĩ nhiên đánh tới tận cửa?

Đường Tiểu Đông vô cùng tức giận, ngón trỏ đặt vào cò khẩu súng tự động MP5, hòng súng tới om quay về phía năm người vạm vỡ gây hấn nháo sự.

- Kha lão bản, nguyên lai tìm được một chỗ dựa vững chắc mới, hắc hắc...

Người vạm vỡ dẫn đầu âm trầm nhìn Đường Tiểu Đông, trong mắt để lộ hết vẻ hung quang khiếp người.

- Ai, trần gia ngài đại nhân có đại lượng, vì sao lại tính toán với bọn hạ nhân không hiểu chuyện đây? Mau mời ngồi...

Về mặt Kha Vân Tiên cười làm lạnh:

- Các cô nương, mau mang trà, hầu hạ Trần gia cho tốt. Trần gia, thỉnh mời ngồi, ta lên lầu lấy bạc.

Trần gia nghênh ngang ngồi xuống, ánh mắt hung ác độc địa nhìn chằm chằm vào Đường Tiểu Đông, tràn ngập vị đạo khiêu khích.

Mày kiếm của Đường Tiểu Đông giương lên, trực tiếp kéo lấy Kha Vân Tiên đang bước lên lầu:

- Chuyện gì xảy ra?

Kha Vân Tiên lắc đầu, thấp giọng nói:

- Đợi chút nữa, việc này để Vân Tiên xử lý.

Một cô nương bước lên lầu, nhẹ nhàng tới gần Đường Tiểu Đông, thấp giọng giải thích:

- Đường công tử, bọn họ tới thu phí bảo bộ!

Ta kháo, thu phí bảo hộ dĩ nhiên dám thu trên đầu lão tử!

Ánh mắt Đường Tiểu Đông đột nhiên lạnh, sát khí xuất hiện.

Rõ ràng cảm nhận được sát khí dày đặc tập trung trên người chính mình, Trần gia nhảy dựng lên, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Đường Tiểu Đông, mười ngón tay khê nhếch, hơi uốn lượn thành trảo, gân xanh mù bàn tay nổi lên như rắn, thể hiện lực đạo siêu cường.

Chỉ cần người học được một chút da lông liền biết được, tu vi toàn thân của Trần gia hoàn toàn tập trung vào đôi trảo này, chỉ ít cũng ngâm thuốc trong thời gian không dưới hai mươi năm, phá đá cũng không nói chơi.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên truyền tới một vật thể phi hành cắt không khí, trong nháy mắt ngừng trệ toàn bộ Di Tình Lâu.

Ánh mắt của mọi người đều bị hai vật thể tròn tròn đen xì cấp tốc đảo quanh hấp dẫn.

Đường Tiểu Đông cùng với các cô nương Di Tình Viện không biết thứ này là gì, nhưng sắc mặt của Trần gia thì biến đổi, giống như gặp phải quỷ, vẻ mặt kinh khủng thất sắc, hoảng sợ nhảy dựng sang một bên, tránh thật xa.

Không biết Lôi Mị hiện thân từ khi nào, chớp mắt đã thấy cười cười đứng bên cạnh Đường Tiểu Đông, hai vật thể tròn tròn xoay chuyển trên mặt đất càng không biết từ khi nào trở về tay của nàng, còn đang tiếp tục xoay chuyển.

- Kinh Thiên Lôi...

Trần gia với sắc mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc kinh hô một tiếng.

- Cô nương là Giang Nam Phích Lịch Đường?

Đôi con mắt của hắn chăm chú nhìn vào hai vật thể hình tròn xoay chuyển trong lòng bàn tay Lôi Mị, biểu tình sợ hãi bất an hiện rõ trên gương mặt.

Lôi Mị mỉm cười, thản nhiên nói:

- Lôi Châu là địa bàn của Trần gia, lấy phí địa đầu cũng đúng, chỉ là ngày hôm nay bản cô nương không mang theo tiền, phiền phức Trần gia ngày khác tới Phích Lịch Đường, đệ tử bản đường nhất định sẽ chuẩn bị sẵn ngân lượng dâng lên.

17. Chương 17: Quan Lớn Áp Người Chết (thượng)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Trần gia sợ tới mức run cả người, hai tay xua loạn:

- Không dám không dám, tại hạ cũng chỉ là phụng lệnh hành sự, không biết Di Tình Viện là sản nghiệp của Phích Lịch Đường Lôi gia, nhất thời lỡ mang, thỉnh cô nương thứ tội.

Thấy hai tay Kha Vân Tiêm cầm bạc đưa qua, vội vã lui về phía sau vài bước, phe phẩy tay cười gượng vài tiếng:

- Khụ, nguyên lai Kha lão bản là người của Phích Lịch Đường, trước đây Trần mỗ đắc tội nhiều, xin lỗi tại đây!

Hắn trịnh trọng ôm quyền cúi người, mang theo thủ hạ vội vã rời đi.

- Đa tạ Lôi tiểu thư.

Kha Vân Tiên biết được đầu đuôi lập tức nói lời cảm tạ, trong lòng lại nở hoa, từng tháng phải nộp phí địa đầu hai mươi lượng bạc, một năm chính là hai trăm bốn mươi lượng bạc trắng óng ánh nha.

Lôi Mị thản nhiên cười:

- Không cần khách khí.

Nói xong liền vội vã chạy lên lầu, vội đầu vào phòng vẽ loạn cấu tạo hỏa khí các loại.

Kha Vân Tiên liếc mắt nhìn Đường Tiểu Đông, bất an hỏi:

- Thế nào? Tức giận?

Sắc mặt Đường Tiểu Đông nhăn nhó, biểu tình bộ dáng vô cùng không vui.

Tuy rằng chuyện này có Lôi Mị giải quyết, người của Trần gia tự nhiên sẽ không tới thu phí địa đầu gì đó, nhưng trong lòng hắn cảm giác rất không vui, nói thế nào chính mình cũng là xã hội đen hỗn qua một năm rưỡi, bình thường đều là bọn hắn đi thu phí bảo hộ của người khác, lần này có người tới khi dễ trên đầu, trong lòng không thể vui nổi.

Vốn trông cậy vào cao thủ hộ viện lão Trương và Tiểu Lục Tử có chút tác dụng, ai biết được ngay cả một người của Trần gia tới thu phí bảo hộ cũng không đánh lại được, không khỏi khiến hắn thất vọng hoàn toàn, trong lòng phiền muộn tới cực điểm.

Hắn hiểu rõ, đây là một xã hội phong kiến khoa học kỹ thuật vô cùng lạc hậu, không có thế lực sẽ bị người khác khi dễ, chỉ là hiện nay quá nghèo, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại vì đại cục.

Tương lai có tiền, nhất định phải kiếm mấy cao thủ thân thể tốt như Lôi Mị làm hộ vệ, hơn nữa còn phải trung tâm đối với chính mình, mặc dù võ công của Lôi Mị rất cao, thế nhưng sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi hắn, tuy rằng bản thân hắn có súng đạn, thế nhưng đạn thiếu tới thương cảm, dùng một ít đi một, không tới lúc vạn bất đắc dĩ không thể sử dụng.

Trong lòng khê động, hắn nghĩ tới cung nỏ của chính mình, thứ này còn chưa thử qua, không biết uy lực như thế nào, chờ khi qua đoạn thời gian này, tới cửa hàng rèn đúc thử xem sao.

- Đông ca, chàng... Mất hứng...

Rõ ràng cảm giác được vẻ không đồng ý của Đường Tiểu Đông, trong lòng Kha Vân Tiên bắt đầu khẩn trương.

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Không có gì...

Đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa ầm ầm cản đứt lời hắn nói, hai hộ vệ nổi giận ùng ùng mở cửa lớn, nhưng thấy mấy người xông vào, sắc mặt trắng bệnh, lập tức lui lại nhường đường.

Mấy người vào mặc y phục nha dịch, dẫn đầu là một người vóc dáng nhỏ gầy, khiến người khác có ấn tượng gian xảo.

- A, Lâm đại nhân, mời ngồi, các cô nương, mau mang trà...

Kha Vân Tiên kéo Đường, vẻ mặt tươi cười đón nhận.

Bàn tay to của Lâm đại nhân vốn biểu tình nghiêm túc xua xua, cắt đứt lời của nàng:

- Kha lão bản, tiền thuế tháng này, người còn chưa nộp đúng không?

Kha Vân Tiên lộ vẻ khó xử:

- Lâm đại nhân, Di Tình Viện gần một tháng nay không khai trương, cái này...

Lâm đại nhân lắc đầu, trầm giọng nói:

- Kha lão bản, điều này ta không rõ ràng lắm, nói chung chúng ta phụng mệnh tới đây thu tiền thuế, tháng nay chung quy Di Tình Viện có mở cửa mấy ngày đúng không?

Kha Vân Tiên bầm bầm ngón tay, nở nụ cười chuyên nghiệp, nhẹ nhàng nói:

- Lâm đại nhân, tháng này, Di Tình Viện chỉ mở ba ngày, ngài xem có thể...

- Xin lỗi, bản quan chỉ là phụng mệnh hành sự!

Lâm đại nhân lãnh khóc không có một điểm nhân tình, trong lòng Đường Tiểu Đông rất không vui, hơn nữa, biểu tình yêu mị tận lực lấy lòng đối phương của Kha Vân Tiên để trong lòng hắn rất không phải tư vị.

Không có chỗ thương lượng, Kha Vân Tiên bắt đắc dĩ thở dài, cười khổ liếc mắt nhìn Đường Tiểu Đông, móc ra năm mươi lượng bạc, hai tay dâng lên.

Lâm đại nhân liếc mắt nhìn bạc trên tay nàng, lắc đầu, lạnh giọng nói:

- Kha lão bản, người nghĩ sai rồi, không phải năm mươi lượng, là hai trăm lượng!

- Cái gì?

Không chỉ có Kha Vân Tiên cả kinh nhảy dựng lên, thậm chí ngay cả các cô nương đang đứng một bên cũng cả kinh, hai gò má tái nhợt.

- Hai... Hai trăm lượng?

Kha Vân Tiên tái nhợt run run, nụ cười cứng đờ trên mặt so với khóc còn khó coi hơn nhiều, nửa ngày mới thốt lên một câu:

- Lâm đại nhân... Không phải ngài nói giỡn sao?

Một tháng năm mươi lượng, hiện tại tăng lên gấp bốn lần! Kháo, so với thuế vụ công thương còn đen hơn.

Đường Tiểu Đông thầm chửi bới một tiếng, híp mắt quan sát Lâm đại nhân, ánh mắt hai người gặp nhau, đánh ra tia lửa ma sát.

Thấy trong mắt Lâm đại nhân hiện lên một tia sát khí sắc bén, trong lòng hắn trầm xuống, đã hiểu được mục đích của đối phương tới đây.

Chuyện này xem ra không đơn giản là đối phương mua được quan phủ, cố ý bức bách Di Tình Viện đóng cửa, đối phương cố ý muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Trong lòng hắn khẽ động, không phải là đám hắc y nhân thần bí?

Ánh mắt thâm trầm của Lâm đại nhân nhìn chằm chằm vào Đường Tiểu Đông, lạnh lùng nói:

- Người xem ta giống như nói giỡn sao? Hai trăm lượng tiền thuế, giao không được thì toàn bộ theo ta tới nhà môn đi!

Sắc mặt Kha Vân Tiên tái nhợt, bất lực nhìn về phía Đường Tiểu Đông, mong chờ hắn có biện pháp nào đó có thể giải quyết được nan đề trước mắt.

Một tháng hai trăm lượng bạc tiền thuế, Di Tình Viện tuyệt đối đóng cửa.

Chuyện tình trước mắt, trong thời gian ngắn Đường Tiểu Đông thực đúng là không nghĩ được biện pháp giải quyết.

Muốn giết người chỉ là chuyện dễ dàng, thế nhưng hậu quả dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được, dân không đấu với quan, bản thân hiện tại không có tiền, không có thế lực, càng không có chỗ dựa vững chắc, dựa vào cái gì đấu với Lâm đại nhân muốn đưa chính mình vào chỗ chết trước mắt?

Thế nhưng sự nghiệp mới đi bước đầu tiên, bản thân đã đầu tư vào không ít tình lực, Kha Vân Tiên càng dốc hết toàn bộ gia sản, nếu như buông tha ở đây, hắn không cam lòng a!

Di Tình Viện giống trống khua chiêng tuyên truyền, chuẩn bị ba ngày sau khai trương một lần nữa, ngoài cửa đã sớm chật ních người tới tìm hiểu tin tức, lúc này toàn bộ đứng ngoài xem náo nhiệt.

- Tránh ra tránh ra!

Vài gã quan binh đẩy đoàn người chật chội, một gã quan binh đeo bội kiếm chậm rì rì tiến vào trong.

Đường Tiểu Đông chưa kịp phát sầu vì chuyện trước mắt, nhìn thấy hắn tiến vào, nhân thần sáng lên, đón nhận, hai tay ôm quyền, cười ha ha nói:

- Đồng đại nhân.

18. Chương 18: Quan Lớn Áp Người Chết (hạ)

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Người này chính là tướng quân trắng võ bị đám hắc y nhân vây công trước kia, thấy Đường Tiểu Đông, ha ha cười nói:

- Đường trắng sĩ, chúng ta lại thấy mặt, thực sự có duyên phận, ha ha...

Hắn cảm giác được bầu không khí vi diệu trong sảnh, quay đầu trừng mắt nhìn Lâm đại nhân, sắc mặt trầm xuống, quát hỏi:

- Các ngươi, có chuyện gì?

Lâm đại nhân với sắc mặt vô cùng khó coi khom mình hành lễ:

- Đồng đại nhân, hạ quan tới đây thuê tiền thuê.

Đồng Cương liếc mắt nhìn Kha Vân Tiên với sắc mặt trắng bệnh, híp mắt lại, xua xua tay, nói:

- Biết rồi, bản quan sẽ xử lý, các ngươi đi đi!

Lâm đại nhân dẫn đám nha dịch phần nộ rời đi, hắn chỉ là một bộ đầu nho nhỏ của Lôi Châu Thành mà thôi, Đồng đại nhân chính là đại quan tứ phẩm, so với tri phủ lão gia còn lớn hơn vài cấp, quan lớn áp chết người, hắn nào dám hé răng.

Đường Tiểu Đông gọi người đóng cửa lớn, gọi rượu thiết yến chiêu đãi, Kha Vân Tiên biết sự tình có chuyển cơ, vội vội vàng vàng phân phó các cô nương tận tâm chiêu đãi.

Trong lòng nàng lật ngược lên trời, có vị quan tứ phẩm Đồng đại nhân này đứng ra, chẳng phải miễn toàn bộ tiền thuê hay sao? Một tháng tiết kiệm được 50 lượng bạc, một năm chính là 600 lượng bạc trắng óng ánh.

Có Đồng Cương ra mặt, một quan to tứ phẩm, hơn nữa còn là hồng nhân của tướng gia, tri phi đại nhân ngay cả cái rắm cũng không dám phòng, ha ha hi hi trở thành kẻ phụ họa, ngay cả tiền thuê của Di Tình Viện cũng trực tiếp miễn.

Phàm là đệ tử tài ba, tướng gia đều dùng số tiền lớn mời chào, Đồng Cương không biết Đường Tiểu Đông không hề có võ công, chỉ biết ám khí của hắn có uy lực kinh người, kẻ khác sợ hãi, đệ tử tài ba như vậy, sao có thể đơn giản buông tha.

Lần này hắn tới Lôi Châu chính là vì hộ tống Cửu phu nhân được sủng ái nhất của tướng gia về quê thăm nhà, không dự liệu được nửa đường giết ta một đám thích khách bịt mặt, nhìn tư thế là muốn bắt Cửu phu nhân bên cạnh, may mà Đường Tiểu Đông xuất thủ cứu giúp, mới để hắn tránh được tai ương diệt môn.

- Đường huynh, Cửu phu nhân vẫn luôn nhớ mãi không quên chuyện tương trợ, dù sao đều ở Lôi Châu, ngày hôm nay dù thế nào cũng phải tới thăm Cửu phu nhân, nếu không tướng gia tránh tội xuống, đại ca ta không thể đảm đương nổi.

Xưng huynh gọi đệ, quan hệ giữa hai bên đã thân cận hơn không ít.

Nghĩ tới bàn tay ngọc ngà xinh đẹp tuyệt trần kia, trái tim của Đường Tiểu Đông nhất thời nhảy lên.

Đồng Cương vừa mới kéo Đường Tiểu Đông rời khỏi cửa, trong lòng Đường Tiểu Đông khẽ động, nói:

- Đồng huynh chờ một chút...

Nói xong, vội vã kéo Kha Vân Tiên lên lầu.

Kha Vân Tiên không biết hắn muốn gì, thấy hắn thần thần bí bí kéo chính mình vào phòng, lập tức cởi quần áo của nàng, cho rằng hắn nghĩ tới cái kia, về mặt đồ bừa bãi dựa.

- Chàng... Điên rồi... Giữa ban ngày, Đồng đại nhân còn đang chờ bên dưới...

Ba...

Đường Tiểu Đông vỗ một cái vào đôi song phong cao ngất dụ người phạm tội, cười mắng:

- Kháo, nghĩ ta trở thành cái gì rồi?

- Vậy chàng cởi quần áo của người ta làm gì?

Hiểu lầm ý tứ của hắn, hai gò má của Kha Vân Tiên càng hồng, hai tay vẫn chăm chú giữ cạp váy không tha.

- Ta muốn lấy bộ nội y màu đỏ của nàng.

- A...

Kha Vân Tiên như rơi vào hầm băng, toàn thân phát lạnh, hai gò má chợt tái nhợt không máu:

- Chàng... Chàng...

Thấy nước mắt chớp động lưng tròng của nàng, đau đau khổ khổ, Đường Tiểu Đông ôm nàng vào lòng an ủi, ôn nhu giải thích nói:

- Vân Tiên, Cửu phu nhân chính là tiểu thiếp được yêu thích nhất của tướng gia, ta lấy lòng nàng ta, không phải là bởi vì chuyện của chúng ta sao, có chỗ dựa tướng gia, quan phủ cũng không dám tới tìm chúng ta gây phiền phức rồi...

- Nữ nhân của tướng gia, người nào dám chọc? Trừ phi chán sống, ta còn muốn cưới nàng, ngoan, nghe lời, tương lai nàng xuất giá rồi, không sinh cho ta mấy nhi tử, ta sẽ không buông tha cho nàng...

Tốn đủ một bồn nước bọt lớn, cuối cùng cũng để Kha Vân Tiên nín khóc mỉm cười.

Nhìn thấy nàng mở hộp gỗ, lấy ra một bộ nội y nhỏ màu hồng, khuôn mặt già của Đường Tiểu Đông không khỏi đỏ lên, liều mạng ho khan.

Kiện nội y màu đỏ này là do Kha Vân Tiên tự mình may, đêm qua đã từng mặc cho hắn thưởng thức một lần, vốn tưởng rằng Kha Vân Tiên mặc ở trên người, lại không hề nghĩ tới nàng cất giấu trong rương.

Kha Vân Tiên cực kỳ không tình nguyện cẩn thận gấp kiện nội y màu đỏ này, bỏ vào trong một chiếc hộp gấm tinh xảo, giao vào tay Đường Tiểu Đông:

- Đông ca, cái gì người ta cũng cho chàng rồi, nghìn vạn lần không được phụ tình ý của Vân Tiên...

Biểu tình nhu nhược lo lắng bất an của Kha Vân Tiên để trong lòng Đường Tiểu Đông nóng lên, ôm chặt nàng, luôn miệng an ủi:

- Đương nhiên sẽ không, nàng còn chưa sinh cho ta mấy nhi tử, ha ha...

Hai người ở trong phòng triền miên ân ái một lúc mới xuống lầu, Đồng Cương ở dưới lầu sớm chờ đợi lâu không nhìn được cổ quái liếc mắt nhìn Kha Vân Tiên, thẳng cho tới khi nàng đỏ bừng mặt cúi đầu mới hắc hắc cười quái dị vài tiếng, kéo theo Đường Tiểu Đông rời khỏi cửa.

Đường tráng sĩ có thể sử dụng ám khí uy lực kinh người dĩ nhiên không biết cưới ngựa, Đồng Cương thiếu chút nữa ngã xỉu tại chỗ, dưới sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là bỏ qua chiến mã, thuê một chiếc xe ngựa.

Đường Tiểu Đông đỏ bừng mặt cười gượng không ngớt, trước đây ngồi xe đều là xe máy, taxi, chưa bao giờ cưới qua ngựa, xem ra cần phải thích ứng với xã hội cũ này, rất nhiều thứ cần phải học.

...

Cửu phu nhân được sủng ái nhất của tướng gia họ Hoắc, tên Hàn Yên, nhà ở Lôi Châu.

Hoắc gia Lôi Châu vốn dòng dõi thư hương, chỉ là mấy năm gần đây gia đạo sa sút, may mà có tam tiểu thư gả cho tướng quốc đại nhân đương triều, Hoắc gia mới thịnh vượng một lần nữa.

Lý tướng gia là đại hồng nhân của hoàng đế Huyền Tông, trong triều một tay chèo đò, Cửu phu nhân sủng ái nhất của hắn về thăm quê, các quan lại tại châu phủ lần lượt tới tặng lễ, vuốt mông ngựa, cửa lớn Hoắc gia vẫn luôn ngựa xe như nước, náo nhiệt phi phàm.

Đồng Cương vừa mới dẫn theo Đường Tiểu Đông thẳng tiến Hoắc phủ, nha hoàn trong phủ nói Cửu phu nhân ở hoa viên phía sau, hai người tiến thẳng về phía hậu hoa viên.

Hoa viên có bốn đại hán diện mục âm trầm đứng canh gác, còn có một thiếu nữ mi thanh mục tú, bên trong mơ hồ truyền tới tiếng đàn êm ái.

- Đồng đại nhân.

Bốn đại hán hắc y nhân vừa mới nhìn thấy Đồng Cương, vội vàng khom mình hành lễ.

Đồng Cương xua xua tay, vẻ mặt tươi quay về phía thiếu nữ giải thích:

- Vị này là Đường tráng sĩ lúc đầu xuất thủ tương trợ, phiền phức Như Ý cô nương thông báo một chút.

19. Chương 19: Cửu Phu Nhân Tướng Gia Sủng Ái Nhất

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

- Chờ ở đây!

Như Ý liếc mắt nhìn Đường Tiểu Đông, vắn vẹo eo thon nhỏ, đón gió tiến sâu vào trong vườn.

Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má, tuy rằng tiểu nữ này mặc y phục nha hoàn, thể nhưng có vẻ rất có địa vị, ngay cả vị quan to tứ phẩm như Đồng đại nhân cũng có biểu tình lấy lòng, xem ra nàng là nha hoàn thiếp nhân của Cửu phu nhân rồi.

Rất nhanh Như Ý trở lại, quay về phía Đường Tiểu Đông nói:

- Mời Đường tráng sĩ theo Như Ý.

Đồng Cương nháy mắt mấy cái, ý bảo hắn mau mau tiến vào.

Như Ý giãy dụa vòng eo nhỏ bé, dẫn đường phía trước, Đường Tiểu Đông đi theo phía sau, thường thức tư thái động nhân đón gió của nàng.

Tiếng đàn tình tang không ngừng từ phía trước truyền tới, cho dù Đường Tiểu Đông dốt đặc cán mai đối với mấy thứ này, thể nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cỗ sầu bi tràn ngập toàn bộ hoa viên, ẩn chứa trong tiếng đàn.

Trong lương đình phía trước, sa trường đón gió lay động không ngừng, trong màn trướng tầng tầng, một thiếu nữ mặc bạc y đánh đàn, mái tóc tùy ý rối tung theo gió lay động, tám lưng kia nhìn qua yếu điệu động nhân, nhưng lại có một loại cảm giác tịch mịch, cô độc, bất lực không nói nên lời.

Đầu lông mày của Đường Tiểu Đông nhấc lên, nàng chính là Cửu phu nhân được sủng ái nhất của tướng gia? Gả vào tướng phủ, vinh hoa phú quý hưởng không hết, vì sao lại không vui?

Tai nghe được tiếng đàn gián đoạn, hắn phảng phất giống như nhìn thấy ban đêm vắng vẻ, một nữ tử ngửa mặt lên bầu trời đêm tịch mịch thở dài, tựa hồ than thở cho số phận của chính mình...

Tranh một tiếng vang lên, tiếng đàn đột nhiên đứt quãng.

Một tiếng thở dài yếu ớt khiến toàn thân Đường Tiểu Đông chấn động, thần khí khôi phục, yên lặng nhìn bóng lưng cô độc mà bất lực kia.

- Thiếp thân thất lễ, Đường tráng sĩ, mời ngồi...

Thanh âm thanh lệ êm tai giống như chim hoàng anh hót khiến trong lòng Đường Tiểu Đông vừa động, nhìn bốn phía, không biết Như Ý đã rời đi lúc nào, hần chậm rãi tiến vào trong lương đình, thấy dung nhan của Cửu phu nhân, hô hấp không khỏi kìm hãm, trong lúc nhất thời đã quên đi ngồi xuống.

Các đường viên tú lệ pháp phồng quả thực đã tập trung linh khí thiên địa dưỡng dục tạo thành, trên khuôn mặt không hề có một chút trang điểm son phấn thoát tục giống như hoa sen mới nở, giữa trán mang theo một tia sâu bi nhân nhật, càng tăng thêm vài phần động lòng người.

- Đường tráng sĩ, mời ngồi...

Cửu phu nhân ho nhẹ một tiếng, thần sắc má ngọc như thường, loại ánh mắt này của nam nhân, nàng đã nhìn thấy rất nhiều, tránh không được điều có tính tình hiện tại.

Đường Tiểu Đông tự biết chính mình thất thố, ho khan vài tiếng:

- Đường mỗ nhất thời bị dung nhan tuyệt thế của phu nhân chấn động, có chút thất thố, thỉnh phu nhân chớ trách...

Cửu phu nhân ngẩn ngơ, má ngọc ửng đỏ, làn thu ba tập trung vào Đường Tiểu Đông.

Tất cả nam nhân nhìn thấy nàng, hai con mắt đều lấp lánh quang mang nóng cháy, đều là dục vọng tham lam trần trụi, đám văn nhân mặc khách tự cho là tao nhã cũng không ngoại lệ, sẽ kinh diễm, sẽ tràn ngập thần tình thương tiếc của đại nam nhân.

Người nam nhân đã từng xuất thủ tương trợ nàng trước mắt cũng như vậy, dung mạo tục tũn, tựa hồ không hề có chỗ nào đặc biệt, chỉ là ngôn ngữ trực tiếp như vậy, đây là người đầu tiên.

Những nam nhân trước kia hoặc thỉnh thoảng len lén liếc nhìn nàng, hoặc khoe khoang tài hoa, tán thán chính mình xinh đẹp tựa thiên tiên, hoàn toàn là bộ dáng quyến rũ lấy lòng, khiến nàng vô cùng phiền chán.

Nghĩ tới tuy rằng chính mình gả vào tướng phủ, được tướng gia sủng ái, mặt ngoài phong cảnh vô hạn, thế nhưng ai có thể lý giải được tịch mịch mà bất đắc dĩ của chính mình đây?

Trong lòng nhất thời cảm khái nghìn vạn, không khỏi thở dài một tiếng.

Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má, thần nhiên nói:

- Nhân sinh mười có tám chín không được như ý...

Toàn thân Cửu phu nhân run lên, làn thu ba một lần nữa chăm chú nhìn vào hắn.

Đường Tiểu Đông nghênh đón ánh mắt của nàng, ha ha cười nói:

- Đường mỗ là một người thô kệch, âm nhạc thì từ một chút cũng không thông, nếu như có người bàn chuyện đánh đàn các loại với ta, cũng không khác biệt nhiều so với đàn gảy tai trâu.

Cửu phu nhân che miệng cười khẽ, nào có người tự làm thấp chính mình như vậy? Mà nói rất thô tục, cũng rất trực tiếp.

Đường Tiểu Đông thấp giọng nói:

- Tuy rằng Đường mỗ không hiểu âm nhạc, thế nhưng vẫn cảm giác được tiếng đàn của phu nhân có rất nhiều ưu sâu, bất đắc dĩ, tịch mịch...

Toàn thân Cửu phu nhân run lên, yếu ớt thở dài một tiếng, cúi đầu không nói, má ngọc tái nhợt, đôi mắt xinh đẹp ẩn hiện nước mắt, sâu ý giữa trán càng thêm đậm, càng khiến người khác thương tiếc.

Loại biểu tình bất lực u buồn của nàng để trong lòng Đường Tiểu Đông vô cùng đau xót, không khỏi phát ra một tiếng thở dài.

Cửu phu nhân ngẩn ra, thấp giọng hỏi nói:

- Vì sao Đường tráng sĩ thở dài?

Đường Tiểu Đông vội ho một tiếng, ôn nhu nói:

- Ai cũng có chuyện không được như ý, nếu như suốt ngày phiền não quần thân, vậy chẳng phải sống quá mức thống khổ, quá không có ý tứ rồi...

Tiếng thở dài của hắn thực sự xuất phát từ đáy lòng, cảm thán một kiếp hoa như vậy lại cắm trên bãi phân trâu, thực khiến người khác đau buồn.

Toàn thân Cửu phu nhân run lên, làn thu ba một lần nữa tập trung lên người Đường Tiểu Đông.

Một người có vẻ bề ngoài rất tục tũn, không hề có một chút khí phách của nhân vật giang hồ, nhìn qua rất bình thường, trong giọng nói mang theo vài phần thô tục phổ phàm, lại khiến nàng có cảm giác kỳ quái.

Trầm mặc một lúc lâu, nàng thấp giọng nói:

- Cảm tạ Đường tráng sĩ.

Đường Tiểu Đông mỉm cười, học ngữ khí người gian hồ:

- Chỉ là việc nhỏ, hà tất phải nói lời cảm ơn, Cửu phu nhân không cần khách khí, huống chi tại hạ đã nhận ba trăm lượng bạc của Cửu phu nhân.

Mây liễu của Cửu phu nhân hơi nhíu, nguyên lai là hạng người tham tài, chút tình cảm tốt trong lòng đối với Đường Tiểu Đông lập tức tiêu biến.

Đường Tiểu Đông thấy khuôn mặt của nàng đột nhiên chuyển biến, hiện ra vẻ không đồng ý, trong lòng thầm kêu không ổn, hai tay xoa xoa hai gò má, cực lực hồi tưởng lại lời nói của chính mình.

Trong lòng khẽ động, chẳng lẽ là câu nói ba trăm lượng bạc kia, để nàng coi chính mình trở thành kẻ tham tài?

Kháo, thiên hạ nào có người nào không tham tài? Cười nghèo không cười giàu, mặc kệ là xã hội cũ hay xã hội mới, không có tiền thì ăn cái lông?

- Nhìn mọi người trên đường cái, bọn họ bận rộn mỗi ngày rốt cuộc là vì cái gì? Không liều mạng kiếm tiền, bọn họ sống như thế nào? Làm sao nuôi nấng được một già một trẻ?

20. Chương 20: Lễ Vật Thần Bí

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Ta tự nhận không phải là chính nhân quân tử gì gì đó, lại càng không phải là thánh hiền không nhận nhang khói của nhân gian, ta chỉ là một người bình thường như bao người, cũng có thất tình lục dục như người khác. Không sai, ta tham tài, thế nhưng ta chỉ lấy một câu, quang minh chính đại!

Một loạt lời nói thốt ra từ trong miệng của Đường Tiểu Đông, thanh âm hơi lớn, mang theo vẻ hờn dỗi và bất mãn rất rõ ràng, hắn không biết vì sao chính mình chú ý cái nhìn của Cửu phu nhân như vậy, cảm giác được chính mình thất thố, thấp giọng nói:

- Xin lỗi...

Tựa hồ Cửu phu nhân bị một loạt lời nói của hắn chấn động, khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt, một lúc sau mới yếu ớt thở dài một tiếng:

- Xin lỗi...

Mặt hồ mùa thu tưởng chừng sẽ không có một chút sóng tựa hồ tạo nên một tia rung động, hần... Dĩ nhiên có thể xem thấu được ý nghĩa trong lòng của ta?

Nghĩ trước kia không phải chính mình vì tham tiền mới ủy thân gả vào tướng phủ, làm tiểu thiếp phòng thứ chín của tướng gia hay sao? Lúc đó chính mình không phải là hạng người tham tiền sao? Còn có tư cách nào trách người khác?

Tuy rằng lời nói của hần rất thô tục, thế nhưng có thể nói ra lời như vậy, đích xác quang minh chính đại hơn nhiều so với đám tiểu nhân ngụy quân tử, nói rõ tính tình của hần ngay thẳng, là một quân tử vô tư rộng rãi.

Trái tim của nàng đột nhiên không hiểu vì sao nhảy lên điên cuồng, hần... Vì sao có thể rõ ràng suy nghĩ của chính mình như vậy?

Trong phòng vắng vẻ, bầu không khí có chút nặng nề áp lực.

Đường Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này thái dương hạ xuống phía tây, đám mây trên cao bị mặt trời chiếu rọi đẹp mỹ lệ vô cùng.

Thời gian không còn sớm nữa rồi, cần phải về,

Hần cắn răng một cái, từ trong lòng lấy ra chiếc hộp gấm đựng bộ nội y gợi cảm, nhẹ nhàng đặt lên trên chiếc bàn bằng đá.

Mây liễu của Cửu phu nhân nhíu lại, mấy ngày qua, không ít quan viên đều mang theo rất nhiều hậu lễ tới đây, muốn vượt mông ngựa, những lễ vật này đơn giản là vàng bạc châu báu, đồ cổ tranh chữ các loại, cuộc nói chuyện vừa rồi để nàng cảm giác Đường Tiểu Đông không giống người bình thường, lại không hề nghĩ rằng hần vẫn không thể thoát được vòng thế tục.

Trong lòng thở dài một tiếng, nàng vươn tay, muốn nhìn một chút rốt cuộc bên trong hộp gấm là cái gì, nếu như đoán không sai mà nói, bên trong hần là các loại châu báu đồ cổ giá trị xa xỉ nào đó.

Nhưng bàn tay ngọc còn chưa chạm tới hộp gấm, bàn tay to của Đường Tiểu Đông đột nhiên đưa ra, đặt trên hộp gấm. Cửu phu nhân hô thấp một tiếng, có chút hoảng hốt rút tay lại.

- Người...

Nàng oán trách trừng mắt nhìn Đường Tiểu Đông, thấy biểu tình trên mặt hần rất nghiêm túc, không khỏi ngẩn ra.

Đường Tiểu Đông nhìn nàng, tuy rằng tiếng nói rất mềm nhẹ, thế nhưng lại có một loại nghiêm túc không nói nên lời, thậm chí còn tạo thành uy áp vô hình khiến người khác không thể không nghe theo.

- Chờ sau khi ta đi hãy mở!

Nghênh đón ánh mắt không mang theo một chút tà ác nào của người trước mắt, Cửu phu nhân không tự chủ được gật đầu.

Lẽ nào chính mình đã đoán sai?

Trong lòng nàng có chút mê man, cũng bắt đầu có chút hiếu kỳ.

- Đầu tiên phải thanh minh, phần lễ vật này không đáng tiền, nhưng lại là độc nhất vô nhị, ta tặng phu nhân là bởi vì... Bởi vì...

Mây liễu của Cửu phu nhân nhăn lại một lần nữa, sao có thể nói ấp a ấp úng như vậy? Không hề tương xứng với bề ngoài tục tũn của hần nha.

Thấy ánh mắt của hần dừng lại trên bàn tay ngọc của chính mình, má ngọc của nàng có chút ửng hồng, bàn tay xinh đẹp bất giác thu vào trong ống tay áo rộng rãi. Trái tim nhảy lên.

Lẽ nào... Lẽ nào hần cũng giống như người kia, có ham mê không tốt tại phương diện kia?

Đường Tiểu Đông nuốt một ngụm nước bọt, ho nhẹ một tiếng, nhàn nhạt nói:

- Vạn vật thế gian, có xấu cũng có đẹp, người cũng có phân chia xấu đẹp, hơn nữa, nhân loại xuất phát từ bản năng, đều thích vật mỹ lệ mà bài xích thứ xấu xí.

Cửu phu nhân gật đầu tán thành, chấp nhận thật sâu, so sánh rõ ràng nhất là bướm bướm và con giun, mọi người khẳng định sẽ thích bướm bướm xinh đẹp, đồng thời cảm thấy buồn nôn đối với con giun.

Nàng không rõ vì sao Đường Tiểu Đông lại nói những lời này, đôi con mắt xinh đẹp chăm chú vào người hắn, lẳng lặng chờ đợi, tâm tình phẳng lặng có chút rung động.

- Cái đẹp của một người, không tách rời khỏi vẻ bề ngoài và nội tâm, cái đẹp nội tại cũng chia thành trong và ngoài, trong nha, tự nhiên chỉ tâm linh...

Cửu phu nhân liếc mắt nhìn hắn, tâm tình từng đợt rung động, đây là dạng nam nhân như thế nào đây?

Bề ngoài tục tũn khiến hắn nhìn như thô tục, nhưng lại có thể nói ra những người rất kinh người, kiến giải đặc biệt, kẻ khác khiếp sợ nha.

Hắn... Là một nam nhân không giống bình thường.

Cửu phu nhân tinh tế đánh giá Đường Tiểu Đông, tựa hồ cảm giác được trên người hắn có rất nhiều thần bí khiến nàng không đoán ra được, lòng hiếu kỳ rất tự nhiên bị kích thích.

- Cái đẹp ngoại tại kết hợp với hai loại đẹp nội tại, như vậy, con người mới tiếp cận hoàn mỹ, phu nhân có minh bạch?

Mi tâm Cửu phu nhân nhấc lên, má ngọc càng hồng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

Nàng minh bạch Đường Tiểu Đông nói đông chỉ tay, những lời này kỳ thực là tán thưởng chính mình mỹ lệ, nếu như phối với vật bên trong hộp gấm, vậy càng thêm hoàn mỹ.

Nếu như không phải biểu tình trên mặt hắn rất nghiêm túc và chăm chú, những lời như thế này tuyệt đối khiến người khác cảm thấy lỗ mãng, cho nên hắn mới không để mở ra, trong lòng rất hiếu kỳ rốt cuộc vật trong hộp gấm là lễ vật thần bí gì?

- Phu nhân không chỉ có nghiêng nước nghiêng thành, càng có một đôi bàn tay xinh đẹp độc nhất vô nhị, nếu như phối với lễ vật trong hộp gấm, tuyệt đối... Tuyệt đối vượt qua đệ nhất mỹ nữ Đại Đường Dương Quý Phi!

Cửu phu nhân tràn đầy mây đỏ trên má trắng mác nhìn hắn, thần thái cực kỳ xấu hổ, động nhân cực kỳ. Lời nói của Đường Tiểu Đông mang theo vài phần ngả ngớn, nhưng biểu tình trên mặt lại nghiêm túc, chân thành tha thiết, cho nên không có ý trách tội hắn.

Sủng phi Dương Ngọc Hoàn của Đường Huyền Tông xinh đẹp tuyệt luân, được công nhận là đệ nhất mỹ nữ của Đại Đường, nếu như nàng tự cho mình là đệ nhị, có ai dám xưng đệ nhất?

Biết rõ Đường Tiểu Đông đang vuốt mông ngựa, nhưng trong lòng nàng vẫn rất ngọt ngào, càng thêm hiếu kỳ đối với lễ vật bên trong hộp gấm.

Đường Tiểu Đông ho nhẹ một tiếng, biểu tình trên mặt vô cùng nghiêm túc nói:

- Ta đưa phu nhân kiện lễ vật này, tuyệt đối không có bất cứ ý đồ nào, nếu như sau khi phu nhân nhìn xong không thích, có thể ném hoặc đốt, xin đừng trách tội tại hạ...

21. Chương 21: Kịch Độc

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Nhìn theo hai hài đồng rời đi, Đường Tiểu Đông thở dài, cũng tiến vào Di Tình Viện.

Cửa lớn vừa mới đóng lại, rất nhanh đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa âm âm.

Hai hộ viện trông cửa mở cửa lớn, thấy bên ngoài có hai đứa nhóc ăn xin, không khỏi giận dữ, quát:

- Muốn chết à? Cút!

Đường Tiểu Đông đang đi trên thanh lâu ngẩn ra, bước tới cửa lớn, nhìn hai tiểu hài tử, ôn nhu nói:

- Thế nào? Trời sắp tối rồi, sao các người còn chưa về nhà?

Hai hài tử đồng thời quỳ xuống, khóc lóc nói:

- Người tốt bụng, xin cứu phụ mẫu của chúng ta, van xin ngài...

- Đường gia...

Một gã hộ vệ trông cửa vừa mới xen miệng, liền bị Đường Tiểu Đông xua tay ngăn lại.

Mặc dù trên mặt hai hài đồng tràn đầy ô uế, nhưng tràn ngập ưu thương, thống khổ, trông mong, khẩn cầu, biểu tình này không thể giả vờ như vậy.

Sờ sờ khẩu súng lục trong ống tay áo rộng thùng thình, Đường Tiểu Đông gật đầu.

Hai hài đồng vui quá thành khóc nhảy lên từ mặt đất, kéo theo hần vôi vãi ra ngoài, một hộ viện trông cửa vôi vãi đuổi theo.

Theo hai hài đồng đi tới một gian thảo phòng rách nát, vừa mới đẩy cửa ra, một cỗ mùi vị tanh tưởi khiến mọi người buồn nôn đập thẳng vào mặt.

Lúc này sắc trời đã tối, một hai đồng trong hai người đốt đèn, nương theo tia sáng âm u, có thể nhìn thấy trên cái giường rách nát giữa phòng có hai người một nam một nữ đang nằm, cỗ mùi vị tanh tưởi khiến người khác buồn nôn phát ra từ trên người bọn họ.

- Đại ca ca tốt bụng, xin hãy cứu phụ mẫu chúng ta...

Hài đồng tuổi còn nhỏ khóc lóc lại muốn quỳ xuống, Đường Tiểu Đông vội vàng kéo lại hần, ngăn cản hần quỳ xuống, để gã hộ viện chạy theo đi gọi đại phu tới.

Sau khi đại phu khám bệnh xong, lắc lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Kịch độc công tâm, lão hủ vô năng.

Hai hài tử khóc tới thiên hôn địa ám, Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má, trong lòng khê động, lại để hộ viện chạy trở về gọi Lôi Mị tới đây.

Lôi đại tiểu thư bịt mũi tiến vào trong nhà, bắt mạch cho hai bệnh nhân, phân biệt cho bọn họ nuốt mấy viên đan dược, lập tức chạy trốn chết ra ngoài, thở dốc từng ngụm từng ngụm.

- Thế nào? Có thể cứu chữa được sao?

Đường Tiểu Đông và hai hài đồng tựa hồ trăm miệng một lời hỏi.

Lôi Mị thở dốc hồi lâu, trắng mắt liếc nhìn Đường Tiểu Đông, lúc này mới nói:

- Độc trùng phải chính là ngũ bộ đoạn hồn sa của Thực trung Đường Môn, may mà ta tới kịp thời gian, vừa vặn ta cũng có giải được, không thì...

Mọi người đồng thời thở phào nhẹ nhõm, hai hài đồng quỳ xuống dập đầu liên tục:

- Cảm tạ tỷ tỷ, cảm tạ tỷ tỷ.

Đường Tiểu Đông xoa xoa hai gò má cười khổ không ngớt, biểu tình của Lôi Mị sao hần lại không rõ, ý tứ là nói chính mình chung quy thuộc Thực trung Đường Môn, cho dù lão nương của hần không dạy cho hần võ công, nhưng dùng độc, giải được phải dạy mới đúng? Đây chính là pháp bảo chế địch cứu mạng của đệ tử Đường Môn.

Nàng lại không hề biết được Đường A Ngưu chân chính đã chết rồi, bản thân bắt quá là mượn xác hoàn hồn mà thôi, thấy nàng vẫn cho rằng chính mình là người Thục trung Đường Môn, chẳng lẽ lão nương của hần thực sự là người của Thục trung Đường Môn sao?

Hai người trúng độc phục dụng giải được của Lôi Mị, vẻ xám xịt giữa lông mày đã tiêu tán, nhưng khí sắc cực kém, đồng thời trong người có nội thương không nhẹ, cần phải điều dưỡng một thời gian mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Bốn phía của gian thảo phòng này rất thông gió, vốn không thể ở được, hơn nữa có bệnh nhân cần chiếu cố, Đường Tiểu Đông thẳng thẩn thuê hai chiếc xe trâu, kể cả hai tiểu hài tử, đều dẫn tới Di Tình Viện.

Hần chỉ biết hai tiểu hài tử này, ca ca gọi Thạch Lỗi, năm nay chín tuổi, muội muội gọi Thạch Tiểu Tuệ, tuổi còn nhỏ đã trở thành bộ dáng tiểu mỹ nhân bại hoại, để tránh phiền phức không tất yếu, bình thường đều mặc nam trang. Phụ thân bọn họ gọi là Thạch Sùng Vũ, mẫu thân gọi Ngã Cổ Lệ, nhà ở tận tái ngoại xa xôi, bởi vì đắc tội một người nên chạy trốn chết tới Trung thổ.

Một nhà Thạch thị vì sao lại kết hạ thù hận với Thục trung Đường Môn, hần không biết, chỉ chờ phu phụ Thạch Sùng Vũ tỉnh lại hỏi cẩn thận.

Từ trong miệng Lôi Mị, hần lý giải được ngũ bộ đoạn hồn sa của Đường Môn phi thường lợi hại, nếu như không có giải được, không ai cứu được. Nguyên nhân phu phụ Thạch Sùng Vũ trúng độc nhiều ngày vẫn kéo dài được hơi tàn hoàn toàn là vì có nội công vô cùng thâm hậu áp chế kịch độc không chạy vào trong tim, nếu như chậm một đoạn thời gian ngắn, cho dù có tiên đan thần dược cũng không được việc.

Đường Tiểu Đông an bài một nhà bốn miệng Thạch thị tại Di Tình Viện, cũng để hạ nhân đốc lòng chăm sóc hai phu phụ, còn hai tiểu hài tử coi như đệ đệ muội muội ruột.

Thoảng cái tăng thêm không ít miệng ăn, để Kha Vân Tiên đã sớm lật cả tiền vốn quan tài chuẩn bị cho tương lai đập vào tiếc muốn chết, chỉ là nàng hiện tại đã hoàn toàn rơi vào bế tắc, đối với Đường Tiểu Đông nói gì nghe nấy, coi như là không muốn thì cũng chỉ cần rằng chống đỡ.

Nàng có chút hiếu kỳ và nghi hoặc, Đường Tiểu Đông và một nhà Thạch thị vốn không quen không biết, nhưng lại cố sức chiêu cố một nhà già trẻ bọn họ như vậy, trong đó nhất định có mục đích nào đó.

Kỳ thực, mục đích của Đường Tiểu Đông rất đơn giản, thâm muốn lung lạc phu phụ Thạch Sùng Vũ, để hai người bọn họ có thể gia nhập vào đội quân dưới trướng của hần.

Hần nghe Lôi Mị nói nội công của phu phụ Thạch Sùng Vũ rất cao thâm, nhất định là cao thủ võ học, hần một lòng muốn sáng tạo một đế quốc thương nghiệp khổng lồ tại Đại Đường, cao thủ hộ vệ khẳng định không thể thiếu, lung lạc phu phụ Thạch Sùng Vũ chỉ là bắt đầu, sau này sẽ lung lạc thu mua thêm nhiều hộ vệ cao thủ trung tâm như một.

Hiện nay chưa có tiền, chỉ có thể dùng chân tình để dẫn động phu phụ Thạch Sùng Vũ, hần đổ Thạch Sùng Vũ là hần tử tâm huyết trọng tình trọng nghĩa, thi ân tất báo, sau khi bình phục sẽ lưu lại trợ giúp hần hoàn thành đại nghiệp.

Nhưng hiện tại hần rất nghèo, lại không có thể lực gì, có thể lưu lại phu phụ Thạch Sùng Vũ hay không, quả thực hần không có bao nhiêu lòng tin, vì vậy, hần chỉ có thể tìm cách trên người hai tiểu hài tử kia.

Khoảng cách tới lúc Di Tình Viện khai trương còn có hai ngày, tất cả mọi người khẩn trương hoàn thành công việc, Đường Tiểu Đông bận bù đầu bù cổ cũng mang theo hai huynh muội Thạch gia dạo phố.

Quần áo trên người hai huynh muội đã được thay mới, nhìn đông nhìn tây trên con đường cái chật chội, nhìn rất nhiều món ăn thơm phức, hưng phấn phi thường. Sự phồn hoa của Trung hồ khiến hai người hoa cả mắt, sợ hãi than thở không ngớt, trong tay hai người ôm không ít đồ chơi tân kỳ, còn có một bao đồ ăn vặt không nhỏ.

22. Chương 22: Khai Trương Đại Cát

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Thạch Lỗi lớn lên lông mày rậm mắt to, thân thể cường tráng như trâu nghé, hoàn toàn kế thừa tính tình cởi mở hào phóng của dân du mục tái ngoạ. Thạch Tiểu Tuệ thì hoàn toàn ngược lại, kế thừa vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của mẫu thân, là một tiểu la ly.

Mục đích của Đường Tiểu Đông rất đơn giản, để huynh muội Thạch gia chơi tới vui vẻ hài lòng, khiến ấn tượng về nơi phồn hoa này in sâu trong lòng cả hai, lưu được tâm hai người cũng có thể lưu được phu phụ Thạch Sùng Vũ.

Lôi Mị cùng ba người dạo phố cũng hăng hái bưng bưng, trong tay cầm mấy bao đồ ăn vặt, cùng ba người cười cười nói nói. Đường Tiểu Đông lại cảm giác có chút không ý tứ, bạc trên người hắn vốn không có nhiều, còn lại đều là do Kha Vân Tiên đưa, cho quần áo mới và đồ chơi cho hai tiểu hài tử đã cạn túi, hiện tại trả tiền đều là Lôi Mị, thậm chí than thở, người nghèo khí đoản, tạm thời phải làm mặt trắng nhỏ rồi.

Không có tiền thực sự rất không tốt a, hắn càng thêm hạ quyết tâm, muốn sáng tạo một đế quốc thương nghiệp khổng lồ, xưa nay chưa từng có, trở thành cự phú đệ nhất Đại Đường.

Sau trở ăn no nê tại Túy Tiên Lâu, được Kha Vân Tiên vui vẻ ra mặt báo tin vui, đã hoàn toàn bán sạch hai trăm vé vào cửa, mỗi vé bán ba lượng bạc, chỉ là vé vào cửa đã bán được 600 lượng bạc, muốn không cười cũng khó.

Bản ý của Đường Tiểu Đông là để khách nhân ra vào tùy ý, thấy vui thì ném mấy đồng bạc lớn lên trên sân khấu, chỉ là lo lắng mới khai trương, khách nhân chen chúc tiến vào sẽ khiến Di Tình Lâu chật chội, vì vậy tạm thời phải có vé vào cửa mới được, lại không nghĩ rằng, bán được rất nhanh, điểm này có chút ngoài dự liệu của hắn.

Rốt cục ngày khai trương Di Tình Viện cũng tới, từ sáng sớm rất nhiều khách nhân đã chen chúc tại cửa lớn, vừa mới khai chương mà người vào đã đông đúc như sóng triều, người người cầm theo tấm vé để tìm chỗ ngồi, nào là rượu ngon, điểm tâm, hoa quả, nước trà, hạt dưa được mang ra, chờ tới giờ đẹp bắt đầu.

Mọi thứ ở nơi này đều phải trả tiền, thoảng một cái bán đi không ít hàng, lại có thể kiếm về một số tiền kha khá, Kha Vân Tiên mừng rỡ cười toe toét, mặt mày hớn hở chào đón khách nhân, các cô nương đều có mạng che mặt, ăn mặc toàn là những đồ mà nam nhân Đại Đường trước đây chưa từng thấy bao giờ đó là các kiểu váy ngắn, đồng thời đi lại như con thoi rất bận rộn, các loại rượu ngon và điểm tâm cũng không ngừng được mang lên.

Các cô nương với thân thể trắng như tuyết dùng hai khối nhỏ che lấy bộ ngực, lộ ra cái eo nhỏ mỹ lệ mê người cùng với cái rốn xinh xinh tròn tròn mơn mơn, mê người. Bờ mông cũng chỉ dùng một mảnh tơ tằm bao bọc lại, một đôi chân ngọc thon dài khiến người khác thêm nhỏ rãi, quả là một trang phục kinh hãi thể tục, làm cho mọi người ngồi đó máu mũi liên tục phun thẳng, mắt mở trừng trừng lên như rách cả mí mắt, vô số những âm thanh hò reo tán thưởng.

Những việc này chỉ có đại gia có tiền mới dám làm, có thể họ là quan, có thể họ là đại thương nhân, có một ít là văn nhân mặc khách, tất cả đều bị những cô nương với trang phục kinh hãi thể tục kia làm cho lòng dạ ngứa ngáy bồn chồn, nhưng vì ngại mình có thân phận nên chỉ dám trừng mắt nhìn chứ không dám làm bậy.

Di Tình Viện bỗng nhiên ừ ừ đóng cửa, màn che được bỏ xuống, bên trong tức thời trở nên tối om, mọi người nhất thời kinh ngạc, thì thấy đèn lồng được mang ra từ bốn phía.

- Làm cái quỷ gì thế này? Không khí thật âm u?

Khách nhân ở dưới có người sinh lòng bất mãn kêu lớn, thì lập tức nhận được sự hưởng ứng của những khách nhân khác, cả đại sảnh đều hò hét, ngửi khí bất bình.

Một âm thanh trong trẻo đột ngột vang lên, gần như làm tắt lịm đi những tiếng la hét điên cuồng của khách nhân, toàn bộ những hành động hùng hổ vừa nay lắng xuống không khí trong phòng yên tĩnh hẳn.

Không gian rộng rãi ở trên sân khấu đột nhiên xuất hiện một vài cái cột đủ màu sắc được kết bằng tơ lụa, tơ lụa theo cái cột được xoay tròn, màn đỏ trên sân khấu được đóng mở, một “em xinh tươi” thấp thoáng xuất hiện trên sân khấu.

Thân thể trắng ngần, phía trên chỉ khoác một tấm sa mỏng gần như trong suốt, hai mảnh lụa không thể nhỏ hơn được nữa chỉ che được hai nhũ hồng, để lộ ra vòng eo nhỏ nhắn mịn màng, nửa kiêu đồn cũng chỉ được che bởi tấm lụa ngắn đến mức không thể ngắn hơn, để lộ ra một đôi chân ngọc ngà trắng trẻo.

Nữ nhân ở trên sân khấu chỉ lấy một tấm vải đen che đi toàn bộ khuôn mặt, nhìn không rõ dung nhan, tiếp theo là một loại âm nhạc điên cuồng phát ra, các nàng cũng theo đó mà điên cuồng múa may, làm đủ loại tiêu hồn động phách.

Vòng eo “cô em xinh đẹp” như con rắn uốn éo, ánh sáng âm u làm nổi bật lên nước da sáng ngời của cơ thể, làm cho những khách nhân đến đây đều hoa hết cả mắt, toàn bộ sảnh đường ngập tràn trong tiếng nhạc điên cuồng kia, mọi người nhín thở mắt cứ dán lên sân khấu.

Một tiếng hô lớn vọng ra, trên sân khấu các mỹ nhân đang múa những điệu múa bốc lửa từ từ cởi bỏ những tấm lụa mỏng ở trên cơ thể, mỗi người mỗi cách, tấm lụa mỏng như bướm bướm bay xuống dưới khán đài, lập tức có nhiều người đứng lên tranh đoạt.

Vụ cướp giạt những kiện vải còn chưa dứt, trên vũ đài những “cô em xinh đẹp” mỗi người mỗi kiểu tay che đi hai khối núi, ở dưới mọi người nín thở trợn mắt quan sát, tim đập nhanh hơn, tròng mắt sắp sửa như rơi ra nhưng cuối cùng lại chừng hững.

-Ai...

Vốn tưởng có thể thấy cảnh phong xuân vô hạn thì các khách nhân lại thất vọng thở dài, tấm vải nhỏ đã được tháo ra, nhưng bên trong vẫn còn một tầng che phủ... Ai...

Trên vũ đài các “cô em nhỏ” cầm góc những tấm lụa che lấy đôi núi mà làm bao người mê đắm kia cùng với những kiểu váy ngắn che chở kiêu đồn nhất loạt cởi ra, những việc làm này làm các đại gia ngứa ngáy không yên, nhưng trò kích thích như vậy họ mới thưởng thức lần đầu, lại có tiếng nhạc điên cuồng thúc dục, đám người bị dục hỏa công tâm mặt mũi phừng phừng, tim đập nhanh hơn, hơi thở dồn dập.

Những người đến tham dự màn “nghệ thuật này”, không ai là không đầu vầng mắt hoa họ không ngừng tung từng nắm bạc lên khán đài, mới đầu chỉ là một ít người sau dần là hằng hà sa số những thỏi bạc được ném lên, trong một lúc mà tiền bạc bay tới tới lách cách rơi xuống khán đài như mưa rào...

23. Chương 24: Ghen Tuông Đầy Trời

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đứng ở trong góc phòng Kha Vân Tiêu lấy tay che lại cái miệng nhỏ nhắn tiếng cười từng đợt từng đợt không dứt, mấy người dẫn đầu đem bạc vãi ra trên khán đài đều là người của Đường Tiểu Đông an bài, những việc làm này đều làm cho các đại gia đến xem “nghệ thuật” cảm thấy tâm trạng mình rất tốt, có thể phô bày sự giàu sang, tự nhiên là không muốn bại dưới tay kẻ khác, nhưng mỗi thỏi bạc trắng là năm sáu lượng bạc, nếu chỉ đếm sơ qua, cũng là một đồng tiền lớn, một mỏ vàng trên sân khấu.

Ánh mắt bắt đầu chú ý đến một nữ nhân cách mọi người không xa, người trước người sau đều nháy mắt mấy cái, nhếch miệng cười, giơ ngón tay cái lên.

Nữ nhân kia chính là Cửu phu nhân!

Trong lòng Đường Tiểu Đông không khỏi một tia kinh hoàng, thân thể bất an.

Không chỉ có ánh mắt của Cửu phu nhân, mà tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người hắn, tâm trạng rất khác nhau.

Y, còn một ánh mắt nữ nhân nữa hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi.

Kha Vân Tiên chen lấn đến bên cạnh hắn thập giọng nói một câu:

- Này, cái người mặc áo đỏ sắc sỡ kia chính là lão bản của Túy Hoa Các tên là La Mạn, hừ dù có cải trang đến thế nào cũng không thể qua mắt được bản cô nương ta.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, lão bản Túy Hoa Các trực tiếp tới đây tìm hiểu xem ra tình báo thương nghiệp ở chỗ này thật quá lộ liễu, Đường Tiểu Đông căn bản không có hứng thú, ánh mắt chầm chầm nhìn vào một nữ nhân mặc đồ đỏ kia.

- Kỳ quái, nữ tử mặc quần áo đỏ kia trong thật là quen mắt, dường như là ta đã thấy ở đâu rồi đó...

Lôi Mị ở một bên hừ nhẹ một tiếng:

- Có gì kỳ quái đâu, nàng không phải là Thư Tiệp sao?

Thư Tiệp? Nữ giả nam trang.

Đường Tiểu Đông vô cùng hứng thú, thuận miệng nói:

- Nàng ta đang làm gì?

Lôi Mị đóng đưa cái miệng nhỏ nhắn:

- Nàng nha, là đệ tử Bách Liễu sư thái của Cửu Hoa phái, võ công không tốt lắm, nhưng mà gây chuyện thị phi thì giỏi nhất thiên hạ.

Nghĩ tới nhân vật nữ giả trang nam đi đùa giỡn tiểu thiếp người khác, Đường Tiểu Đông thiếu chút nữa là cười ra thành tiếng, tiểu nữ này đích thực là một kẻ tai tinh.

- Nàng làm như thế nào mà tới đây?

- Nhà nàng ở ngay Lôi Châu, cha nàng là đại lão bản của tiệm vải vóc lớn nhất Lôi Châu, a, người hỏi thăm nàng để làm gì?

Lôi Mị hai mắt nhăn lại, đôi mắt xinh đẹp chăm chăm nhìn hắn.

- Không có gì, không có gì...

Đường Tiểu Đông nghe được những lời như thế hai mắt sáng lên, hay tay xoa vào hai gò má, trong lòng tính toán làm sao mà tiếp cận Thư Tiệp.

- Trong lòng ngươi có cái quái quỷ gì?

Lôi Mị càng nhăn nhó hơn.

- Ài...

Đường Tiểu Đông vội ho một tiếng:

- Di Tình Viện hôm nay khai trương thành công, kế tiếp, ta nghĩ đến việc tiến công vào ngành thời trang...

Đầu năm nay, nội y của nữ nhân chỉ là cái yếm đào, tuy rằng có khác so với tưởng tượng, nhưng thời hiện đại có nhiều kiểu nội y gọi cảm cho nữ nhân, hẳn chính là từ loại cảm hứng này sẽ làm điên đảo giới nữ trẻ tuổi của Đại Đường.

Lôi Mị nhăn ra, vẻ mặt không thể giải thích được nhìn vào hắn, vốn tưởng là hắn chỉ giúp Kha Vân Tiên chấn hưng Di Tình Viện, chuyện này là chuyện nhất thời khi mới bước chân vào giang hồ, thích du lịch tứ phương, không ngờ rằng hắn lại lấy việc buôn bán làm trọng.

Một bên là Kha Vân Tiên thăm thì trong lòng, may mắn cho mình khi có lựa chọn chính xác, song song với đó cũng không khỏi khẩn trương, làm sao để giữ chân được Đường Tiểu Đông này a,.

Đường Tiểu Đông đang suy nghĩ bước phát triển tiếp theo như thế nào, cảm giác Lôi Mị dùng khuỷu tay đánh vào sau lưng, ngăn đầu lên, không khỏi ngẩn ra.

Cửu phu nhân, Thư Tiếp, còn có lão bản của Túy Hoa Các là La Mạn, ba nữ nhân này tự hồ cùng đứng dậy, theo hướng của hắn đi tới.

Lôi Mị khoanh tay, tựa hồ muốn xem đại náo nhiệt, trong mắt Kha Vân Tiên tràn ngập tia địch ý, cảnh giác nhìn chằm chằm La Mạn.

Túy Hoa Các ở trong thành Lôi Châu là thanh lâu lớn nhất, toàn bộ các đại cô nương xinh đẹp đều tập trung ở đây, ngay cả Kha Vân Tiên trước đây cũng có thời gian khốn khó, phải bán lại cho La Mạn những cô nương đầu bảng của mình để lấy tiền sống qua ngày, trong lòng nàng làm sao không khẩn trương cho được.

- Di Tình Viên lại thêm một lần khai trương, sinh ý thật là lớn, muối muối thật là có bản lĩnh nha.

La Mạn dẫn đầu đi tới đôi mắt lúng liếng, nụ cười kiêu mị, đảo qua Lôi Mị một lượt cuối cùng dừng lại ở Đường Tiểu Đông.

- Vị hân là Đường công tử, người đã làm hồi sinh Di Tình Viên? Thiếp thân vô cùng bội phục.

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi.

Ánh mắt của hắn chằm chằm nhìn về phía Cửu phu nhân, nét tươi cười trên mặt càng đậm.

Trong lòng cửu phu nhân nổi lên một tia kinh hoàng, cảm giác như là có lửa ở hai gò má, may mà đã có che mạng đen, lại không ai nhìn thấy, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Đường Tiểu Đông, cuối cùng dừng lại ở một chỗ xa xa không lại gần thêm nữa.

Thấy hành động cổ quái của Cửu phu nhân, Lôi Mị và Kha Vân Tiên đều nhất thời cau mày.

Đồng Cương vừa mới chen được vào, cầm chặt lấy tay của Đường Tiểu Đông lắc đông lắc tây, ha hả cười nói:

- Huynh đệ, hôm nay khai trương đại cát, đây là một phần hạ lễ của đại ca, còn có Cửu phu nhân nữa, hà hà.

Đường Tiểu Đông vui cười hơn hớn nói:

- Đại ca, đại ca cũng đừng quá khách khí.

Hai hồng bao nặng trĩu chuyển đến tay của Kha Vân Tiên, bằng cảm giác, thì có ít nhất là ba trăm lượng chứ không ít, Kha Vân Tiên cười đến không thể khép nổi miệng.

- Huynh đệ, có nên an bài một tiết mục nhã nhặn để cho Cửu phu nhân thưởng thức.

Đồng Cương ghé sát vào tai Đường Tiểu Đông thì thầm nói.

- Cái này dễ thôi.

Đường Tiểu Đông ha hả cười, thấy Cửu phu nhân trừng trừng nhìn mình, không để ý tới ánh mắt oán trách của đối phương, hắn quay lại nói với Kha Vân Tiên:

- Theo lời của Đồng đại nhân là an bài một tiết mục nhã nhặn, hay để Như Yên nhảy đi.

Đây là một phần dành cho khách tôn quý, hoặc là có ý cho một số người thưởng thức riêng, Như Yên là cô nương có vũ thuật cao nhất ở đây, cũng là người có ý thức nhạy bén, trong lòng hắn có một chút kỳ quái, Cửu phu nhân tuyệt đối sẽ không chỉ muốn thưởng thức màn múa đơn giản tươi đẹp như vậy.

Kha Vân Tiên hai tay bắt chéo trước ngực cầm chắc hai hồng bao nặng trĩu trĩu, cái miệng nhỏ ngoác rộng như không còn ngoác rộng hơn được nữa nói:

- Xin mời đại nhân theo thiếp đến đây.

Cửu phu nhân cùng với Đồng Cương dời đi, Thư Tiệp cười hì hì tiêu sái trở lại.

- Ý, là người nha...

Ánh mắt dừng lại ở trên người Lôi Mị, miệng nàng tự nhiên không cười nổi nữa.

24. Chương 25: Mỹ Nữ Tự Tập

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Thư tiểu thư.

- Uy làm thế nào mà nghĩ ra được cái màn múa kì lạ này.

Thư Tiệp cười hì hì hỏi dò.

La Mạn liếc mắt thấy cơ hồ có ý liễu mang vĩnh tai lên nghe trộm, Đường Tiểu Đông mỉm cười thần bí:

- Thế này đi, uh, chờ một lúc nào đó tâm tình vui vẻ ta sẽ nói cho nàng biết.

Cái miệng nhỏ nhắn của Thư Tiệp cong lên, trong mắt toát ra một tia hờn giận, tâm tình thất vọng hiện rõ trên nét mặt.

Thư Tiệp nhấp nháy con mắt lớn, cười hì hì nói:

- Ngày hôm nay khai trương, sinh ý như hỏa bạo, bên ngoài vẫn còn đông nghịt khách nhân chờ đợi, lẽ nào người lại mất hứng?

Đường Tiểu Đông ha hả cười.

- Quả đúng là như thế, nhưng hiện tại ta không cao hứng cho lắm...

Nhìn thấy Thư Tiệp toát ra vẻ hiếu kỳ trong mắt, trong lòng hấn lại rộn lên, chỉ cần ôm nàng vào trong lòng thì thắm vào tai nàng, thì mới có hứng thú để kể những chuyện này.

Hắn liếc liếc Lôi Mị, không khỏi ngần ra.

Cô nàng này lại làm sao nữa rồi? Mặt mũi căng thẳng, không khác gì một cô nàng oán bạc mà không đủ tiền, không biết ai làm cho nàng trở nên như thế?

Hắn nhìn Thư Tiệp, âm nhạc lại nổi lên, eo nhỏ uốn lượn, búp măng cao vút, cánh tay không ngừng động đây, bỗng một thanh âm ngọt ngào cất lên:

- Đường đại ca.

A, tiếng nói của cô nàng này làm sao mà ngọt như đường phèn? Lại còn chủ động câu dẫn mình? Nhất định có gian tình.

Thấy Kha Vân Tiên trở về với biểu tình cổ quái, trong đầu hắn đang tràn đầy ý nghĩ đen tối, cũng không khỏi ngần ra.

Len len liếc mắt nhìn Lôi Mị, khuôn mặt cô nàng này danh lại, tuy cười mà như sương lạnh, đôi mắt xinh đẹp như muốn thiêu sống người ta.

Đường Tiểu Đông co rúm người lại, hải hùng than một tiếng, trong không khí phảng phất có mùi dấm chua thật đậm.

Thầm kêu khổ ở trong lòng, trong lòng có một trận kinh hoàng, chẳng lẽ... Mấy cô nàng này... Đều có tư ý với mình... Không xong rồi?

Hắn muốn tránh đôi tay của Thư Tiệp, ai ngờ cô nàng này cứ cầm chặt lấy không chịu buông ra, vẫn cố ý sát lại bên hắn, khiêu khích đôi mắt của Lôi Mị.

Trên khuôn mặt như sương lạnh của Lôi Mị giương mày liễu lên, đang muốn phát tác, La Mạn một bên cười nhẹ một tiếng, xâm nhập vào giữa hai người, rất tự nhiên lôi cánh tay nhỏ bé của Thư Tiệp.

- Tiểu thư, hình như thiếp thân vừa thấy lệnh tôn đến...

Thư Tiệp biến sắc, hoảng hốt bỏ tay Đường Tiểu Đông ra, lùi về phía sau hai bước, quay đầu nhìn lại hết nhìn đông thì nhìn tây.

Đường Tiểu Đông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn vào La Mạn cười cười cảm kích, La Mạn chớp chớp đôi mắt đẹp, như muốn nói:

- Người thiếu ta một cái ân tình nha.

Đường Tiểu Đông xoa xoa tay vào nhau cười khổ, không đâu lại thiếu phụ nữ một ân tình.

Trông thấy hai người đánh mắt qua lại, Kha Vân Tiên đứng ở một bên, trong lòng hoảng hốt không còn nghĩ ngợi được gì nữa.

- Ai, đại lão bản, không ngờ Túy Hoa các người khách khứa đông là vậy lại có thời gian đến đây.

Lời nói tràn ngập tư vị chua chua, làm cho mấy nữ nhân ở bên trong đều cong mày lại, thân tình khác nhau, đều chăm chú nhìn về Đường Tiểu Đông.

La Mạn liếc nhìn về phía Đường Tiểu Đông ha hả cười nói:

- Nghe muội muội nói mới mời được một cao nhân, tỷ tỷ đương nhiên đến xem, nhân tiện mời cao nhân đó chỉ điểm cho một chút.

Bầu không khí trong sảnh có một chút vi diệu, Đường Tiểu Đông thầm kêu khổ, vội ho một tiếng:

- Hai tiếng cao nhân thì không dám nhận, lúc rảnh rồi nhất định cùng La lão bản đàm đạo...

- Như vậy thiếp thân xin cáo từ.

La Mạn nhảy nhảy mất mấy cái, nhanh nhẹn rời đi.

Tuy rằng không nhìn thấy dung mạo của nàng, nhưng thân hình bốc lửa khúc nào rõ khúc đấy quả là mê người, chỉ là không biết nàng ta bao nhiêu tuổi?

Đường Tiểu Đông thu hồi ánh mắt khẩu khí lơ lửng đi ít nhiều, hiện nay ít nhất là có thể trì hoãn được một chút.

Hắn đau đầu nhất chính là Lôi Mị, đến bây giờ vẫn chưa hiểu cô nàng tiếp cận mình vì cái gì? Xem ra nàng đối với biểu hiện của Thư Tiệp thật không vừa mắt, chẳng lẽ nàng lại có ý với mình?

Hắn xoa xoa hai bàn tay, tâm niệm vừa chuyển, bản thân sẽ tiến công vào ngành thời trang, không thể chậm trễ dù chỉ một chút, Thư Tiệp chính là con của đại lão bản về vãi vốc ở Lôi Châu này, nhất định phải lấy lòng nàng, thu được tình cảm của nàng tự nhiên không gì tốt hơn, nhưng Lôi Mị nhất định rất khó chịu, làm hắn vô cùng đau đầu.

Hắn không hiểu làm sao mà cô nàng này lại kết mình, chẳng lẽ mình có ý gì đó là thích cô nàng?

Đường Tiểu Đông thở dài, vì tiền, cho dù nàng khó chịu cũng không có biện pháp nào a.

Quay đầu nói khẽ với Lôi Mị:

- Mị nhi, ta muốn tiến quân vào ngành thời trang, không thể kéo dài thêm được nữa, sở dĩ ta mỗi lần kéo Thư Tiệp là vị đại nghiệp của ta...

Một tiếng Mị nhi nói ra không chút ngượng ngập, Lôi Mị lần đầu tiên ngẩn ngơ, hai má ngọc trơn bóng không khỏi một tia đỏ rực, bộ dáng ngượng ngùng thật là muốn lấy mạng người ta, Đường Tiểu Đông nhìn thấy mà hai mắt sáng rực, nhìn khắp từ trên xuống dưới, không ngừng nuốt nước bọt ừng ực.

- Coi như là nói chuyện làm ăn thì cũng không đáng phải thân thiết đến như vậy...

Má hồng của Lôi Mị chợt ửng đỏ, thối ra mấy lời này chẳng phải là tự mình đã bộc lộ chân tình rồi sao?

Dưới ánh đèn nhìn ngấm mỡ nhân, càng xem càng kiêu diễm mê người.

Lúc này trong đại sảnh những ánh đèn phát ra tia sáng mờ mờ ảo ảo, đôi má đào của Lôi Mị càng kiêu diễm hơn gấp bội như hoa của mùa xuân, động lòng cực kỳ, thấy vậy Đường Tiểu Đông ừng ực nuốt nước miếng.

Khuôn mặt ngượng ngùng, mắt không còn chút máu, Lôi Mị bối rối lấy tay che đi bộ ngực của mình trước đôi mắt lang sói của Đường Tiểu Đông.

Ha ha, nguyên lai nàng thực sự có ý tứ với ta.

Toàn thân Đường Tiểu Đông phiêu phiêu như đi trên mây, hần bước đi về phía trước trông thật tiêu sái, trong lòng hần chỉ muốn làm sao có thể ôm được cái eo nhỏ nhắn mê người kia...

- Khụ khụ khụ...

Đột nhiên vang lên tiếng ho khan kịch liệt làm thần trí hần tỉnh táo lại rất nhanh, hần cố nặn ra tiếng cười để che dấu ánh mắt không ngừng nhìn theo của Kha Vân Tiên cùng tới Thư Tiệp, người trước khuôn mặt như vừa mới ăn một hũ dấm chua, người sau mặc dù có hắc sa che mặt nhìn không ra những biểu hiện của bên trong nhưng đôi mắt xinh đẹp hiện rõ vẻ cổ quái.

Vội ho khan một tiếng, Đường Tiểu Đông hướng về Thư Tiệp mỉm cười:

- Thư tiểu thư, ta ngày mai muốn đến quý phủ bái phỏng lệnh tôn, nhân tiện cùng với lệnh tôn bàn bạc một chút về chuyện sinh ý, không biết nàng có thể tiến dẫn một chút hay không?

Thư Tiệp lay động con mắt to tròn, cười hì hì nói:

- Đương nhiên là có thể, bất quá...

25. Chương 26: Tâm Ý Mỹ Nữ.

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by conem_bendoianh

Đường Tiểu Đông đã hiểu được ý của nàng, ha ha cười nói:

- Nếu Thư tiểu thư đã khẳng khái như vậy, ta nhất định sẽ ghi nhận ân tình của nàng...

Con người của Thư Tiệp vừa chuyển:

- Vạn nhất người...

Đường Tiểu Đông vội nói.

- Chỉ cần nàng giúp đỡ ta diện kiến lệnh tôn, mặc kệ là có thành hay không, ta nhất định sẽ nói cho nàng bí mật này.

- Được, vậy ta sẽ vỗ tay hoan nghênh người đến phủ.

Hai người cùng vui vẻ, nhưng Lôi Mị ở một bên hừ lạnh một tiếng.

Thư Tiệp đắc ý cười nhẹ một tiếng, mắt long lanh đầy tình cảm, quay gót dời đi, lúc này Đường Tiểu Đông mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày đầu mới khai trương mà đã hốt không ít bạc, giờ này mỗi vũ công mỗi người tiếp một người, cho tới khi sắc trời dần dần sáng bạch hẳn thì mới kết thúc công việc, các màn múa tươi mát được các cô nương thay nhau múa trên sân khấu, nhưng ai đó cũng đều rất mệt mỗi mồ hôi không ngừng rơi, hơi thở cực kỳ nặng nhọc. Hai ban nhạc thay phiên nhau tấu nhạc, tới lúc mệt mỏi mới giải tán, may là lão bản trả tiền công rất khá, cũng coi như một ngày một đêm làm việc bằng cả sáu ngày vất vả.

Hiệu quả như vậy, Đường Tiểu Đông đương nhiên rất hài lòng, nhưng cũng phát hiện ra có mấy việc cũng khá nghiêm trọng, ở đại sảnh này là một nơi quan trọng, vừa rồi không có điều hòa, thấy chỗ đó rất oi bức, cái này cần phải lập tức giải quyết ngay.

Đường Tiểu Đông không có thiết bị tăng âm hay thu âm gì cả, hoàn toàn dựa vào hai đội nhạc thay phiên nhau tấu lên, hai đội nhạc làm việc rất nghiêm túc nhưng như thế e chừng quá tải, phải tuyển thêm năm đội nhạc ở sảnh ngoài, chỉ ít cũng phải an bài hai đội nhạc hòa tấu, đại sảnh thì cho ba đội thay phiên nhau tấu để nghỉ ngơi.

Cơm nước no nê, Đường Tiểu Đông kéo Như Yên sang phòng bên.

- Như Yên, nàng đi theo Cửu phu nhân thấy nàng ta nói gì?

Như Yên cười một tiếng:

- Không phải công tử là coi trọng Cửu phu nhân đấy chứ?

Đường Tiểu Đông ho vội một tiếng:

- Như Yên, cái này là tội rơi đầu, không đùa được!

Như Yên lè lưỡi, câu nói vui đùa có lẽ hơi quá... Lý Lâm Phủ là tể tướng đương triều, Đường Huyền Tông coi trọng hẳn, nữ nhân của hắn ai dám chọc vào? Hắng giọng một cái, nàng thấp giọng nói:

- Cửu phu nhân hỏi một việc...

Đường Tiểu Đông biết chắc là rất nhanh sẽ biết đáp án, trong lòng không khỏi trợn rợn lên, hai tay xoa xoa vào nhau, vì sao ta lại phải lưu ý đến cảm nhận của nàng ta?

- Cứ theo nguyên văn mà nói, đừng có thêm mắm thêm muối!

Thần tình Như Yên có phần cổ quái nhìn Đường Tiểu Đông vài lần, lập tức nghĩ thông suốt, Cửu phu nhân về nhà thăm mẹ đẻ, không biết có bao nhiêu quan to đăng môn tặng lễ, thừa dịp vượt môn ngựa, nói như vậy hẳn là Đường Tiểu Đông cũng là quan tâm lấy lòng Cửu phu nhân.

Nàng từ đầu đến cuối kể lại những lời Cửu phu nhân đã nói, Đường Tiểu Đông thăm thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Cửu phu nhân hỏi dò Như Yên, lão bản của Di Tình Viện là ai? Màn múa tươi mát kia là do ai nghĩ ra? Các nàng bán mình vào thanh lâu này là do tự nguyện hay là do ép buộc?

Tâm cơ Như Yên linh hoạt, mặc dù không hiểu Cửu phu nhân hỏi mấy cái vấn đề này nhằm mục đích gì? Nhưng cần cẩn thận trả lời, việc bán mình vào trong thanh lâu, đêm đêm đều phải tiếp khách, đều là các nàng bị ép buộc cả, tất cả là bắt buộc dĩ, ai đẩy đều có nỗi khổ riêng.

Sau đó Đường Tiểu Đông tới, tiến hành một loạt cải cách, các nàng ở đây có thể múa thoát y, thù lao so với lúc tiếp khách có phần cao hơn nhiều, mặc dù gia hạn kế ước cũng là tự do bán thân, tiếp khách hay không là tùy ở mình, đây chỉ là bán nghệ chứ không bán thân.

Với những câu hỏi của Cửu phu nhân, Đường Tiểu Đông cũng cảm thấy kỳ quái, nhất thời cũng không hiểu mục đích của nàng là gì? Bất quá Như Yên đã trả lời như vậy làm hắn phi thường hài lòng, thật muốn tán dương nàng một phen.

Vào đêm, khi mọi người trong thanh lâu đều mệt mỏi đi vào giấc mộng đẹp, phòng của Kha Vân Tiên vẫn còn sáng đèn, trên bàn được của nàng được chất lên không ít bạc.

Ngoại trừ Cửu phu nhân và Đường Cương tặng hồng bao là ba trăm lạng bạc, khấu trừ tiền công và các loại chi phí, tính ra lợi nhuận cũng phải hơn ba trăm lạng, Kha Vân Tiên hăm hở nhìn đồng bạc cười đến sái quai hàm.

Nàng cười tủm tỉm trông đồng bạc ở trên bàn, nhìn Đường Tiểu Đông ngồi ở phía đối diện, đôi mắt đẹp lộ ra mấy phần khẩn trương.

Đường Tiểu Đông vươn tay, vuốt ve những thỏi bạc trắng, số tiền này xem như là vốn làm ăn đi, cũng là bước đầu phát triển cho một ngành thương nghiệp khổng lồ của đế quốc.

Hắn không chỉ dứt ba mươi lạng bạc vụn vào trong túi, thản nhiên nói:

- Cát kỹ số bạc này, đây chính là vốn để khởi động sinh ý thứ hai của chúng ta.

Kha Vân Tiên mừng rỡ như điên, gật đầu liên tục, nhu tình trong đôi mắt đều đọng đưa trên người Đường Tiểu Đông.

Đường Tiểu Đông chỉ lấy một ít bạc vụn để tiêu vặt, số còn lại đưa nàng bảo quản dùm, chứng tỏ trong lòng hắn cũng có chút tự kiềm chế được bản thân, tâm tình bỗng dưng khoan khoái bay lên tận mây xanh?

Nàng có chút hiểu được thân phận của mình, mình không phải là khuê nữ đài các, lại không có gia thế gì, làm sao mà tranh dành được với Lôi Mị, chỉ cần hắn cho mình một danh phận cũng đã quá đủ rồi.

Xuân tình nhộn nhào nàng nhào vào lòng Đường Tiểu Đông, thăm lấy chân tình để giữ chân hắn, ôn nhu nói:

- Đêm nay công tử hay ở lại chỗ này đi.

Đường Tiểu Đông nhìn vào bộ ngực cao vун vút của nàng, bàn tay đưa lên, sờ soạn...

Kha Vân Tiên thở dài một tiếng, đôi mắt u oán nhìn Đường Tiểu Đông.

Toàn bộ Di Tình Viên đều biết Đường Tiểu Đông với lão bản có quan hệ mập mờ, hai người đã ăn nằm với nhau, chỉ có điều là không công khai mà thôi. Nàng không phải sợ Lôi Mị, chỉ là Đường Tiểu Đông không nguyện ý công khai chuyện đó, nàng cũng không muốn làm cho hắn mất hứng, cũng là bất đắc dĩ nghe theo.

Nhìn những sự lo lắng trong mắt nàng, Đường Tiểu Đông ôm nàng, an ủi:

- Thế nào? không còn lòng tin vào ta nữa sao?

- Yên tâm đi, chờ sự nghiệp của ta vững vàng, dù nàng không muốn ta cũng sẽ cướp nàng về.

Hắn nói những lời này cũng xuất phát từ nội tâm của hắn, dù trên phương diện nào Kha Vân Tiên cũng rất cố gắng, tương lai nếu hắn mở một tập đoàn thì nàng chính là hợp với chân kế toán.

Đạt được những lời hứa hẹn của hắn, Kha Vân Tiên mới có thể nở nụ cười.

Đường Tiểu Đông vỗ vỗ kiềng đồn của nàng mấy cái rồi ra hiệu cho nàng ngồi xuống:

- Chúng ta cùng thương lượng một chút về chuyện trang phục.

26. Chương 27: Nội Y Gợi Cảm

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by conem_bendoianh

Kha Vân Tiên ngoan ngoan quay trở lại chỗ cũ, ôn tình nói:

- Lão gia còn muốn quan tâm đến ngành khác?

Đường Tiểu Đông vỗ vỗ vào ngực ngạo nghễ nói:

- Đương nhiên, ta cần xây dựng một đại thương nghiệp tại đế quốc này.

Trong lúc nhất thời Kha Vân Tiên vừa mừng vừa lo.

...

Ngày thứ hai, sau khi xem màn múa thoát y vẫn còn có nhiều người chen chúc muốn vào, trong đó không ít là khách quen, may là có Đồng Cường chống lưng nên các nha dịch làm việc giữ trật tự rất siêng năng, không có chút rối loạn nào cả.

Đường Tiểu Đông dưới sự hộ vệ của lão Trương cùng đến Thư phủ, hắn tất nhiên mang theo súng lục bên người, khí trời có chút oi bức, mặc áo chống đạn ở bên trong có đôi chút khó chịu, chỉ là sợ người bịt mặt kia ám sát, nên cho dù khó chịu một chút còn hơn là mất đi cái mạng nhỏ này.

Thư Thiệp ra tận cửa phủ chờ, thấy hắn đến, vô cùng cao hứng dẫn theo Đường Tiểu Đông vào trong phủ.

Thư Thừa Phúc đã ở trong phòng khách chuẩn bị trà ngồi chờ khách đến, hắn có thân hình cao lớn, hai mắt lấp lánh có thần, lộ ra là một thương nhân đặc biệt khôn khéo.

Đường Tiểu Đông tự cho mình là văn bối, hai bên khách sáo một phen, hắn nói thẳng ý định của mình hôm nay đến, hắn cần một khối lượng tơ lụa vải vóc, mà tài chính tạm thời không nói đến, chỉ có một chút tiền đặt cọc, chờ trang phục bán ra sau này sẽ trả đủ ngân lượng, thời hạn tối đa là ba tháng.

Thời cổ đại, nữ tử ai cũng đều thạo việc kim chỉ, y phục phần lớn đều do một tay họ may lấy, làm thương nhân buôn vải thì có thể kiếm được tiền, chứ còn bán những bộ quần áo may sẵn, tuy rằng lợi nhuận rất cao nhưng cũng rất phiêu lưu, hơn nữa tài chính lại ứ đọng lại, quay vòng lâu, vạn nhất y phục không bán được, đây chính là điểm cần phải thương lượng.

Thư Thừa Phúc trầm ngâm một lát.

- Hiền chất nghĩa như thế nào mà tự tin đến vậy?

Đường Tiểu Đông mỉm cười, trên mặt tràn ngập tự tin.

Thư Thừa Phúc ha hả cười.

- Hiền chất có thể tiết lộ một chút huyền cơ chăng?

Vẻ tươi cười mười phần tự tin trên mặt Đường Tiểu Đông, làm cho tim hắn đập thành thịch, lẽ nào thực sự việc này chỉ có lỗi chứ không có lỗi?

Di Tình Viện khai trương một ngày một đêm, hắn cũng đã từng đi xem qua, đối với những màn múa tươi mát kinh thể hãi tục này làm hắn mở rộng tầm mắt không ít, còn có loại kích động điên cuồng thể này, tiếng nhạc khiêu khích dục vọng tiềm ẩn bày ra trước mắt, không thể do một tên còn trẻ tuổi như vậy nghĩ ra được.

Hắn rốt cục là dạng người gì? Trong đầu còn suy nghĩ cổ quái gì nữa không?

Lại một lần nữa hắn quan sát Đường Tiểu Đông, thân hình cao lớn, khuôn mặt tục tũn, nhìn như một tên nông dân quê mùa, nhưng lại là người có cơ trí, quả nhiên không giống với tướng mạo a.

Đường Tiểu Đông mỉm cười, thông dong nói:

- Đây vốn là bí mật làm ăn, bất quá tiểu chất cũng muốn cùng bá phụ chân thành hợp tác, tự nhiên là phải tiết lộ một điểm, hà hà.

Trông thấy hai cha con họ Thư này đang vĩnh tai lắng nghe, hắn ha hả cười nói:

- Tiểu chất muốn làm trang phục số lượng lớn, tất cả đều nhằm phục vụ cho phụ nữ, hơn nữa giá cả lại không rẻ.

Thư Thừa Phúc nhú mày, đầu năm nay toàn bộ nữ nhân đều thành thạo nữ công gia chánh, bản thân đều mua vải về may y phục, rất ít người mua quần áo may sẵn, Đường Tiểu Đông hết lần này tới lần khác muốn mở tiệm may làm sinh ý, thật là rất phiêu lưu a.

- Hiền chất à, tuy bề ngoài bá phụ như vậy nhưng bên trong thật sự là rất hoàn cảnh a, còn phải nuôi sống hơn mười miệng ăn, những chi tiêu thì vô cùng lớn, gần đây sinh ý có phần sa sút, còn phải đền tiền người ta, hiện tại tài chính bây giờ hạn hẹp, rất khó xoay vòng...

Mẹ nó, thực sự là một tên cáo già.

Đường Tiểu Đông mỉm cười nói:

- Bá phụ, Di Tình Viên tiền vào như nước, bá phụ cũng thấy rồi đấy, cho dù thua lỗ, nhưng Di Tình Viên vẫn có lãi, cái này người có thể yên tâm?

Di Tình Viên thật sự là tiền vào như nước, nếu có vay nợ, thì từ cái sinh ý này lãi vẫn có thể bù cho lỗ.

Thư Thừa Phúc ha hả cười nói:

- Nếu hiền chất đã có lòng như thế, ta đây thân làm trưởng bối lẽ nào lại không biết xấu hổ cự tuyệt? Ha ha...

Nhìn bộ dạng cười cười của đối phương, thật đúng là một lão cáo già, trong lòng Đường Tiểu Đông nảy sinh ác ý phải làm cho lão toi đời.

Một mực yên lặng không lên tiếng, Thư Tiệp hì hì chen lời vào:

- Uy, người nên thực hiện lời hứa của người đi?

Đường Tiểu Đông ha hả cười, chỉ vào đầu mình.

- Kỳ thực cũng không có bí mật gì, chẳng qua là trong đầu chợt lóe lên ý tưởng này thôi.

Thư Tiệp trừng mắt, cái này cũng tính là câu trả lời sao?

Thư Thừa Phúc ha ha cười nói:

- Tiểu nữ luôn luôn bướng bỉnh như thế, hiền chất cũng không nên quá lưu ý, ha ha.

Đường Tiểu Đông mỉm cười:

- Tiểu chất ngược lại cho rằng nàng rất ngay thẳng rõ ràng, hoạt bát khả ái.

Thấy nữ nhi tiểu bảo bối tuy cười cười nhưng mang bộ dạng ngượng ngùng, Thư Thừa Phúc nhú mày, chẳng lẽ con bé này thích hấn thật sao?

Thời gian chính là vàng, Đường Tiểu Đông cùng với cha con Thư Thừa Phúc trực tiếp đến thương khố tuyển hàng, chọn hơn mười kiện vải, hai bên kí hợp đồng, lấy đầu tay làm bằng, Tiểu Đông giao 100 lượng bạc làm tiền đặt cọc, sau đó mượn một chiếc xe, chở toàn bộ vải vốc về.

Sau khi cho vải vốc vào kho, Tiểu Đông trực tiếp bước lên lầu, vào phòng của mình, cởi áo chống đạn, cầm lấy bản vẽ, tâm ý chuyển động, nỗ lực nhớ lại những mẫu nội y gợi cảm của phụ nữ thường bày bản ở internet, rồi phác thảo ra trên giấy một sơ hình vẽ cơ bản.

Lợi nội y này cắt rất đơn giản, ngay cả hấn cũng làm được, căn bản là không cần phải cắt may, phiền phức nhất chính là làm thủ công, đòi hỏi là cần cái khóa ở hai bên, nếu muốn những đồ thuộc loại hoa văn tinh tú thì cần rất nhiều công phu.

Để phòng ngừa bị mật bị người ta tiết lộ, hay bị người ta nhái lại, vì vậy khi đặt may chỉ đặt ở mỗi tiệm một bộ phận nhất định cuối cùng là thu về cho thợ may của mình lắp ghép lại.

Trong lúc huấn luyện người mẫu, có thể cho họ mặc toàn bộ nội y này, sau đó làm quảng cáo thật oanh oanh liệt liệt, chỉ là việc như thế này khiến trong đầu hấn không ngừng xuất hiện những ý nghĩ hắc ám.

Dựa vào ấn tượng của mình, hấn vội vẽ ra hơn mười bộ nội y, cũng với hình vẽ của chiếc váy ngủ, để cho mấy cô gái quá lứa lỡ thì của Di Tình Viên cắt cũng là giải quyết việc làm. Biết rõ khâu tuyển người ở

đây rất quan trọng nhưng giờ nhân lực còn thiếu không còn cách nào, đây là bí mật kinh doanh, một khi đã tiết lộ bí mật rồi thì mất vốn là chắc chắn.

27. Chương 28: Điều Kiện Mê Người (thượng).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by conem_bendoianh

Cất ra tới bán thành phẩm thì các mảnh vật liệu cần phải được phân rõ, do các cô nương đứng ra phát động lảng giềng thân thích thành một tổ gia công có thể là tam cô, ngũ thẩm, thất bà cũng tốt, tay nghề phải tinh xảo, nếu thuê tốt có thể thuê hoa, tiền công so với tự mình làm sẽ cao hơn nhiều.

Tuy nói là thời Thiên Bảo thịnh thế, thiên hạ thái bình, no ấm, nhưng cũng không phải không có trở ngại, khả năng chi trả cho chi phí sinh hoạt của tầng lớp cư dân nghèo rất không dễ dàng, tuy thuê chỉ là một vài mẫu nhỏ, song nếu trả tiền công hợp lý thì so với kẻ ra làm ở ngoài tiệm tạp hóa chuyên đi giặt đồ cho người ta còn thoáng hoạt hơn nhiều, dù cho ban ngày bận việc thì ban đêm cũng có thể tranh thủ thuê.

Tin tức nhất loạt truyền ra, nào là hàng xóm láng giềng các cô nương đại thẩm đều ào ào tới nhận việc, có người tranh thủ kiếm thêm chút tiền dành dụm cho nhi tử cưới vợ, ngay cả các cô nương cũng không ngoại lệ, định kiếm thêm chút tiền để đặt mua đồ cưới.

Nhưng người nhận thuê thật sự rất nhiều, các cô nương ở Di Tình Viện phụ trách cất không kịp, mọi người cần bản không làm gì khác hơn là buộc lòng phải xếp hàng chờ theo thứ tự.

Các cô nương này thầm nghĩ Đường Tiểu Đông ngày càng thần kỳ, những thứ kỳ quái như vậy cũng có thể nghĩ ra, hơn nữa lại trả cho những cô gái bán mình như các nàng trước kia còn cao hơn nhiều, theo Đường công tử, tương lai có thể hoàn lương lập ra đình không phải là không có khả năng.

Nếu không phải là sinh hoạt quá bức bách thì ai nguyện ý lạc vào chốn son phấn lấy tiếng cười điệu hát mua vui cho thiên hạ, hàng đêm còn phải giao thân xác mình phục vụ người ta? Còn nữa, các nàng hoa tàn bướm ít, người ta lấy tuổi thanh xuân là chỗ để kiếm cơm, tiếp khách một hai năm chỉ sợ là không có khách nhân nào thềm qua đêm với các nàng nữa, đến lúc đó chỉ sợ là phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ xin ăn.

Sự tình phi thường thuận lợi, Đường Tiểu Đông mừng rỡ mặt mày hớn hở, tuy rằng với mục tiêu kia còn rất xa xôi, nhưng đây chính là những bước đầu tiên của đại sự nghiệp.

Đang mừng rỡ vung vẩy chân tay, bỗng dưng từ hậu viên phát ra một thanh âm rất nhỏ, Đường Tiểu Đông nhú mày lại.

...

Túy Hoa Các, không gian tao nhã.

Bảy tám cô nương xinh đẹp đứng vây quanh, cô thì rót rượu, cô thì đắp lưng, cô thì xoa chân, các nàng tất cả đều là những cô đào đầu bảng của Túy Hoa Các, nhưng thường ngày các cô có mắt vượt quá đầu, không phải phong lưu anh tuấn tiêu sái có tiền có bạc hoặc là sĩ tử học thức đầy mình, tao nhân mặc khách, thì các nàng không để vào trong mắt, hôm nay toàn bộ các nàng đều tụ tập vào gian phong tao nhã này chỉ hầu hạ đứng một người.

Vị này ngồi giữa một rừng hoa hương sắc, đương nhiên chính là vai chính của chúng ta, Đường Tiểu Đông.

Một người ngồi trên tay vin, bàn tay nỏ nả bóc vỏ quả nho đặt lên môi hân, Đường Tiểu Đông không khách khí hé miệng, hân hưởng thụ cái nhu tình của mỹ nhân và cảm giác được người ta hầu hạ.

Ngồi giữa rừng hoa đua hương sắc như thế, lại được tận hưởng cái ôn nhu thi vị như vậy, bất cứ nam nhân nào cũng dễ bị xiêu lòng.

- Rất đẹp!

Đường Tiểu Đông trong lòng tự tán thưởng, các cô nương ôn nhu xinh đẹp vây quanh, mỗi người một vẻ, có thể chết vì các nàng cũng xứng. Ngay cả lão bản La Mạn cũng là một tiểu mỹ nhân, dù cho niên kỷ có hơn Kha Vân Tiên, nhưng lại rất thành thực động lòng người.

La Mạn cười tủm tỉm nói:

- Ta và các cô nương đây đều rất ngưỡng mộ công tử từ lâu, công tử đừng làm chúng ta thất vọng nha.

- Đúng nha, Đường công tử, tỷ muội chúng ta với công tử đã thăm ngưỡng mộ từ lâu...

- Công tử nghìn vạn lần đừng để chị em chúng ta thất vọng...

Các cô nương phong tình vạn chủng làm mắt hấn sáng như sao, dán chặt vào những cặp nhũ phong vào kiêu đồn của các nàng, nhất thời oanh thanh yến ngữ, mùi thơm từ các nàng bay thẳng tới mũi, hơn nữa ở phía sau hay ngấm ngấm đặt tay lên kiêu đồn của các nàng, thật mềm mại, thật đàn hồi, hấn kinh ngạc nhếch mép cười về mặt quái dị, choáng váng tựa hồ không biết đâu là đông tây nam bắc nữa.

Ý tứ của La Mạn vô cùng rõ ràng, nếu như hấn dọn đến làm cho Túy Hoa, các cô nương này sẽ mặc cho hấn sử dụng, muốn hầu hạ thế nào cũng thuận, nếu như công phu lợi hại thì, song phi tam phi đều được.

Thật là một điều kiện mê người.

Trong lòng Đường Tiểu Đông có chút kinh hoàng, tuy rằng người mơ màng nhưng đầu óc lại thanh tỉnh lạ thường, các cô nương này đều có điều kiện rất tốt, nhưng nếu chia lợi nhuận năm năm, thì La Mạn tuyệt nhiên không đáp ứng, mà hấn hiện tại không phải cầu cái lợi nhuận năm năm đơn giản như vậy.

Cùng với Kha Vân Tiên không có cái gì là chia lợi nhuận năm năm cả, kỳ thực thì Kha Vân Tiên có cái gì cũng giao cho hấn hết, mô hình chung, hấn chính là đại lão bản đứng phía sau Di Tình Viện, hấn muốn tự mình nắm toàn bộ cổ phần, như thế mới triển khai sự nghiệp tốt đẹp được.

La Mạn cười duyên một tiếng:

- Đường công tử, ta đây có điều kiện tốt hơn Di Tình Viện không biết bao nhiêu lần, nếu như công tử ở lại...

Thấy nàng đung đưa ngón tay, Đường Tiểu Đông mỉm cười lắc đầu.

- Ba bầy.

La Mạn mặt nhăn mày liễu, bộ rạng thật sự rất đau lòng.

- Ai da, Đường công tử, Túy hoa tuy rằng không thể tính tiền bằng đấu, nhưng ba thành cũng đã là rất nhiều rồi, cũng đủ cho công tử phong lưu khoái hoạt cả đời.

Ý là cho hấn ở trong lòng mấy cô nương này, cơ thể mê người, luôn được uống rượu ngon, thức ăn ngon.

Bình tới thì tướng đỡ, nước tới thì đất ngăn, Đường Tiểu Đông ai cũng không cự tuyệt đều toàn bộ thu về, hai bàn tay to sờ soạn loạn, sờ sàng thô lỗ, nếu hiện tại không ăn, lát nữa trở mặt lại không có cơ hội.

- Người... Không phải người đòi bốn thành chứ?

La Mạn tựa hồ ra vẻ cầu xin.

Rượu cũng uống đủ nhiều, đậu hũ cũng ăn no rồi, sắc trời cũng dần dần chuyển về tây, đây chính là thời gian phải quay về, Đường Tiểu Đông ha hả cười đáp:

- La lão bản, ta cần là một bảng giá rất cao, e là nàng sẽ không chịu nổi!

Túy Hoa ở Lô Châu là một thanh lâu lớn nhất, nếu như ở phía sau không có một cái ô bóng rộng làm chỗ dựa vững chắc, dẫu La Mạn có năng lực cũng không thể phát triển đến như vậy.

La Mạn thấp giọng nói:

- Đường công tử đợi chút, dù Kha Vân Tiên có cho người năm thành, cũng không bằng ba thành của ta đâu. Đường Công Tử mỉm cười.
- Nàng ấy cho ta cả mười thành.
- Mười Thành?

La Mạn biểu hiện như mắc một cục tức vào trong cổ không thể nói được tiếng nào, các cô nương đều sợ đến ngây người.

28. Chương 29: Điều Kiện Mê Người (hạ).

Nhóm dịch: Dungnhi

Nguồn: Vipvandan.vn

Sưu Tầm by conem_bendoianh

Mười thành, đây chẳng phải là cả Di Tình Viện sao?

Điều này làm sao có thể? Di Tình Viện chính là cả sinh mệnh của Kha Vân Tiên, trừ phi... Trừ phi Kha Vân Tiên cũng bán cả bản thân mình đi, nếu không bất kể ai cũng không thể dụng vào Di Tình Viện.

Di Tình Viện ở Lôi Châu này chỉ xếp vào loại trung, tuy rằng không đến nỗi chật vật, nhưng lời lãi cũng chẳng có là bao, chỉ đủ trang trải mà thôi, cố gắng cũng chống đỡ được, trái lại lão bản Kha Vân Tiên lại rất nổi danh, khuôn mặt xinh đẹp, so với những cô nương đầu bảng hiện nay nàng cũng không kém cạnh gì, có khi còn xuất sắc hơn, không ít công tử trẻ tuổi, quý nhân tai to mặt lớn quy lụy dưới vẫy của nàng, nhưng xem ra nàng mất để cao quá đỉnh đầu, chẳng bao giờ thêm hạ mình chứ đừng nói là một cái liếc mắt đưa đầu.

Lẽ nào nàng lại bị Đường Tiểu Đông cưỡng bức.

La Mạn kiên quyết phủ định, Di Tình Viện khai trương đã một ngày, xem tâm trạng nàng hết sức vui vẻ không có biểu hiện của sự cưỡng bức, thậm chí là có tình ý với Đường Tiểu Đông mới có dáng vẻ nhu thuận đến vậy.

Nàng cùng Kha Vân Tiên đều là nữ nhân lưu lạc chốn phong trần, trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, dạng nam nhân nào chỉ là chơi bởi, những dạng nam nhân nào có thể kết duyên, trong lòng đều minh bạch, nàng biết mấy năm nay Kha Vân Tiên giữ mình trong sạch, chỉ vì muốn kiếm một đáng phu quân tốt để gửi gắm thân mình.

Mục đích của các nàng, khi tuổi trẻ thì liều mạng kiếm tiền, khi đã dành dụm được chút ít thừa lúc thân thể chưa đến độ hoa tàn bướm ít vội vàng vàng hoàn lương kiếm lấy một phu quân, nếu may mắn có thể tìm được một đáng trượng phu tốt, bằng không thì đành gả cho một nông dân trung thực, chứ không nguyện gả cho một lão nhà giàu đầy tiền bạc làm tì thiếp.

Có thể thấy rằng Kha Vân Tiên chọn hán làm ý chung nhân thì nhất định hán là một nam nhân không tệ.

Nàng lại quan sát Đường Tiểu Đông một lần nữa.

Khuôn mặt như đao đâm búa bổ, nhìn bên ngoài thì có vẻ thô nháp, nhưng cũng không đến nỗi nào, lại làm cho nàng có cảm giác không thể nói lên lời, rất kiên cường, rất cương nghị, tuy con mắt không sáng sủa nhưng cái thâm thúy bên trong không phải ai cũng biết được, cũng không thể đo đếm được trí tuệ của hán thâm sâu đến đâu, còn nữa ý chí của hán làm cho hán có phần tàn bạo, khỏe môi luôn nở ra một nụ cười nhàn nhạt, như là bất cần đời, lại làm cho nàng có cảm giác rất kích thích, rồi lại như mưa xuân tuy lất phất nhưng rất ẩm áp, đa tình, chân thành.

Nói chung, tướng mạo của hắn không xuất chúng nhưng nam nhân này lại thập phần thân bí, mà những thứ thân bí thể này lại vô cùng hấp dẫn những người hiếu kỳ như nàng.

Nam nhân này nhìn qua thì có vẻ rất đơn giản, thì thực lại như mê hồn trận khiến người ta không thể nào hiểu rõ được, rất khó khổng chế, Kha Vân Tiên lựa chọn hắn, thực sự là đánh cược hạnh phúc của cả đời mình.

Hắn rốt cuộc là một loại nam nhân như thế nào?

Trong lòng La Mạn mê man.

Đường Tiểu Đông ho nhẹ một tiếng, trong lòng hắn có chút ngưng ngừng, hắn chấp tay nói:

- La lão bản, không còn sớm nữa, Đường mỗ xin cáo từ.

- A... Đi...

Khi tinh thần phục hồi trở lại La Mạn ngây ngốc nhìn theo bóng dáng của Đường Tiểu Đông dần dần nhỏ lại cuối cùng biến mất, trong lòng từng đợt sóng miên man không dứt.

- Đại tỷ!

- Đại tỷ, đại tỷ làm sao vậy? Có phải là trúng tà không?

Bên tai truyền đến những âm thanh nhộn nhạo làm nàng tỉnh giấc, nhìn thấy các cô nương đang xúm lại quanh mình nhìn mình chăm chăm, hai gò má không khỏi ửng hồng lên.

- Xem ra đại tỷ có tâm ý với Đường công tử rồi?

Có người ha hả cười nói.

- Hắn? Hắn không đẹp trai!

- Ân, nhìn qua thì rất bình thường nha!

- Giống một quả táo tàu...

- Bản thân ta thì có cảm giác rất đặc biệt...

Các cô nương này thật náo nhiệt!!! Mới thể đã tổ chức thành một hội nghị bàn tròn.

- Đặc biệt, Diễm Hồng tỷ cũng coi trọng hắn sao? Có muốn muôi làm mối cho không đây? Hi Hi...

La Mạn trong lòng bỗng run lên.

- Diễm Hồng cũng có loại cảm giác này?

Gò má của cô nương Diễm Hồng không những đỏ như trái mận chín, hàm răng ngà khê cắn lên bờ môi mọng, gật gật đầu khẳng định.

Các cô nương hướng đôi mắt cổ quái nhìn về phía hai người, những đôi mắt xinh đẹp thoáng lên một tia hiếu kỳ.

...

Khi trở lại Di Tình Viện thì trời đã tối, mọi người đã kết thúc công việc, hắn sà vào bàn ăn cơm tối, rồi lại đi tắm trong bồn có vòi hoa sen, sau đó lên giường nghỉ ngơi.

Đường Tiểu Đông không nhớ là ở Túy Hoa được các cô nương chuốc cho bao nhiêu chén rượu, gió đêm thổi tới, hơi rượu bốc lên, liêu xiêu đi dạo vài bước, bỗng có cảm giác lồng ngực rất nặng nề, hô hấp khó khăn, hai chân như nhũn ra, trời đất xoay vòng, hắn lão đảo một cái ngã ngồi xuống đất.

- Ôi...

Kha Vân Tiên trông thấy vậy liền hoảng hốt, chạy vội xuống lầu, theo sau là mấy cô nương chân tay luống cuống mãi mới vức hắn dậy được, muốn khiêng hắn lên lầu, thế nhưng Đường Tiểu Đông quá to lớn, mà các nàng thì sức vóc có hạn, căn bản là không thể diu hắn được.

- Làm thế nào mà say đến nỗi này?

Tiếng bước chân xuống lầu nặng chình chịch chính là Lôi Mị, mặt nhẵn mày nhỏ, thấy ánh mắt mọi người nhìn khắp người mình, hai má nàng ửng hồng, cố gắng lắm mới dịu hẳn lên trên lầu được, nàng ném hẳn lăn quay giữa giường.

Các cô nương thêm một trận bận rộn, nào là bưng chậu nước rửa mặt, rửa chân, nào là nấu canh giải rượu, Lôi Mị còn là khuê nữ, đỏ mặt đứng sang một bên, Kha Vân Tiên ôn nhu như một thê tử hiền thực, tỉ mỉ chăm sóc hẳn.

- Nhìn người kia, mặt đỏ như đất khỉ thế kia, rồi sau này còn muốn uống rượu nữa hay không...

Vẫn cảm giác tức ngực khó chịu, Đường Tiểu Đông kịch liệt ho khan một trận, thở dốc nói:

- Ta... Không việc gì... Hự hự... Cái loại rượu này... hự hự... Ta muốn nôn....

Ngực nặng nề muốn nổ tung, trong ruột như là hàng ngàn kim đâm xuống, đau đến nỗi hai gò má hẳn co rúm lại, chất dịch trong bụng dân trào mãnh liệt, nhịn không được nôn thốc nôn tháo ra.

- A, máu...

Trông thấy bã nôn tanh tưởi có một chút chất màu hồng, Kha Vân Tiên cả kinh tay chân phát lạnh, hoảng hốt la lên.

Trông vào chiếc chậu có dịch thể màu hồng, Lôi Mị đang đứng ở một bên cũng hoảng sợ biến sắc, ngón tay run run cầm lấy mạch của Đường Tiểu Đông sau đó nàng móc ra một bình sứ, dốc toàn bộ thuốc trong bình cho vào miệng hẳn.

Đầu óc vốn có chút thanh tỉnh của Đường Tiểu Đông bỗng nhiên nhận thức được cảm giác không ổn, bụng dạ đau đớn dị thường, như là hàng nghìn hàng triệu cây kim không ngừng đâm tới đâm lui, làm cho hẳn thống khổ vô cùng, da của hẳn đỏ gay gắt như mận chín, toàn thân máu huyết sôi sục muốn phá tung ra, huyết quản không ngừng co thắt, một lúc lại làm cho hẳn nôn dữ dội.

29. Chương 29

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-luu>